

СИДНИ
ШЕДЪН

ЗВЕЗДИТЕ
СВЕТЯТ
НАД НАС

СИДНИ ШЕЛДЪН ЗВЕЗДИТЕ СВЕТАТ НАД НАС

Превод: Дафина Китанова

chitanka.info

*Звездите светят над нас, гледат как жалко
живеем, колко дребнаво и ни оплакват.*

Моне Нодле

ЧАСТ ПЪРВА

I

Четвъртък, 10 септември 1992 г. 20:00 часа

Самолетът „Боинг 727“ се гмурна в морето от кълбести облаци, които го заподмятаха като огромно Сребристо перо. По високоговорителя прозвуча разтревоженият глас на пилота:

— Затегнахте ли предпазния си колан, мис Камерън?

Никакъв отговор.

— Мис Камерън... Мис Камерън...

Тя се стресна от дълбокия унес.

— Да.

Мислено се бе пренесла в по-щастливи времена, на по-приятни места.

— Добре ли сте? Скоро би трябвало да излезем от бурята.

— Нищо ми няма, Роджър.

„Може би ще имаме щастieto да се разбием“ — помисли си Лара Камерън. Би било подходящ край. Някъде, по някакъв начин всичко се бе объркало. „Това е Съдбата — каза си Лара. — Човек не може да се пребори със Съдбата си.“ — През последната година изцяло бе загубила възможността да управлява своя живот. Имаше опасност да изгуби всичко.

„Поне няма какво повече да се объркава — рече си тя с горчивина. — Вече не остана нищо.“

Вратата на кабината се отвори и се появи пилотът. Той спря за миг, любувайки се на своята пътничка. Красива жена — лъскавата ѝ черна коса бе вдигната нагоре, кожата ѝ беше безупречна, в котешкосивите очи личеше интелигентност. Беше се преоблякла, след като излетяха от Рино и сега носеше бяла вечерна рокля от Скаси, която подчертаваше стройната, привлекателна фигура и разкриваше раменете ѝ. На шията ѝ проблясваше колие от диаманти и рубини.

„Как може да изглежда така адски спокойна, когато светът около нея се срива?“ — удиви се той. През последния месец вестниците безмилостно я нападаха.

— Работи ли вече телефонът, Роджър?

— Боя се, че не, мис Камерън. Има много силни смущения поради бурята. Ще кацнем на летище Ла Гуардия с около час закъснение. Съжалявам.

„Ще закъснея за тържеството по случай собствения си рожден ден — помисли Лара. Всички ще бъдат там. Двеста души гости, сред които вицепрезидентът на САЩ, губернаторът на Ню Йорк, кметът, холивудски знаменитости, известни спортисти, финансисти от пет-шест държави...“ Тя лично бе одобрила списъка на поканените.

Представи си голямата бална зала в „Камерън Плаза“, където щеше да бъде празненството — кристалните призми на полилеите „Бакара“, пречупващи светлината в ослепителен диамантен блясък, двадесетте маси с куверти за двеста души, подредени с най-фини покривки, порцеланови съдове, сребърни прибори, стъклени чаши и в центъра на всяка маса — букет от бели орхидеи и фрезии.

В двата края на предната банкетна зала ще се предлагат напитки, в средата ще има дълга маса с изваян от лед лебед, а около него — хайвер „Белуга“, пушена съомга, скариди, омари, краби и изстудяващо се шампанско. Десететажната торта е готова в кухнята. Сигурно всички келнери и пазачи от охраната вече са по местата си.

В балната зала оркестърът трябва да е на подиума, а музиката му да изкушава гостите да танцуват цялата нощ, празнувайки нейния четиридесети рожден ден. Всичко е готово.

Вечерята също ще бъде чудесна. Тя лично бе избрала менюто. За начало — пастет от гъши черен дроб, последван от лека крем-супа от гъби, филе а ла Джон Доури, за основно ястие — агнешко с розмарин, гарнирано със суфле от ябълки и зелен фасул, после сирене, грозде и накрая — торта с кафе.

Щеше да бъде грандиозно празненство. Тя ще вдигне гордо глава и ще се яви пред своите гости така, сякаш всичко ѝ е наред. Тя е Лара Камерън.

Частният самолет най-после кацна на Ла Гуардия с час и половина закъснение.

Лара се обърна към пилота:

— Роджър, още тази нощ се връщаме отново в Рино.

— Ще бъда тук, мис Камерън.

Шофьорът я чакаше с лимузината до стълбата на самолета.

— Вече се тревожех за вас, мис Камерън.

— Случихме отвратително време, Макс. Карай колкото е възможно по-бързо към „Плаза“.

— Да, госпожо.

В колата Лара взе телефона и набра номера на Джери Таунсенд. Той отговаряше за цялата подготовка на празненството. Лара искаше да се увери, че ще се погрижат за гостите ѝ. Никой не отговаряше. „Вероятно той вече е в балната зала“ — помисли Лара.

— Побързай, Макс.

— Да, мис Камерън.

Видът на огромния хотел „Камерън Плаза“ винаги предизвикваше у Лара дълбоко задоволство от това, което бе създала, но тази вечер бързаше твърде много, за да мисли за това. В голямата бална зала всички я чакаха.

Тя мина през въртящите се врати и забърза през просторното, импозантно фоайе. Заместник-управителят Карлос я видя и се втурна към нея.

— Мис Камерън...

— По-късно — отвърна Лара и продължи нататък. Пред затворените врати на голямата бална зала тя спря и пое дълбоко дъх. „Готова съм да застана пред тях“ — рече си Лара. Усмивайки се, разтвори със замах вратите и се вцепени. Залата бе съвсем тъмна. Дали не ѝ готвеха някаква изненада? Посегна към ключа зад вратата и запали осветлението. Ярка светлина заля огромното помещение. Нямаше никой — ни жива душа. Смаяна, Лара не помръдваше.

За бога, какво би могло да се случи с двеста души гости? В поканите бе написано осем часа. Вече приближаваше десет. Възможно ли е толкова много хора просто да се изпарят? Струваше ѝ се свръхестествено. Огледа огромната празна зала и потръпна. На рождения ѝ ден преди една година същата зала бе изпълнена с нейните приятели, с музика и смях. Толкова добре помнеше този ден...

II

Преди една година дневната програма на Лара Камерън бе както обикновено:

10 септември 1991 г.

5:00 — Гимнастика с треньор

7:00 — Участие в „Добро утро, Америка“

7:45 — Среща с японски банкери

9:30 — Джери Таунзенд

10:30 — Административен проектантски съвет

11:00 — Изпращане на факсове, разговори с чужбина, кореспонденция

11:30 — Заседание по строителството

12:30 — Среща със „С и Л“

13:00 — Обед с Хю Томпсън — интервю за списание „Форчън“

14:30 — Банкери от „Метрополитън Юниън“

16:00 — Градската проектантска комисия

17:00 — Среща с кмета Грейси Маншън

18:15 — Заседание с архитектите

18:30 — Службата за жилищно строителство

19:30 — Коктейл с група инвеститори от Далас

20:00 — Тържество за рождения ден в голямата бална зала на „Камерън Плаза“

Облечена в спортен екип, тя чакаше нетърпеливо треньора си Кен.

— Закъсня.

— Съжалявам, мис Камерън. Будилникът ми не звъня и...

— Имам напрегнат ден. Да започваме.

— Добре.

Половин час загряваха, после преминаха към активна аеробика.

„Има тяло като че е на двадесет и една години — мислеше Кен. — *Определено бих я пожелал в леглото си.*“ Беше му приятно да идва всяка сутрин просто за да я погледа, да бъде близо до нея. Постоянно го питаха какво представлява Лара Камерън, а той отговаряше:

— Дамата е върхът!

Лара изпълняваше трудните упражнения с лекота, но тази сутрин мислите ѝ бяха другаде. Когато приключиха, Кен каза: — Ще ви гледам в „Добро утро, Америка“.

— Какво? — за миг Лара беше забравила за това. Мислеше за срещата с японските банкери.

— До утре, мис Камерън.

— Не закъснявай пак, Кен.

Лара взе душ, облече се и закуси сама на терасата на последния етаж. Закуската ѝ се състоеше от грейпфрут, овесени ядки и зелен чай. Когато свърши, отиде в кабинета и позвъни на секретарката си.

— Ще проведе телефонните разговори от кантората — каза Лара. — В седем часа трябва да съм в Ей Би Си. Кажи на Макс да приготви колата.

Участието в „Добро утро, Америка“ мина добре. Джоан Лъндън водеше интервюто умело както винаги.

— Когато участвахте в нашето предаване миналия път, току-що бяхте направили първата копка за най-високия небостъргач в света — каза Джоан Лъндън. — Това беше почти преди четири години.

Лара кимна:

— Точно така. „Камерън Тауърс“ ще бъде готов догодина.

— Как се чувствате във вашето положение — постигнала невероятен успех, а все още толкова млада и красива? Вие сте пример за подражание за много жени.

— Ласкаете ме — засмя се Лара. — Нямам време да мисля за себе си като пример за подражание. Прекалено съм заета.

— Вие сте една от преуспяващите предприемачи, а недвижимите имоти се считат за сфера, запазена за мъжете. Как работите? Например как решавате къде точно да построите една сграда?

— Аз не избирам мястото за строеж — отвърна Лара. — То ме избира. Минавам с колата си покрай някой свободен парцел, но не го

виждам празен. Съзирам красива административна сграда или чудесен жилищен блок, населен от хора, които живеят удобно и в приятна обстановка. Мечтая.

— И осъществявате мечтите си. Ще продължим отново след рекламите.

Очакваше японските банкери в седем и четиридесет и пет. Бяха пристигнали от Токио предишната вечер и Лара определи срещата в този ранен час, докато все още са уморени от полета, продължил дванадесет часа и десет минути. На протестите им тя отвърна:

— Съжалявам, господа, но се боя, че съм свободна само по това време. Веднага след срещата с вас заминавам за Южна Америка.

И те неохотно се съгласиха. Бяха четирима — дребни и учтиви, с ум, остър като самурайски меч. Преди десетина години финансовата общност жестоко подценяваше японците. Тази грешка вече не се повтаряше.

Срещата се проведе в „Камерън Сентър“ на Авеню ъв Америкас. Те идваха, за да инвестират сто милиона долара в проекта за нов хотелски комплекс, разработен от Лара. Въведоха ги в просторната зала за конференции. Всеки от тях носеше подарък. Лара благодари и на свой ред им поднесе подаръци. Беше дала указания на секретарката си да ги опакова в обикновена кафява или сива хартия. За японците бялото е символ на смъртта, а хартията за опаковане в ярки цветове е неприемлива.

Помощничката на Лара — Триша, поднесе на японците чай, а на Лара — кафе. Японците биха предпочели кафе, но бяха прекалено учтиви, за да го кажат. Когато изпиха чая си, Лара се погрижи да долеят чашите им.

Хауард Келър — съдружникът на Лара, влезе в залата. Той беше около петдесетгодишен, блед и слаб, с русолява коса, облечен в измачкан костюм и изглеждаше така, сякаш току-що става от леглото. Лара ги запозна. Келър раздаде копия от инвестиционния план.

— Както виждате, господа, вече имаме първия ипотечен ангажимент. Комплексът ще има седемстотин и двадесет помещения за гости, около тридесет хиляди квадратни фута заседателна площ и гараж за хиляда коли...

Гласът на Лара преливаше от енергия. Японските банкери изучаваха инвестиционния план, борейки се да не заспят.

Срещата приключи с пълен успех за по-малко от два часа. Лара отдавна бе разбрала, че е по-лесно да сключи сделка за сто милиона долара, отколкото да се опита да вземе петдесет хиляди на заем.

Веднага след японската делегация Лара се среща с Джери Таунзенд. Високият рекламен агент, който работеше по-рано в Холивуд, сега отговаряше за рекламата и връзките с пресата в „Камерън Ентърпрайзис“.

— Интервюто в „Добро утро, Америка“ беше страхотно. Вече имаме много обаждания.

— Какво става с „Форбс“?

— Всичко е уредено. Следващата седмица снимката ви ще бъде на корицата на „Пипъл“. Видяхте ли статията за вас в „Ню Йоркър“? Нали е чудесна?

Лара отиде до бюрото си.

— Не е лоша.

— Интервюто за „Форчън“ е насрочено за днес следобед.

— Направих промяна.

Той изглеждаше изненадан.

— Защо?

— Поканих репортера на обед тук.

— За да го предразположите?

Лара натисна бутона на секретарската уредба.

— Кати, ела тук.

Безпльтен глас отвърна:

— Да, мис Камерън.

Лара Камерън вдигна поглед:

— Това е всичко, Джери. Искам ти и целият ти екип да се съсредоточите върху „Камерън Тауърс“.

— Вече работим...

— Нека да направим нещо повече. Искам да пишат във всички вестници и списания. За бога, та това ще бъде най-високата сграда в света. В целия свят! Искам хората да говорят за това. Искам да се молят за апартаменти и магазини в нея още щом я завършим.

Джери Таунзенд се изправи.

— Добре.

Кати — административната помощничка на Лара, влезе в кабинета. Тя бе привлекателна и спретнато облечена чернокожа жена на около тридесет години.

— Проучи ли какво предпочита да яде?

— Той е гастроним. Обича френската кухня. Обадох се в „Льо Сирк“ и помолих Сирио да изпрати обед за двама.

— Добре. Ще хапнем в моята трапезария.

— Знаете ли колко ще продължи интервюто? В два и половина имате среща в центъра с банкери от Метрополитън.

— Отложи я за три часа и ги накарай да дойдат тук.

Кати си записа.

— Да ви прочета ли съобщенията, оставени за вас?

— Чети.

— Детската фондация иска да им бъдете почетен гост на двадесет и осми.

— Не. Съобщи им, че съм поласкана и им изпрати чек.

— Срещата в Тълса е определена за вторник в...

— Отмени я.

— Следващия петък сте канена на обед от женско сдружение в Манхатън.

— Не. Ако искат пари, изпрати им чек.

— Дружеството за ограмотяване ви кани да говорите на давания от тях обед на четвърти.

— Виж дали ще можем да го уредим.

— Имате покана за почетен гост на благотворителна проява за набиране на средства за страдащите от мускулна дистрофия, но датата не е подходяща. По същото време Трябва да сте в Сан Франсиско.

— Изпрати им чек.

— Семейство Сърп дава вечеря следващата събота.

— Ще се постарая да присъствам — каза Лара. Кристиан и Дебора Сърп бяха забавни и добри приятели, беше й приятно с тях.

— Кати, колко броя от мен виждаш?

— Какво?

— Гледай внимателно.

Кати я погледна.

— Само един, мис Камерън.

— Точно така. Аз съм само една. Как предполагаш, че бих могла да се срещна с банкерите от „Метрополитън“ в два и половина, с градската проектантска комисия — в четири, с кмета — в пет, с архитектите — в шест и петнадесет, със службата за жилищно строителство — в шест и тридесет, да отида на коктейл в седем и половина и на вечеря по случай собствения си рожден ден — в осем? Следващия път, когато правиш дневната ми програма, мисли по-добре.

— Съжалявам. Искате от мен да...

— Искам да мислиш. Не ми трябва глупави сътрудници. Отложи срещите с архитектите и със службата за жилищно строителство.

— Добре — хладно каза Кати.

— Как е бебето?

Въпросът изненада секретарката.

— Дейвид? Той... добре е.

— Сигурно вече е пораснал.

— Скоро ще навърши две години.

— Мислила ли си в какво училище ще го дадеш?

— Още не. Твърде рано е...

— Не си права. Ако искаш да го запишеш в свястно училище в Ню Йорк, трябва да започнеш да действаш още преди да се е родил.

Лара отбеляза нещо в бележника си.

— Познавам директора на „Долтън“. Ще уредя да запишат Дейвид.

— Аз... благодаря.

Лара не си направи труд да вдигне глава.

— Това е всичко.

— Да, госпожо.

Кати излезе от кабинета. Не знаеше дали обича, или мрази работодателката си. Когато започна работа в „Камерън Ентърпрайзис“, я предупредиха за Лара Камерън.

— „Желязната пеперуда“ е ужасна кучка. Секретарките й работят не по календар, а по хронометър. Жива ще те изяде.

Кати си спомни първата им среща. Беше виждала снимки на Лара Камерън по списанията, но нито една не отговаряше на действителността. Тя бе поразително красива.

Лара Камерън четеше препоръките за Кати. Вдигна поглед и каза:

— Седни, Кати.

Гласът ѝ бе дрезгав и звучен. От нея сякаш се излъчваше някаква покоряваща енергия.

— Доста добри препоръки.

— Благодаря.

— Колко от това отговаря на действителността?

— Моля?

— Повечето подобни документи, които стигат до бюрото ми, са измислици. Добра ли сте в работата си?

— В работата си съм много добра, мис Камерън.

— Две от секретарките ми напуснаха съвсем наскоро. Работата непрекъснато се трупа. Ще можете ли да се справите с напрежението?

— Мисля, че да.

— Тук не си играем на предположения. Ще можете ли или не?

В този миг Кати не беше сигурна, че желае секретарското място.

— Да, ще мога.

— Добре. Назначавам ви за една седмица на пробен срок. Трябва да попълните формуляр, че се задължавате да не обсъждате никога мен и работата си в „Камерън Ентърпрайзис“ — никакви интервюта, книги или други подобни. Всичко, което става тук, е поверително.

— Разбирам.

— Чудесно.

Така преди пет години започна всичко. През това време Кати се научи да обича и мрази, да се възхищава и да презира своята работодателка. В началото съпругът на Кати я попита:

— Какво представлява легендата?

На този въпрос бе трудно да се отговори.

— Тя е несъизмерима с ежедневието — каза Кати. — Убийствено красива е. Работи повече от всеки друг. Бог знае кога спи. Перфекционист е и прави живота на околните непоносим. В известен смисъл е гениална. Може да бъде дребнава и отмъстителна, но и невероятно щедра.

Съпругът ѝ се усмихна:

— С други думи, тя е просто жена.

Кати го погледна сериозно:

— Не знам каква е. Понякога ме плаши.

— Хайде, скъпа, преувеличаваш.

— Не. Уверена съм, че ако някой застане на пътя й... Лара Камерън би го убила.

Когато привърши с телефонните разговори и факсовете, Лара извика Чарли Хънтър — амбициозен младеж, който отговаряше за счетоводството.

— Влез, Чарли.

— Да, мис Камерън.

След миг той беше в кабинета й.

— Да, мис Камерън?

— Тази сутрин прочетох интервюто, което си дал за „Ню Йорк Таймс“ — каза Лара.

Той се оживи:

— Още не съм го виждал. Как е станало?

— Говорил си за „Камерън Ентърпрайзис“ и за някои наши проблеми.

Той се намръщи:

— Е, нали знаете, вероятно репортерът е цитирал неточно някои мои...

— Уволнен си.

— Какво? Защо? Аз...

— При постъпване на работа ти си подписал документ, че няма да даваш никакви интервюта. Искам да напуснеш още тази сутрин.

— Аз... не може да направите това. Кой ще ме замести?

— Вече съм уредила този въпрос — отвърна Лара.

Обедът беше към края си. Репортерът на „Форчън“ Хю Томпсън беше интелектуален, нервен на вид мъж, с пронизателни кафяви очи зад черните рогови рамки на очилата.

— Обедът беше чудесен — каза той. — Всичките ми любими ястия. Благодаря.

— Радвам се, че ви хареса.

— Наистина не беше нужно да си правите този труд заради мен.

— Няма нищо — усмихна се Лара. — Баща ми винаги казваше, че пътят към сърцето на мъжа минава през стомаха му.

— А вие искате да стигнете до сърцето ми, преди да започнем интервюто?

— Точно така — засмя се Лара.

— Наистина ли вашата компания сериозно е загазила?

Усмивката на Лара угасна.

— Моля?

— Хайде, такова нещо не може да се запази в тайна. Говори се, че част от имуществото ви е застрашено поради приближаването на срока за основния платеж на ваши стари полици. Доста използвате влиянието и връзките си, но при спадане на търсенето може да се окаже, че „Камерън Ентърпрайзис“ прекомерно се е разраснала.

Лара се разсмя:

— Това ли се говори? Слушайте, мистър Томпсън, по-добре не давайте ухо на глупави слухове. Ще ви кажа какво ще направим. Ще ви пратя копие от финансовия ни баланс, за да изясним нещата. Така ще бъде най-честно, нали?

— Добре. Между другото, не видях съпруга ви при откриването на новия хотел.

Лара въздъхна.

— Филип много искаше да присъства, но за съжаление трябваше да замине на концертно турне.

— Преди три години бях на един негов рецитал. Той е изключително талантлив. Женени сте вече около година, нали?

— Най-щастливата година в живота ми. Аз имам голям късмет. Пътувам много, но когато не съм с него, мога да слушам записите му, където и да се намирам.

Томпсън се усмихна.

— А той може да види вашите сгради, където и да се намира.

— Ласкаете ме — засмя се Лара.

— Но е истина, нали? Строи ли сте из цялата ни хубава страна. Притежавате жилищни блокове, административни сгради, хотелска верига... Как го правите?

— С огледала — усмихна се тя.

— Вие сте една загадка.

— Така ли? Защо?

— В момента сте може би най-преуспяващият предприемач в Ню Йорк. Името ви е разлепено по половината недвижими имоти в града.

Изграждате най-високия небостъргач в света. Конкуренцията ви нарича „Желязната пеперуда“. Постигнахте голям успех в бизнес, в който по традиция властват мъжете.

— Това дразни ли ви, мистър Томпсън?

— Не. Това, което ме дразни, е, че не мога да разбера коя сте вие, мис Камерън. Ако питам двама души за вас, ще получа три различни мнения. Всички са съгласни, че сте изключително способна в бизнеса. Искам да кажа... не постигнахте този успех, падайки от небето. Добре познавам строителните екипи — това са груби и безпощадни мъже. Как успява жена като вас да ги държи под контрол?

Тя отвърна усмихнато:

— Няма жени като мен. Казано сериозно — просто наемам най-добрите в професията и им плащам добре.

„Прекалено опростено — помисли си Томпсън. — Твърде опростено. Не ми казва истината.“ Той реши да смени темата.

— Всички списания писаха за успеха ви. Бих искал да разкажа нещо по-лично за вас. Много малко се говори за произхода ви.

— Гордея се с произхода си.

— Добре, да поговорим за това. Как започнахте бизнес с недвижими имоти?

Лара се усмихна и той виждаше, че усмивката ѝ е искрена. Изведнъж му заприлича на малко момиче.

— Гените.

— Вашите гени?

— На баща ми — тя посочи портрета на стената зад нея: красив мъж със сребриста коса, прилична на лъвска грива. — Това е баща ми, Джеймс Хю Камерън. — Гласът ѝ бе тих. — На него дължа успеха си. Майка ми умряла, когато съм била много малка. Отгледа ме баща ми. Семейството ми отдавна напуснало Шотландия, мистър Томпсън, и емигрирало в Нова Скотия — Глейс Бей.

— Глейс Бей?

— Това е рибарско селище в североизточната част на Кейп Бритън, на атлантическия бряг. Името му е дадено от френски изследователи. Означава „Леден залив“. Още кафе?

— Не, благодаря.

— Дядо ми притежавал доста земя в Шотландия, а баща ми се сдобил с още. Той беше много богат. Притежаваше замък близо до Лох

Морлих. Осемгодишна имах собствен кон, роклите ми се купуваха от Лондон, живеехме в огромна къща с много слуги. Беше като приказка за едно малко момиче.

Гласът ѝ се оживи от ехото на далечни спомени.

— През зимата карахме кьнки по леда и гледахме как играят хокей, а през лятото плувахме в Голямото езеро на Глейс Бей. Ходехме на танци във „Форум“ и „Венецианските градини“.

Репортерът усилено записваше.

— Баща ми строеше сгради в Едмънтън, Калгари и Онтарио. Бизнесът с недвижими имоти беше за него нещо като любима игра. Той ме научи на нея още докато бях много млада и аз също я заобичах.

Гласът ѝ бе изпълнен с чувство.

— Трябва да разберете едно нещо, мистър Томпсън. Това, което правя, няма нищо общо с парите, с тухлите или с желязото, необходими за една сграда. Това, което има значение за мен, са хората. Аз мога да им предоставя удобни места за работа и за живеене, места, където да създадат семейства и да водят нормален живот. За баща ми това беше важното, то стана важно и за мен.

Хю Томпсън вдигна поглед.

— Спомняте ли си своя пръв опит в бизнеса с недвижими имоти?

Лара се приведе напред.

— Разбира се. На осемнадесетия ми рожден ден татко ме попита какъв подарък бих искала. В Глейс Бей идваха много нови хора, ставаше пренаселено. Чувствах, че градът се нуждае от жилищен фонд. Казах на баща си, че искам да построя малък жилищен блок. Той ми даде парите като подарък, но след две години аз бях в състояние да му ги върна. Тогава взех заем от една банка, за да построя втората си сграда. Когато станах на двадесет и една години, притежавах вече три сгради и всичко бе минало успешно.

— Баща ви сигурно е бил много горд с вас.

Топлата ѝ усмивка отново грейна.

— Да. Нарекъл ме е Лара. Това е старо шотландско име, но идва от латински. Означава „известна“ или „прочута“. Още като бях малка, баща ми казваше, че един ден ще бъда прочута — усмивката ѝ угасна. — Той умря прекалено млад от инфаркт. — Тя помълча. — Всяка година посещавам гроба му в Шотландия... Беше ми прекалено тежко,

за да остана у дома без него. Реших да се преместя в Чикаго. Имах планове за малки хотели тип „бутик“. Убедих един банкер да ме финансира. Хотелите имаха успех — тя сви рамене. — А останалото, както се казва, е история. Предполагам, един психиатър би казал, че не съм създала тази империя просто заради себе си. В известен смисъл това е в памет на моя баща. Джеймс Камерън беше най-прекрасният човек, когото съм познавала.

— Сигурно много го обичахте.

— Да. И той много ме обичаше — на устните ѝ заигра лека усмивка. — Чувала съм, че в деня на моето раждане баща ми черпил всички мъже в Глейс Бей.

— Значи всъщност всичко е започнало в Глейс Бей — каза Томпсън.

— Точно така — тихо отвърна Лара. — Всичко започна в Глейс Бей преди почти четиридесет години.

III

Глейс Бей, Нова Скотия 10 септември 1952 г.

Вечерта, когато се родиха дъщерята и синът му, Джеймс Камерън беше в публичния дом и пиян. Лежеше в леглото между двете скандинавски близначки, когато Кърсти — съдържателката на бордея, заудря по вратата.

— Джеймс! — викна тя, блъсна вратата и влезе.

— Дърта кокошко! — кресна възмутен Джеймс. — Дори тук не оставяте човек на спокойствие!

— Съжалявам, че прекъсвам удоволствията ти, Джеймс. Става дума за жена ти.

— Майната й! — изрева Камерън.

— Тя ражда.

— Е, и? Да ражда! Нали жените сте за това?

— Току-що се обади докторът. Отчаяно се опитва да те намери. Жена ти е зле. По-добре побързай.

Джеймс Камерън седна, примъкна се до края на леглото, разтърсвайки натежалата си глава, и със замъглен поглед.

— Проклетата жена. Не ме оставя на мира — той вдигна очи към съдържателката: — Добре, отивам — после погледна голите момичета в леглото, — но няма да платя за тия двете.

— Остави това сега. Побързай да се прибереш в пансиона — тя се обърна към момичетата: — Вие елате с мен.

Джеймс Камерън някога е бил хубав мъж, но лицето му вече носеше следите на консумираните грехове. Изглеждаше над петдесетгодишен, а беше на тридесет. Работеше като управител на един от пансионите, собственост на градския banker Шон Макалистър. Вече пет години Джеймс Камерън и жена му Пеги делеха домакинските грижи — Пеги чистеше и готвеше за две дузини пансионери, а Джеймс пиеше. Негово задължение беше да събира всеки петък наема и от другите четири пансиона в Глейс Бей, които

принадлежаха на Макалистър. Това бе още един повод, ако се нуждаеше от такъв, да излезе и да се напие.

Джеймс Камерън беше озлобен човек, който се наслаждаваше на ожесточението си. Животът му се оказа пълен провал и той бе убеден, че вината за това е у другите наоколо. С течение на годините започна да изпитва удоволствие от своите несполуки. Чувстваше се като мъченик. Когато бил на една годинка, семейството на Джеймс емигрирало от Шотландия в Глейс Бей само с малкото вещи, които носели със себе си. Животът им бил борба за оцеляване. Когато момчето навършило четиринадесет години, баща му го пратил да работи в мините. При една злополука Джеймс получил леко нараняване на гърба и незабавно напуснал. След година родителите му загинали при железопътна катастрофа. И така Джеймс Камерън бе решил, че не носи отговорност за своите несполуки. Съдбата беше против него. Но той имаше две ценни качества — бе изключително красив и когато пожелал, можеше да бъде очарователен.

Един неделен ден в близкия град Сидни той се запозна с впечатлително американско момиче на име Пеги Максвел, което почиваше там със семейството си. Тя не беше привлекателна, но беше от много богато семейство, а Джеймс Камерън бе много беден. Той покори напълно Пеги Максвел и тя се омъжи за него против волята на баща си.

— Давам на Пеги пет хиляди долара зестра — каза баща ѝ на Джеймс. — Това ще ти помогне да направиш нещо за себе си. Можеш да ги вложиш в недвижими имоти и след пет години те ще се удвоят. Аз ще ти помогна.

Но Джеймс нямаше намерение да чака пет години. Без да се посъветва с когото и да е, той вложи парите в непроучена петролна спекулация и след шестдесет дни загуби всичко. Вбесен, тъстът му отказа да му помага по-нататък.

— Ти си глупак, Джеймс, но аз няма да хвърлям пари на вятъра.

Женитбата, която трябваше да бъде спасение за Джеймс Камерън, се превърна в нещастие, защото той трябваше да издържа вече и жена, а нямаше работа.

На помощ му се притече Шон Макалистър. Градският banker беше нафукан петдесет и пет годишен мъж, нисък, набит, дори шишкав, със слабост към жилетките, украсени с тежък златен ланец за

часовник. Бе дошъл в Глейс Бей преди двадесет години и веднага бе оценил съществуващите възможности. В града постоянно прииждаха миньори и дървари, които търсеха подслон. Макалистър би могъл да финансира построяването на жилища за тях, но той имаше по-добри планове. Бе изчислил, че ще му излезе по-евтино да събере мъжете в пансиони. За две години построи един хотел и пет пансиона, които винаги бяха пълни.

Трудно намираше управители, тъй като работата беше уморителна. Тяхно задължение беше да се грижат всички стаи да бъдат заети, да наблюдават готвенето, да поднасят храната, да поддържат помещенията чисти. А що се отнася до заплащането, Шон Макалистър не беше човек, който хвърля пари на вятъра.

Управителят на един от пансионите тъкмо бе напуснал и Макалистър реши, че Джеймс Камерън е подходящ кандидат. От време на време Камерън бе заемал малки суми от банката и бе просрочил изплащането на един заем. Макалистър изпрати да го повикат.

— Имам работа за теб — каза той.

— Така ли?

— Късметлия си. Току-що се освободи чудесно място.

— В банката, нали? — попита Джеймс Камерън. Допадаше му мисълта да работи в банка. Там, където има много пари, винаги се намира начин да сложиш част от тях в джоба си.

— Не, не в банката — отвърна Макалистър. — Ти си много представителен младеж, Джеймс, и смятам, че би могъл много добре да работиш с хората. Искам да поемеш Пансиона ми на Кейбълхед Авеню.

— Пансион ли казахте? — в гласа на младежа прозвуча презрение.

— Имаш нужда от покрив над главата си — изтъкна Макалистър. — Двамата с жена ти ще ползвате безплатно една стая, храна и ще получаваш малка заплата.

— Колко?

— Ще бъда щедър към теб, Джеймс. Двадесет и пет долара седмично.

— Двадесет и...

— Ако желаеш. Имам и други кандидати.

В крайна сметка Джеймс Камерън нямаше друг избор.

— Приемам.

— Добре. Между другото всеки петък Ще събираш наемите от другите пансиони и в събота ще ми предаваш парите.

Когато Джеймс Камерън съобщи новината на Пеги, тя се ужаси.

— Но ние не знаем как се ръководи пансион, Джеймс.

— Ще се научим. Ще си поделяме работата.

И тя му повярва.

— Добре. Ще се справим.

И се справяха — всеки по своему.

Няколко пъти през тези години Джеймс Камерън имаше възможност да започне по-добра, по-достойна и по-добре платена работа, но той твърде много се наслаждаваше на неудачите си, за да се откаже от тях.

— Защо да си правя труда? — мърмореше той. — Когато Съдбата е против теб, нищо добро няма да излезе.

И сега в септемврийската нощ той си мислеше: *„Дори и при курвите не ме оставят на мира. Проклетата да е жена ми!“*

Излезе от заведението на мадам Кърсти и усети студения септемврийски вятър.

„Я по-добре да се подкрепя преди главоболията, които ме чакат.“ реши Джеймс Камерън и се отби в „Стария моряк“.

Час по-късно той се заклатушка към пансиона в Ню Абърдийн — най-бедния квартал на Глейс Бей.

Когато най-после пристигна, бе посрещнат от пет-шест разтревожени наематели.

— Докторът е при Пеги — каза един от мъжете. — Побързай, човече!

Залитайки, Джеймс влезе в тясната, мрачна задна стаичка, която обитаваха с жена му. От съседната стая се чуваше слаб плач на новородено. Пеги лежеше неподвижна. Доктор Патрик Дънкан се бе надвесил над нея. При влизането на Джеймс той се обърна.

— К'во става тук? — попита Джеймс.

Лекарят се изправи и го изгледа с отвращение.

— Трябваше да накарате жена си да дойде при мен — рече той.

— Що да дава грешни пари? Тя просто ражда. К'во толкова...?

— Пеги е мъртва. Направих всичко възможно. Роди близнаци. Не можах да спася момчето.

— О, боже! — захленчи Джеймс Камерън. — Отново Съдбата!

— Какво?

— Съдбата. Винаги е била срещу мен. Сега ми отне детето. Не... Влезе медицинска сестра, която носеше увито в одеяло бебенце.

— Ето дъщеря ви, мистър Камерън.

— Дъщеря? К'во да я правя, по дяволите? — езикът му все повече надебеляваше.

— Отвращаваш ме, човече — рече доктор Дънкан.

Сестрата се обърна към Джеймс:

— Ще остана до утре да ви покажа как да се грижите за нея.

Джеймс Камерън погледна малкото сбръчкано вързопче и с надежда си помисли: „*Може би тя също ще умре.*“

През първите три седмици никой не бе сигурен, че бебето ще оживее. Идваше кърмачка, която го хранеше. Най-сетне един ден докторът каза:

— Дъщеря ти ще оживее — погледна Джеймс Камерън и тихичко добави: — Бог да пази горкото дете.

— Мистър Камерън, трябва да дадете име на детето — рече кърмачката.

— По дяволите, хич не ме е грижа как ще я наричате. Ти й дай име.

— Защо не я кръстим Лара? Толкова е хубаво...

— Както щеш, по дяволите!

И така я кръстиха Лара.

В живота на Лара нямаше никой, който да се грижи за нея или да я възпитава. Пансионът бе пълен с мъже, твърде заети със собствения си живот, за да обръщат внимание на бебето. Единствената жена беше Берта — огромната шведка, която готвеше и чистеше.

Джеймс Камерън твърдо бе решил да няма нищо общо с дъщеря си. Запазвайки я жива, Съдбата го бе изиграла за пореден път. Вечер той седнаше с бутилка уиски в дневната и се оплакваше.

— Това дете уби жена ми и сина ми.

— Не бива да говориш така, Джеймс.

— 'Ми така е. Синът ми щеше да порасне голям и силен. Да стане умен, богат и да се грижи добре за стария си баща.

Наемателите го оставяха да си мърмори несвързано.

Няколко пъти Джеймс Камерън се опита да се свърже с тъста си Максвел, надявайки се той да го отърве от детето, но старецът просто бе изчезнал. *„Ако зависи от късмета ми, то старият глупак положително е умрял“*, мислеше той.

Глейс Бей беше град от временно пребиваващи жители и наемателите в пансиона постоянно се сменяха. Идваха от Франция, от Китай, от Украйна. Имаше италианци, ирландци и гърци. Те бяха дърводелци и шивачи, водопроводчици и общари. Тълпяха се по Мейн Стрийт, по Бел Стрийт, по Норт Стрийт и Уотър Стрийт, по крайбрежието. Бяха дошли да работят в мините, да секат дърва, да ловят риба. Глейс Бей беше граничен град — примитивен и суров. Най-противното нещо беше времето. Зимите бяха сурови, падаше много сняг, който се запазваше чак до април, а поради дебелия лед в залива дори април и май бяха студени и ветровити. От юли до октомври валеше дъжд.

В града имаше осемнадесет пансиона, някои от тях за по седемдесет и пет души. В пансиона, чийто управител беше Джеймс Камерън, живееха двадесет и четирима наематели, предимно шотландци.

Без да го съзнава, Лара копнееше за обич. Нямахме играчки или кукли, които да обича, нито приятелчета, с които да играе. Нямахме никого освен баща си. Правеше му дребни детински подаръчета с отчаяното желание да му угоди, но той или не им обръщаше внимание, или се присмиваше.

Когато беше на пет години, Лара чу баща си да казва на един от наемателите:

— Знаеш ли, не трябваше да умре другото дете. Синът ми беше този, който трябваше да остане жив.

Вечерта Лара плака, докато заспа. Толкова много обичаше баща си. И толкова силно го мразеше.

Шестгодишната Лара приличаше на рисунка от Кийн — огромни очи на бледо, слабо лице. Тази година дойде нов наемател. Казваше се Мънго Максуйн и беше едър като мечка. Той веднага обикна малкото момиченце.

— Как се казваш, девойче?

— Лара.

— Е, хубаво име за хубаво дете. А ходиш ли на училище?

— Училище ли? Не.

— Защо?

— Не знам.

— Трябва да видим тая работа.

Той потърси Джеймс Камерън.

— Разбрах, че детето ти не ходи на училище.

— За к'во й е? Тя е момиче. Не й трябва ни'кво училище.

— Бъркаш, човече. Тя трябва да получи образование, за да има някакъв шанс в живота.

— Я остави това — рече Джеймс. — Чиста загуба на време.

Но Максуйн бе настоятелен и най-после, за да го остави на мира, Джеймс Камерън се съгласи. Така джеремето нямаше да му се мярка пред очите поне по няколко часа на ден.

Мисълта, че ще ходи на училище, ужасяваше Лара. През време на краткия си живот тя бе обитавала света на възрастните и почти не бе контактувала с други деца.

Следващия понеделник Дебелата Берта я остави в основното училище „Сейнт Ан“, където отведоха Лара в кабинета на директорката.

Директорката мисис Къмингс беше побеляла жена на средна възраст — вдовица с три деца. Тя огледа дрипаво облеченото момиченце, което стоеше пред нея и усмихнато рече:

— Лара. Какво хубаво име. На колко години си, миличко?

— На шест — тя едва сдържаше сълзите си.

„Детето изпитва ужас“, рече си мисис Къмингс.

— Е, радваме се, че си сред нас, Лара. Ще ти бъде приятно и ще научиш много неща.

— Не мога да остана тук — изведнъж изтърси Лара.

— Защо?

— Ще липсвам много на татко — тя отчаяно се мъчеше да не се разплаче.

— Е, ще идваш тук само по няколко часа на ден.

Лара се остави да я отведат в класната стая, пълна с деца. Сложиха я да седне най-отзад.

Учителката мис Търкъл усилено пишеше букви на черната дъска.

— С „А“ се пише думата автомобил — каза тя. — С „Б“ — буквар. Кой ще каже какво се пише с „В“?

Една ръчичка се вдигна:

— Вода.

— Много добре, а с „Г“?

— Гора.

— А с „Д“?

— Дете.

— Отлично. Може ли някой да се сети за дума, която започва с „Е“?

— Еба ти! — обади се Лара.

Лара беше най-малката в класа, но на мис Търкъл ѝ се струваше най-възрастна в много отношения. У нея имаше зрялост, която будеше безпокойство.

— Като че ли е възрастен човек, който чака да порасне физически — казваше учителката ѝ на мисис Къмингс.

През първия ден по обед другите деца наизвадиха пъстри кутии с храна, ябълки, курабии, сандвичи, увити в пергаментова хартия.

Никой не се бе сетил да приготви обед за Лара. Мис Търкъл я попита:

— Къде ти е обедът, Лара?

— Не съм гладна — упорито отвърна Лара. — Ядох много на закуска.

Повечето от ученичките бяха добре облечени, с чисти поли и блузи. Няколкото избелели карирани рокли и овехтели блузи, които Лара имаше, ѝ бяха станали малки. Тя се обърна към баща си.

— Трябват ми дрехи за училище.

— Така ли? 'Ми аз да не съм пълен с пари? Поискай нещо безплатно от Армията на спасението.

— Това е милостиня, татко.

Баща ѝ силно я зашлеви през лицето.

Децата в училището знаеха игри, за които Лара не беше и чувала. Момичетата имаха кукли и играчки. Някои бяха готови да играят с нея, но Лара болезнено съзнаваше, че нищо от това не ѝ принадлежи. Имаше и още нещо. В следващите години Лара надзърна в един друг свят, свят, в който децата имаха майки и бащи, а те им даваха подаръци, празнуваха рождените им дни, обичаха ги, прегръщаха ги и ги целуваха. За пръв път Лара започна да разбира колко много ѝ липсва в живота, Това я караше да се чувства още по-самотна.

Пансионът беше друг вид училище. Това бе международен микрокосмос. Лара се научи да познава произхода на наемателите по имената им. Мак бе от Шотландия... Ходър и Пайк — от Нюфаундланд... Шиасон и Окоан — от Франция... Дудаш и Косик — от Полша. Пансионерите бяха дървари, рибари, миньори и търговци. Събираха се в голямата трапезария за закуска и за вечеря и разговорите им очароваха Лара. Всяка група имаше свой тайнствен език.

Хиляди дървари бяха разпръснати из полуострова на Нова Скотия. Дърварите, живеещи в пансиона, миришеха на стърготини, на изгоряла дървесна кора и говореха за тайнствени неща като сечене, рендосване и окастряне.

— Тая година трябва да изкараме почти двеста милиона квадратни стъпки^[1] дъски — обяви един от тях по време на вечерята.

— Как може стъпките да са квадратни? — попита Лара.

Избухна силен смях.

— Детенце, квадратна стъпка означава парче дъска с размери стъпка на стъпка и дебелина един инч. Когато пораснеш и се омъжиш, ако искаш да си построиш петстайна къща от дърво, ще ти трябват дванадесет хиляди квадратни стъпки дъски.

— Аз няма да се омъжвам — закле се Лара.

Рибарите бяха друга порода. Прибираха се в пансиона, пропити с мириса на море, говореха за новия опит да се отглеждат риби в Брад'ор лейк, хвалеха се с улова си на треска, херинга и скумрия.

Но най-много я очароваха миньорите. В Кейп Бритън имаше около три хиляди и петстотин миньори, които работеха в каменовъглените рудници в Линган, Принс и Фейлън. Лара много харесваше имената на мините — „Юбилей“, „Последен шанс“, „Черният диамант“, „Щастливата дама“...

Разговорите им за ежедневната работа я омайваха.

— Какво чувам за Майк?

— Истина е. Нещастникът слизал надолу с количка, когато една вагонетка изскочила от релсите и премазала крака му. Тоя негодник надзирателят казал, че сам си е виновен, защото не се отдръпнал достатъчно бързо и му духнал лампата.

Лара беше объркана.

— Какво значи това?

Един от миньорите ѝ обясни:

— Това означава, че когато Майк отивал на работа, слизал надолу към галерията, в която копае, една вагонетка за въглища излязла от релсите и го блъснала.

— И му духнала лампата?

Миньорът се засмя:

— Да ти духнат лампата, значи да те уволнят.

На петнадесет години Лара постъпи в гимназията „Сейнт Майкъл“ — върлинеста и непохватна, с дълги крака, буйна черна коса и интелигентни сиви очи, все още твърде големи за бледото ѝ, слабо лице. Никой не можеше да каже какво точно ще излезе от нея. Беше на границата на съзряването, а външният ѝ вид бе в стадий на метаморфоза. Би могла да стане и грозна, и красива.

За Джеймс Камерън дъщеря му беше грозна.

— Ще направиш най-добре, ако се омъжиш за първия глупак, който те поиска — казваше ѝ той. — Като те гледам, не ставаш за добра сделка.

Лара слушаше мълчаливо.

— И кажи на нещастника да не очаква зестра от мен.
Мънго Максуйн бе влязъл в стаята и слушаше, кипейки от гняв.
— Това е всичко, момиче, връщай се в кухнята — завърши Джеймс Камерън.
Лара избяга.
— Защо постъпваш така с дъщеря си? — попита Максуйн.
Джеймс Камерън вдигна замътен поглед към него.
— Не е твоя работа.
— Ти си пиан.
— Аха. И к'во още? Ако не са жените, уискито ти е виновно, а?
Максуйн отиде в кухнята при Лара, която миеше чинии. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Максуйн я прегърна.
— Не му обръщай внимание, девойче — рече той. — Той не мисли така.
— Мрази ме.
— Не, не е вярно.
— Никога не ми е казал една добра дума. Нито веднъж. Никога!
На това Максуйн не можеше да отговори нищо.

През лятото в Глейс Бей пристигаха туристи. Идваха със скъпите си коли, облечени в хубави дрехи, пазаруваха по Касъл Стрийт, вечеряха в „Сидър Хаус“ и в „Джаспър'с“, посещаваха Ингоуниш Бийч, Кейп Смоуки и Бърд Айландс. Това бяха някакви по-висши създания от друг свят. Лара им завиждаше и копнееше да избяга заедно с тях, когато си тръгваха в края на лятото. Но как?

Бе чувала да се говори за дядо ѝ Максуйн.

— Старият негодник се опита да ми попречи да се ожена за скъпоценната му дъщеря — оплакваше се Джеймс Камерън на някой от наемателите, който му бе обърнал внимание. — Беше неприлично богат, но да не мислите, че ми е дал нещо? Не. Но въпреки това аз се грижех за неговата Пегги...

Лара си фантазираше, че един ден дядо ѝ ще дойде и ще я отведе в блестящите градове, за които бе чела — Лондон, Рим, Париж... *„И ще нося красиви дрехи — стотици рокли и нови обувки“.*

Но минаваха месеци, години и не идваше дори и дума, а Лара постепенно разбра, че никога няма да види дядо си. Бе обречена да

прекара целия си живот в градчето, където се беше родила.

[1] Стъпка, или фут = 30, 48 см. — Б.пр. [↑](#)

IV

В Глейс Бей имаше твърде много занимания за подрастващите — футболни и хоккейни мачове, пързалки, боулинг, а през лятото — плуване и риболов. Най-посещаваното свърталище след края на училищните занятия бе дрогерията на Карл. Имаше и два киносалона, а във „Венецианските градини“ ходеха да танцуват.

Лара нямаше възможност да се наслаждава на нищо от това. Всяка сутрин ставаше в пет часа и помагаше на Берта да приготви закуската на наемателите, после оправяше леглата, преди да тръгне на училище. Следобед бързаше да се прибере, за да започне да готви за вечеря. Лара помагаше на Берта при сервирането, а след вечеря раздигаше масата, измиваше и избърсваше съдовете.

Пансионът предлагаше някои шотландски специалитети. Най-предпочитаният беше „Блак бън“ — козуначено руло със стафиди и подправки.

По време на вечеря в разговорите на шотландците оживяваха планините на тази страна. Предците на Лара бяха дошли оттам и единствено тези разговори ѝ вдъхваха някакво чувство за приобщеност. Наемателите говореха за Грейт Глен, Лох Нес, Лохи и Лин, за скалистите острови по крайбрежието.

В дневната имаше едно раздрънкано пиано и понякога след вечеря около него се събираха петима-шестима от наемателите и пееха песни от родния край — „Ани Лори“, „Вървейки през ръжта“, „Родните хълмове“ и „Красивите брегове на Лох Ломънд“.

Веднъж годишно в града се провеждаше парад и всички шотландци в Глейс Бей с гордост обличаха шотландските си поли и носии и маршируваха по улиците на града под шумния съпровод на гайдите.

— Защо мъжете носят поли? — попита Лара Мънго Максун.

Той се намръщи.

— Това не е просто пола, девойче. Нашите прадеди са го измислили много отдавна. В планините на Шотландия кариерният плат предпазвал тялото на човека от хапещия студ, но краката му били свободни, за да може да тича през пустите торфени полета и да избяга от врага. А нощем, на открито, дългият плат му служел и за легло, и за завивка.

Названията на шотландските местности като Бредолбан, Гленфинан, Килбрайд, Килнинвър и Килмайкъл звучаха за Лара като поезия. Тя научи, че „кил“ означава килия на монах от Средновековието. Ако името започва с „инвър“ или „абър“, това означава, че селището се намира на устието на река. Ако започва със „страт“, значи е в долина. „Бад“ означава, че се намира в горичка.

Всяка вечер около масата избухваха ожесточени спорове. Шотландците спореха за всичко. Предците им идваха от горди кланове и те все още яростно бранеха историята им.

— Родът на Брус са били страхливци. Пълзели пред англичаните раболепно като кучета.

— Както обикновено не знаеш к'во приказваш, Йън. Лично Великият Брус е бил той, който се е опълчил срещу англичаните. Подлизурковци са били ония от рода на Стюарт.

— Ох, и ти си глупак като целия ти клан.

Спорът все повече се ожесточаваше.

— Знайш ли к'во й е трябвало на Шотландия? Повече водачи като Робърт Втори. Е, това е велик мъж. Имал е двадесет и едно деца.

— Аха, половината от тях — копелета!

И кавгата отново се разгаряше.

Лара не можеше да повярва, че се карат за събития, случили се преди повече от шестстотин години. Мънго Максуйн й казваше:

— Не се безпокой, девойче. Дори да е сам в къщата, шотландецът пак ще започне кавга.

Едно стихотворение на сър Уолтър Скот особено силно разпалваше въображението на Лара.

*„От запад се появи младият Лохинвар:
в страната нямаше по-добър кон от неговия.
мечът бе единственото му оръжие, яздеше съвсем
сам.*

*Не е имало по-предан влюбен и по-неустрашим воин
от младия рицар Лохинвар.“*

Прекрасното стихотворение разказваше как Лохинвар рискувал живота си, за да спаси любимата, принудена насила да се омъжи за друг. *„Чували ли сте някога за по-галантен кавалер от младия Лохинвар — толкова дързък в любовта и неустрашим в боя?“*

„Някой ден един красив Лохинвар ще дойде и ще ме спаси“, мислеше си Лара.

Веднъж, когато работеше в кухнята, Лара попадна на реклама в едно списание, от която ѝ секна дъхът. От нея гледаше висок, красив, русокос мъж, елегантно облечен във фрак и с бяла папийонка. Той имаше сини очи и топла усмивка и във всяко отношение приличаше на принц. *„Ето така ще изглежда моят Лохинвар, рече си Лара. Той е някъде там и ме търси. Ще дойде и ще ме отведе оттук. Аз ще мия съдовете в умивалника, а той ще се приближи зад мен, ще ме прегърне и ще прошепне: «Мога ли да ти помогна?» Аз ще се обърна, ще го погледна в очите и ще отвърна: «Можеш ли да бършееш съдове?»“* Изведнъж чу гласа на Берта:

— Дали мога какво?

Лара се обърна. Зад нея стоеше Берта. Не бе осъзнала, че е произнесла наглас мислите си и се изчерви.

— Нищо.

Най-интересни за Лара бяха вечерните разговори за прословутите изселвания в планинските части на Шотландия. Многократно бе слушала за това, но темата никога не ѝ омръзваше.

— Разкажи ми пак... — молеше тя и Мънго Максуйн с готовност се съгласяваше...

— Всичко започнало през 1792 г. и продължило повече от шестдесет години. В началото му викали Bliadhna man Co-arach —

Годината на овцата. Земевладелците в планинската част на Шотландия решили, че овцете ще им носят по-големи доходи, отколкото фермерите арендатори, докарали овчи стада, установили, чете могат да преживеят през студените зими и тогава започнали изселванията.

Родил се викът: Mo thruaighe ort a thir, tha'n saoraich mhor a'teachd! (Горко ти, земя, идва великата овца!) В началото овцете били стотина, после станали хиляда, после — десет хиляди. Нашествието било жестоко!

Земевладелците си представяли несметни богатства, но първо трябвало да се отърват от арендаторите, които обработвали дребните си парчета земя. Бог е свидетел, че те поначало не били богати. Живеели в малки каменни къщи без комини и без прозорци. Но земевладелците ги прогонили.

Младото момиче гледаше с широко отворени очи:

— Как?

— На правителствените войски било наредено да атакуват селата и да изгонят арендаторите. Войниците давали на селяните шестчасов срок, за да се махнат заедно с добитъка и покъщнината си, като изоставят посевите си. После войниците изгаряли до основи колибите им. Повече от четвърт милион мъже, жени и деца били прогонени насила от земите си и изтласкани до морския бряг.

— Но как може да ги изгонят от собствената им земя?

— Но те никога не са притежавали тази земя, разбираш ли? Земевладелците им давали да обработват по един-два акра, но тя никога не е била тяхна. Плащали в натура или с труда си, за да обработват земята и да отглеждат по малко картофи и добитък.

— А ако хората не искали да се махнат? — питаше Лара, затаила дъх.

— Старите хора, които не напускали в определеното време, били изгаряни в колибите си. Правителството било безмилостно. Времената били ужасни. Хората нямали какво да ядат. Избухнала холера, болестите се разпространявали мълниеносно.

— Какъв ужас!

— Да, девойче. Народът ни преживявал на картофи, хляб и попара, когато ги имало. Но едно нещо правителството не можело да отнеме на планинците — тяхната гордост. Борели се с всичко, с което можели. След опожаряванията бездомните хора оставали в долините,

опитвайки се да спасят от развалините каквото могат. Опъвали платнище над главите си, за да се пазят нощем от дъжда. Моите прапрадядо и пра-прабаба са преживели всичко това. То е част от историята ни и тя се е запечатала в самата ни душа.

Лара можеше да си представи хилядите отчаяни, окаяни хора, ограбени от всичко, което са имали, зашеметени от случилото се. Можеше да чуе плача на опечалените и писъците на ужасените деца.

— И какво е станало с тези хора в крайна сметка? — питаше тя.

— Заминали за други земи с кораби, които се превърнали в смъртоносни капани. Натъпкани в тях, пасажерите умирали от треска или дизентерия. Бури настигали някои от корабите и пътуването се удължавало със седмици, храната свършвала. Когато корабите пристигали в Канада, само най-силните били все още живи. Но пристигнали веднъж тук, те получавали нещо, което не са имали никога преди.

— Своя собствена земя — отвърна Лара.

— Точно така, девойче.

„Някой ден аз ще имам своя собствена земя и никой — никой няма да ми я отнеме“ — страстно мечтаеше Лара.

Една вечер в началото на юли Джеймс Камерън беше в леглото с една от проститутките в публичния дом на Кърсти, когато получи сърдечен пристъп. Беше доста пиян и щом рухна изведнъж, партньорката му предположи, че просто е заспал.

— А, без такива номера! Чакат ме и други клиенти. Събуди се, Джеймс! Събуди се!

Той се държеше за гърдите и се бореше да си поеме дъх.

— За бога, викай доктор! — простена.

Линейката го откара в малката болница на Куори Стрийт. Д-р Дънкан изпрати да повикат Лара. Тя пристигна в болницата с разтуптяно сърце. Дънкан я чакаше.

— Какво е станало? — настойчиво попита Лара. — Мъртъв ли е баща ми?

— Не, Лара, но се опасявам, че е получил инфаркт.

Тя стоеше като вцепенена.

— Той... ще оживее ли?

— Не знам. Правим всичко възможно.

— Мога ли да го видя?

— По-добре ела утре сутрин, момичето ми.

Тя тръгна към къщи, скована от страх. *„Моля те, Господи, не го оставяй да умре. Той е всичко, което имам.“*

Когато се прибра в пансиона, Берта я чакаше.

— Какво е станало?

Лара й каза.

— О, боже! — възкликна Берта. — А днес е петък!

— Какво?

— Петък. Днес трябва да се събере наемът. Доколкото познавам Шон Макалистър, той ще използва този претекст, за да ни изхвърли на улицата.

Поне десет пъти досега Джеймс Камерън бе изпращал Лара да събира наемите от другите пансиони, собственост на Макалистър, когато самият той беше твърде пиян, за да отиде лично. Лара даваше парите на баща си, а на следващия ден той ги занасяше на банкера.

— Какво ще правим сега? — пъшкаше Берта.

Изведнъж на Лара й стана ясно какво трябва да се направи.

— Не се безпокой — рече тя, — аз ще се погрижа за това.

Тази вечер по средата на храненето Лара каза:

— Господа, моля да ме изслушате.

Разговорите спряха. Всички я гледаха.

— Баща ми се почувства... малко неразположен. Той е в болница. Ще остане там известно време, за да го наблюдават. Така че, докато се върне, аз ще събирам наема. След вечерята ще ви чакам в дневната.

— Ще се оправи ли? — попита един от наемателите.

— О, да, няма нищо сериозно — отвърна Лара, усмихвайки се насила.

След вечеря мъжете започнаха да идват в дневната и да дават на Лара седмичния си наем.

— Надявам се, че баща ти скоро ще се оправи, детето ми...

— Ако мога да ти помогна с нещо, само ми кажи...

— Добро момиче си, че правиш това за баща си...

— Ами другите пансионери? Трябва да се събере наемът от още четири пансиона — рече Берта.

— Знам — отвърна Лара. — Ако ти се погрижиш за съдовете аз ще отида да събера наема.

Берта я погледна със съмнение.

— Желая ти успех.

Оказа се по-лесно, отколкото Лара очакваше. Повечето от наемателите ѝ съчувстваха и се радваха да помогнат на младото момиче.

Рано на другата сутрин Лара взе пликовете с наема и отиде при Шон Макалистър. Банкерът седеше в кабинета си.

— Секретарката ми каза, че искаш да говориш с мен.

— Да, сър.

Макалистър разглеждаше мършавото, небрежно облечено момиче.

— Ти си дъщерята на Джеймс Камерън, нали?

— Да, сър.

— Сара?

— Лара.

— Съжалявам за баща ти — рече Макалистър. В гласа му нямаше симпатия. — Разбира се, ще трябва да направя някои промени сега, щом баща ти е толкова болен, та няма да може да си върши работата...

— О, не, сър — бързо каза Лара. — Той ме помоли да го замествам.

— Ти?

— Да, сър.

— Страхувам се, че...

Лара сложи пликовете на бюрото.

— Ето наема за миналата седмица.

Макалистър я погледна изненадан.

— Цялата сума?

Тя кимна.

— Ти ли го събра?

— Да, сър. И ще го правя всяка седмица, докато татко оздравее.

— Разбирам — той отвори пликовете и внимателно преброи парите.

Лара го наблюдаваше как вписа сумата в голяма зелена счетоводна книга.

От известно време Макалистър имаше намерение да смени Джеймс Камерън заради пиянството и безотговорните му действия и сега му се предоставяше възможност да се отърве от това семейство.

Беше сигурен, че младото момиче пред него няма да може да се справи със задълженията на баща си, но в същото време съзнаваше каква ще бъде реакцията в града, ако изхвърли на улицата Джеймс Камерън и дъщеря му. Той взе решение.

— Давам ти един месец пробен срок. След това ще видим какво е положението.

— Благодаря, мистър Макалистър. Много ви благодаря.

— Чакай. Това е за теб — той подаде на Лара двадесет и пет долара.

Лара взе парите в ръка и сякаш усети вкуса на свободата. За пръв път ѝ плащаха за това, което бе свършила.

От банката Лара отиде в болницата. Д-р Дънкан точно излизаше от стаята на баща ѝ. Изведнъж Лара почувства, че изпада в паника.

— Нали не е...?

— Не... не... ще се оправи, Лара — той се поколеба. — Когато казвам, че ще се оправи, имам предвид, че няма да умре... поне засега... но трябва да остане на легло няколко седмици. Ще има нужда от някого, който да се грижи за него.

— Аз ще се грижа за него — отвърна Лара.

Той я погледна и тихо каза:

— Баща ти не го съзнава, скъпа, но е голям късметлия.

— Сега мога ли да го видя?

— Да.

Лара влезе в стаята при баща си, спря и го загледа втренчено. Джеймс Камерън лежеше в леглото блед, безпомощен и сякаш изведнъж състарен. Вълна от нежност заля Лара. Най-после тя можеше да направи нещо за баща си, нещо, което да го накара да я оцени и да я обикне. Тя се приближи към леглото.

— Татко...

Той вдигна поглед и промърмори:

— Какво, по дяволите, правиш тук? Имаш работа в пансиона.

Лара замръзна.

— Аз... знам, татко. Просто исках да ти кажа, че ходих при мистър Макалистър. Казах му, че аз ще събирам наема, докато ти се справиш и...

— Ти ще събираш наема? Не ме разсмивай — внезапен спазъм го разтърси. Когато заговори отново, гласът му беше слаб. — Това е Съдбата — простена той. — Ще ме изхвърлят на улицата.

Дори не мислеше какво ще стане с нея. Лара стоя и дълго го гледа. После се обърна и излезе.

След три дни докараха Джеймс Камерън вкъщи и го положиха в кревата.

— Още няколко седмици няма да ставаш от леглото — каза д-р Дънкан. — Ще мина да те видя отново след ден-два.

— Не мога да лежа — протестираше Джеймс Камерън. — Аз съм зает човек. Имам много работа.

Докторът го погледна и тихо рече:

— Можеш да избираш — или ще лежиш и ще останеш жив, или ще станеш и ще умреш.

В началото наемателите на Макалистър се радваха на невинното, младо момиче, което идваше да събира наема, но когато това вече не беше новост, измисляха безброй извинения:

— Тази седмица бях болен и имах да плащам болнични сметки...

— Синът ми изпраща пари всяка седмица, но пощата закъсня...

— Трябваше да си купя инструменти...

— Следващата седмица ще ви дам парите със сигурност...

Но момичето се бореше за живота си. Изслушваше ги учтиво и казваше:

— Съжалявам, но мистър Макалистър каза, че иска парите днес и ако нямате, ще трябва незабавно да напуснете пансиона.

И всички успяваха да намерят по някакъв начин пари. Лара беше непреклонна.

— С баща ти се оправяхме по-лесно — оплака се един от наемателите. — Той винаги се съгласяваше да изчака няколко дни.

Но в крайна сметка бяха принудени да се възхитят от куража на младото момиче.

Ако Лара мислеше, че болестта на баща ѝ ще ги сближи, за съжаление се лъжеше. Опитваше се да предугажда всяко негово желание, но колкото по-грижовна беше тя, толкова по-лошо се държеше той.

Всеки ден тя му носеше свежи цветя и дребни лакомства.

— За бога, престани да се мотаеш наоколо ми! — викаше той. — Нямаш ли си работа?

— Просто мислех, че би искал...

— Вън! — той се обръщаше с лице към стената.

„Мразя го“, мислеше Лара. „Мразя го.“

В края на месеца Лара влезе в кабинета на Шон Макалистър с пликове, пълни с парите от наема. Когато ги преброи, той каза:

— Трябва да призная, млада госпожице, че ти много ме изненада. Справи се по-добре от баща ти.

Думите я зарадваха.

— Благодаря.

— Всъщност за пръв път през този месец всички са си платили навреме и изцяло наема.

— Тогава ние с баща ми можем да останем в пансиона? — обнадеедено попита Лара.

Макалистър я разгледа за момент.

— Мисля, че да. Трябва много да обичаш баща си.

— Ще се видим следващата събота, мистър Макалистър.

V

На седемнадесет години източеното, мършаво момиче се бе превърнало в жена. Лицето ѝ носеше отпечатъка на нейния шотландски произход — блестящата кожа, извитите, изящни вежди, буреносносивите ѝ очи, буйната черна коса. Освен това около нея витаеше дух на меланхолия, сякаш последица от страданията и трагичната история на един народ. Беше трудно да откъснеш очи от лицето на Лара Камерън.

Повечето от наемателите бяха без жени, като се изключат момичетата на мадам Кърсти и другите проститутки, за чиито услуги те плащаха, и естествено красивото младо момиче ги привличаше. Някои от мъжете я причакваха в кухнята или в стаите си, когато тя ги почистваше, и ѝ предлагаха:

— Бъди мила с мен, Лара, мога да направя много за теб.

Или:

— Ти си нямаш приятел, нали? Нека да ти покажа какво значи мъж.

Или:

— Не искаш ли да дойдеш в Канзас? Заминавам другата седмица и ще се радвам да те взема с мен.

Всеки път, когато някой от наемателите се опитваше да я убеди да легне с него, Лара отиваше в стаичката, където безпомощен лежеше баща ѝ, и казваше:

— Не беше прав, татко. Всички мъже ме желаят — излизаше и го оставяше да се взира след нея.

Една ранна утрин през пролетта Джеймс Камерън умря. Лара го погребва в гробището „Грийнуд“ в областта Пашъндейл. Освен нея само Берта присъства на погребението. Сълзи нямаше.

Пристигна нов наемател — американец на име Бил Роджърс. Той беше над седемдесетте, плешив, дебел и приветлив мъж, който обичаше да приказва. След вечеря сядаше да побъбри с Лара.

— Ти си дяволски хубава, за да затънеш в тоя провинциален град. Трябва да отидеш в Чикаго или Ню Йорк, там е животът — съветваше я той.

— Някой ден ще го направя — казваше Лара.

— Целият ти живот е пред тебе. Знаеш ли какво искаш от него?

— Искам да притежавам някои неща.

— А, хубави дрехи и...

— Не. Земя. Искам да притежавам земя. Баща ми никога не е имал нищо. Цял живот е живял от милостта на другите.

Лицето на Бил Роджърс засия.

— Аз се занимавах с недвижими имоти. Бях предприемач.

— Така ли?

— Притежавах сгради из целия Среден запад. Веднъж имах дори и хотелска верига — тонът му стана тъжен.

— Какво се случи?

— Станах алчен — той вдигна рамене, — загубих всичко. Но докато ги имах, беше чудесно.

След това почти всяка вечер те разговаряха за предприемачеството.

— Главното правило в предприемачеството е ПДХ — съветваше я Роджърс. — Никога не го забравяй.

— Какво е това?

— Парите на други хора. Хубавото в този бизнес е, че правителството ти разрешава намаление на лихвата и отстъпки, докато авоарите ти продължават да растат. Трите най-важни неща в предприемачеството са местоположение, местоположение и пак местоположение. Красиво здание на върха на един хълм си е чиста загуба. Едно грозно здание в центъра на града ще те направи богат.

Роджърс обясняваше на Лара какво е ипотekiране, рефинансиране и използване на банкови заеми. Тя слушаше, научаваше и запомняше. Беше като сунгер, нетърпеливо поглъщаше всяка информация.

Най-важното, което Роджърс й каза, беше:

— Знаеш ли, в Глейс Бей има голяма жилищна криза. Това създава големи възможности. Ако бях двадесет години по-млад...

От този миг Лара гледаше на Глейс Бей с други очи — представяше си административни сгради и жилищни блокове на мястото на празните парцели. Изпитваше и въодушевление, и чувство на неудовлетвореност. Имаше мечти, но нямаше пари, за да ги осъществи.

Когато Бил Роджърс си замина, той ѝ напомни:

— Помни — парите на другите. Желая ти късмет, хлапенце.

След една седмица в пансиона пристигна Чарлс Коун. Той беше дребен мъж над шестдесетте, спретнат, стегнат и добре облечен. Сядаше на вечеря заедно с другите наематели, но говореше много рядко. Изглеждаше потънал в свой собствен свят.

Наблюдаваше Лара, която си вършеше работата в пансиона усмихната и никога не се оплакваше.

— Колко време смятате да останете при нас? — попита го Лара.

— Не знам точно. Може би седмица, може би месец — два...

Чарлс Коун беше загадка за Лара. Нямаше нищо общо с другите пансионери. Тя се опитваше да си представи с какво се занимава Коун. Явно не беше миньор или рибар, а не приличаше и на търговец. Изглеждаше по-издигнат от останалите, с по-добро образование. Беше казал на Лара, че опитал да се настани в единствения хотел в града, но нямало място. Лара забеляза, че той не яде почти нищо.

— Ако имате някакъв плод или малко зеленчуци... — казваше той, извинявайки се.

— Да не сте на някаква специална диета? — попита Лара.

— Донякъде. Ям само храна, съобразена с еврейските религиозни изисквания, но се опасявам, че в Глейс Бей няма такава...

На другия ден, когато Чарлс Коун седна на вечеря, пред него бе поставена чиния с агнешки флейки. Изненадан, той вдигна поглед към Лара.

— Извинявам се, но не мога да ям това — рече той. — Мисля, че обясних...

Лара се усмихна.

— Да. Тази храна е чиста.

— Какво?

— В Сидни открих еврейски пазар за месо. Това е купено оттам. Да ви е сладко. В наема ви влизат и две хранения на ден. Утре ще има бифтек.

От този момент нататък винаги когато Лара имаше малко свободно време, Коун се стремеше да разговаря с нея, да я предразположи да разкаже за себе си. Силно впечатление му направи бързата ѝ схватливост и независимият ѝ дух.

Един ден Чарлс Коун призна на Лара защо е дошъл в Глейс Бей.

— Аз съм служител в „Континентъл Сърплайс“ — това беше известна в цялата страна верига. — Тук съм, за да потърся място за новия ни магазин.

— Колко вълнуващо — рече Лара. *„Знаех си, не важна причина го е довела в Глейс Бей.“* — Вие ли ще го построите?

— Не. За тази работа ще намерим някого. Ние само наемаме сградите.

В три часа през нощта Лара се пробуди от дълбок сън и седна в леглото си. Сърцето ѝ биеше лудо. Сън ли беше това? Не. Умът ѝ работеше трескаво. Беше прекалено развълнувана, за да заспи отново.

Когато Чарлс Коун излезе от стаята си, за да закуси, Лара го чакаше.

— Мистър Коун... Знаем едно страхотно място — изтърси изведнъж тя.

Той я зяпна озадачен:

— Какво?

— Мястото, което търсите за магазина.

— О? Къде?

Лара отбегна въпроса.

— Може ли да ви попитам нещо? Ако аз притежавах място, което ви харесва, и построя магазин на него, ще се съгласите ли да го наемете от мен за срок от пет години?

Той поклати глава:

— Въпросът е доста хипотетичен, нали?

— Отговорете ми! — упорстваше Лара.
— Лара, какво разбираш ти от строителство?
— Няма аз да го строя — отвърна тя. — За това ще наема архитект и добра строителна фирма.
Чарлс Коун внимателно я изучаваше.
— Разбирам. И къде е това чудесно място?
— Ще ви го покажа. Повярвайте ми, ще ви хареса. Съвършено е.

След закуска Лара заведе Чарлс Коун в центъра на града. На ъгъла на Мейн Стрийт и Комършъл Стрийт в центъра на Глейс Бей имаше голям празен парцел. Коун го бе разглеждал преди два дни.

— Този парцел имах предвид — каза Лара.

Коун стоеше и се преструваше, че го изучава.

— Имаш нюх. Местоположението е много добро.

Той вече беше поразпитал дискретно и бе научил, че собственик е някакъв банкир — Шон Макалистър. Задачата на Коун бе да намери подходящ парцел, да уреди построяването на сградата и после да я наеме. За компанията нямаше никакво значение кой ще я построи, стига да бъдат удовлетворени изискванията им.

Коун наблюдаваше Лара и си мислеше: *„Прекалено млада е. Идеята ѝ не струва. И все пак... «В Сидни намерих еврейски пазар за месо. Утре ще има бифтек.»“* Тя беше толкова състрадателна.

Лара говореше развълнувано:

— Ако мога да закупя тази земя и построя сграда, която да отговаря на изискванията ви, ще я наемете ли за пет години?

Той помълча, после бавно отвърна:

— Не, Лара. Договорът за наемане ще трябва да бъде за десет години.

Този следобед Лара отиде при Шон Макалистър. Той я погледна изненадан, когато тя влезе в кабинета му.

— Подранила си, Лара. Днес е сряда.

— Знам. Искам да ви помоля за една услуга, мистър Макалистър.

Шон Макалистър я изучаваше. *„Тя наистина се е превърнала в красиво момиче. Не, не момиче — жена.“* Виждаше как гърдите ѝ са

издули памучната блуза, с която бе облечена.

— Седни, мила. Какво мога да направя за теб?

Лара беше прекалено развълнувана, за да сяда.

— Искам да взема заем.

Това съвсем го изненада.

— Какво?

— Бих искала да взема пари на заем.

Той се усмихна снисходително:

— Защо не. Ако ти трябва нова рокля или нещо друго, ще се радвам да...

— Искам да взема двеста хиляди долара.

Усмивката на Макалистър угасна.

— Това някаква шега ли е?

— Не, сър — Лара се приведе напред и сериозно обясни: — Искам да купя един парцел и да построя сграда на него. Имам важен клиент, който е готов да ми предложи договор за наем за срок от десет години. Това ще бъде гаранцията за стойността на земята и сградата.

Макалистър я разглеждаше намръщено:

— Обсъдила ли си това със собственика на земята?

— В момента го обсъждам — отвърна Лара.

Трябваша му няколко мига, за да го проумее.

— Чакай малко. Искаш да кажеш, че аз съм собственик на тази земя?

— Да. Става дума за парцела на ъгъла на Мейн Стрийт и Комършъл Стрийт.

— Ти си дошла тук, за да вземеш заем от мен и да купиш моя земя?

— Този парцел струва не повече от двадесет хиляди долара — проверих. Аз ви предлагам тридесет хиляди. Ще спечелите десет хиляди долара от земята плюс лихвата върху двеста хиляди долара, които ще ми дадете на заем, за да построя сградата.

Макалистър поклати глава:

— Искаш да ти дам заем от двеста хиляди долара без гаранция. Това е невъзможно.

Лара се приведе напред.

— Имате гаранция — ипотеката върху сградата и земята. Няма начин да загубите.

Макалистър седеше и я гледаше, обмисляйки предложението ѝ.

— Знаеш ли, не ти липсва кураж — усмихна се той. — Но никога не бих могъл да обясня подобен заем пред директорския си съвет.

— Вие нямате директорски съвет — отвърна му Лара.

Усмивката му се превърна в гримаса.

— Вярно е.

Лара се приведе и той наблюдаваше как гърдите ѝ се опряха до ръба на бюрото му.

— Ако се съгласите, мистър Макалистър, никога няма да съжалявате за това. Уверявам ви.

Той не можеше да откъсне очи от гърдите ѝ.

— Ти съвсем не си като баща си, нали?

— Не, сър. „Изобщо не съм като него“, с ярост помисли Лара.

— Ако приемем, че проявя интерес — внимателно поде Макалистър, — кой е този твой наемател?

— Казва се Чарлс Коун. Служител е в „Континентъл Съплайс“.

— Веригата от магазини?

— Да.

Изведнъж Макалистър прояви силен интерес. Лара продължи:

— Искат да открият тук голям магазин, за да снабдяват с оборудване миньорите и дърварите.

Макалистър надуши бърз успех.

— Къде се запозна с този човек? — небрежно запитва той.

— Той се настани в пансиона.

— Разбирам. Нека помисля, Лара. Ще поговорим отново утре.

Лара тръпнеше от вълнение.

— Благодаря, мистър Макалистър. Няма да съжалявате.

— Не, не мисля, че ще съжалявам — усмихна се той.

Същия следобед Шон Макалистър отиде в пансиона, за да се срещне с Чарлс Коун.

— Отбих се просто да ви кажа добре дошъл в Глейс Бей. Аз съм Шон Макалистър. Собственик на банката. Чух, че сте пристигнали в града. Но не би трябвало да сте в моя пансион, а в хотела ми. Много по-удобно е.

— Нямаше места — обясни мистър Коун.

— Защото не сме знаели кой сте.

— И кой съм? — любезно попита мистър Коун.

Шон Макалистър се усмихна:

— Хайде да не си играем, мистър Коун. Мълвата се разпространи. Разбирам, че проявявате интерес към наемането на сграда, която ще бъде построена на мой терен.

— И кой е този терен?

— Парцелът на Мейн и Комършъл. Страхотно местоположение, нали? Мисля, че няма проблем да се споразумеем.

— Аз вече съм се споразумял.

Шон Макалистър се разсмя:

— Лара? Малка хубавица, нали? Защо не дойдете с мен в банката и да направим договора?

— Мисля, че не ме разбрахте, мистър Макалистър. Казах, че вече съм се договорил.

— Мисля, че вие не ме разбирате, мистър Коун. Земята не е собственост на Лара, а моя.

— Но тя се опитва да я купи от вас, нали?

— Да, ала аз не съм длъжен да ѝ я продам.

— А аз не съм длъжен да взема точно този парцел. Огледах още три други парцела, не по-лоши. Благодаря, че се отбихте при мен.

Шон Макалистър дълго го гледа.

— Искате да кажете... че сте сериозен.

— Напълно. Никога не правя нечисти сделки и никога не изменям на думата си.

— Но Лара не разбира нищо от строителство. Тя...

— Тя смята да намери хора, които разбират. Естествено ние трябва да дадем окончателното си одобрение.

Банкерът се замисли.

— Правилно ли съм разбрал, че „Континентъл Съплайс“ са готови да подпишат договор за наем за срок от десет години?

— Точно така.

— Разбирам. Е, при тези обстоятелства... нека си помисля.

Когато Лара се върна в пансиона, Чарлс Коун ѝ разказа за разговора си с банкера. Лара се разтревожи:

— Искате да кажете, че мистър Макалистър зад гърба ми...
— Не се безпокой — успокой я Коун. — Той ще се споразумее с теб.

— Наистина ли мислите така?

— Той е банкер. Работата му е да получава печалба.

— А вие? Защо правите за мен всичко това? — попита Лара.

Той си бе задавал същия въпрос. „*Защото мястото ти не е в този град. Защото бих искал да имам дъщеря като теб.*“ Но не й каза нищо подобно.

— Аз нищо не губя, Лара. Намерих и други парцели, които са също толкова подходящи. Ако успееш да получиш тази земя, бих искал да направя това за теб. За компанията ми няма значение с кого ще се договоря. Ако получиш заема и аз одобря строителната ти компания, сделката е сключена.

Лара бе обзета от въодушевление.

— Аз... не знам как да ви благодаря. Ще ида при мистър Макалистър и...

— На твоё място не бих го направил — посъветва я Коун. — Нека той дойде при теб.

— Ами ако не дойде...? — разтревожи се Лара.

— Ще дойде — усмихна се Коун.

Той й връчи напечатан договор за наемане на обект.

— Ето ти договор за наем за срок от десет години, както говорихме. Трябва да знаеш, че е условен, в случай че всичките ни изисквания към сградата бъдат удовлетворени — подаде й комплект описания. — Това са нашите спецификации.

Лара прекара нощта в изучаване на чертежите и инструкциите.

На следващата сутрин Шон Макалистър й се обади по телефона.

— Можеш ли да дойдеш да се видим, Лара?

Пулсът й се ускори.

— След петнадесет минути ще бъда при вас.

Той я очакваше.

— Мислих по нашия разговор — рече Макалистър. — Ще ми трябва писмено съгласие за десетгодишния договор за наем от мистър Коун.

— Вече го имам — отвърна Лара и извади договора от чантата си.

Шон Макалистър внимателно го проучи.

— Струва ми се, че е наред.

— Значи ще се споразумеем? — попита Лара, затаила дъх.

— Не — поклати глава Макалистър.

— Но аз мислех...

Той нервно барабанеше с пръсти по бюрото си.

— Да ти призная истината, Лара, не бързам да продавам този парцел. Колкото по-дълго го държа, толкова по-скъп ще става.

Тя то погледна неразбиращо:

— Но вие...

— Искането ти е съвсем необичайно. Нямах опит. Ще ми е нужно много сериозно основание, за да ти дам този заем.

— Не разби... какво основание?

— Да речем... малък подарък. Кажи ми, Лара, имала ли си вече любовник?

Въпросът я завари напълно неподготвена.

— Аз... не почувства, че сделката ѝ се изплъзва. — Какво общо има...?

Макалистър се наведе към нея.

— Ще бъда откровен с теб, Лара. Намирам те много привлекателна. Искам да спя с теб. Quid pro quo.^[1] Това означава...

— Знам какво означава — лицето ѝ бе станало каменно.

— Приеми го по такъв начин. Това е твоят, шанс да направиш нещо от себе си, нали? Да притежаваш нещо, да станеш личност. Да докажеш на себе си, че не си като баща си.

Лара трескаво разсъждаваше.

— Може би никога повече няма да имаш такъв шанс, Лара. Сигурно би искала да помислиш известно време и...

— Не! — гласът ѝ прозвуча глухо в собствените ѝ уши. — Мога да дам отговор сега — тя притисна ръце към тялото си, за да спре да трепери. Цялото ѝ бъдеще, животът ѝ зависеха от следващите ѝ думи.

— Ще легна с теб.

Ухилен, Макалистър стана и се насочи към нея, протегнал дебелиите си ръце.

— Не сега — рече Лара. — След като видя договора.

На другия ден Шон Макалистър връчи на Лара договор за банковия заем.

— Договорът е много прост, мила моя. Това е заем от двеста хиляди долара за срок от десет години при лихва осем процента — той ѝ подаде писалка. — Просто подпиши тук, на последната страница.

— Ако нямаш нищо против, искам преди това да го прочета — отвърна Лара и погледна часовника си. — Но сега нямам време. Мога ли да го взема? Утре ще го донеса.

Шон Макалистър сви рамене:

— Добре — и тихо добави: — За нашата срещичка... следващата събота трябва да отида в Халифакс. Мисля, че можем да заминем заедно.

Лара усети, че ѝ се повдига от похотливата му усмивка.

— Добре — гласът ѝ бе почти шепот.

— Така! Подпиши договора, донеси го и сделката влизав сила — той се замисли за миг. — Ще ти трябва добър строител. Позната ли ти е строителната компания „Нова Скотия“?

Лицето на Лара засия:

— Да, познавам главния майстор Бъз Стийл.

Той бе строил едни от най-големите здания в Глейс Бей.

— Хубаво. Те са добър екип. Бих ти ги препоръчал.

— Утре ще говоря с Бъз.

Вечерта Лара показа договора на Чарлс Коун. Не се осмели да му каже за личната ѝ сделка с Макалистър. Прекалено се срамуваше. Коун внимателно прочете договора и когато свърши, го подаде на Лара.

— Бих те посъветвал Да не го подписваш.

— Защо? — изуми се тя.

— Включена е клауза, според която сградата трябва да бъде завършена до тридесет и първи декември, или собствеността ѝ се прехвърля на банката. С други думи, ще стане собственост на Макалистър и нашата компания ще бъде негов наемател. Ти губиш сделката с нас, но си задължена да изплатиш заема с лихвата. Накарай го да промени това.

В ушите на Лара прозвучаха думите на Макалистър: „*Всъщност не бързам да продам този парцел. Колкото по-дълго го държа, толкова по-скъп ще става.*“

— Няма да се съгласи — поклати глава тя.

— В такъв случай поемаш голям риск, Лара. Може да загубиш всичко, а да имаш дълг от двеста хиляди долара плюс лихвата.

— Но ако завърша сградата навреме...

— Това е едно голямо „ако“. При един строеж ти зависиш от много други хора. Ще се изненадаш колко бъркотии могат да изникнат.

— В Сидни има една много добра строителна компания. Строи са редица неща тук. Познавам главния майстор. Ако той каже, че могат да построят сградата в определения срок, искам да започна.

Отчаяното нетърпение в гласа на Лара го накара да забрави съмненията си.

— Добре, говори с него.

Лара откри Бъз Стийл на скелето на пететажен строеж в Сидни. Той беше прошарен, загрубял мъж над четиридесетте. Посрещна Лара сърдечно:

— Каква приятна изненада. Как са оставили такова хубаво момиче да напусне Глейс Бей?

— Измъкнах се — отвърна Лара. — Имам работа за вас, мистър Стийл.

Той се усмихна:

— Така ли? Какво ще строим? Къща за кукли?

— Не — тя извади проектите, които ѝ бе дал Чарлс Коун. — Ето това е сградата.

Бъз Стийл ги прегледа за миг и изненадан я погледна.

— Това е голяма работа. Какво общо имаш ти с това?

— Аз склучих сделката — гордо отвърна Лара. — Сградата ще бъде моя собственост.

Стийл тихо подсвири.

— Браво на теб, миличка.

— Има две условия. Сградата трябва да е готова до тридесет и първи декември, или собствеността ѝ се прехвърля на банката и не

бива да струва повече от сто и седемдесет хиляди долара. Можете ли да ги изпълните?

Стийл отново зараглежда плановете. Лара го наблюдаваше как изчислява наум.

— Може да стане — рече най-после той.

Лара едва се въздържа да не извика.

— В такъв случай се споразумяхме.

Те си подадоха ръце.

— Ти си най-хубавият работодател, който съм имал — каза Бъз Стийл.

— Благодаря. Кога най-скоро можете да започнете?

— Ще ти кажа. Утре ще ида в Глейс Бей да разгледам парцела. Ще ти направя сграда, с която ще се гордееш.

Лара си тръгна с усещането, че са ѝ израснали крила.

В Глейс Бей съобщи новината на Чарлс Коун.

— Сигурна ли си, че на тази компания може да се разчита, Лара?

— Знам го — увери го Лара. — Те строят и тук, и в Сидни, и в Халифакс, и в...

Ентусиазмът ѝ беше заразителен.

— Е, тогава ми се струва, че вече сме партньори — усмихнато каза Коун.

— Нали? — сияеше Лара. После си спомни за сделката с Шон Макалистър и усмивката ѝ угасна. „*Следващата събота трябва да бъда в Халифакс. Мисля, че можем да отидем заедно.*“ Това беше само след два дни.

На другата сутрин Лара подписа договорите. Шон Макалистър я гледаше как си тръгва от кабинета и беше много доволен от себе си. Той нямаше намерение да ѝ даде новата сграда. Едва не се изсмя на глас над нейната наивност. Ще ѝ даде заема, но всъщност ще го даде на себе си. Помисли си как ще люби това прекрасно младо тяло и усети, че получава ерекция.

В Халифакс Лара бе идвала само два пъти. В сравнение с Глейс Бей това беше оживен град, изпълнен с пешеходци, автомобили и магазини, претъпкани със стоки. Шон Макалистър я откара в един мотел в покрайнините на града. Спря на паркинга и я потупа по коляното:

— Почакай тук, докато ни регистрират, сладичката ми.

Лара чакаше в колата, изпаднала в паника. *„Продавам себе си. Като курва. Но това е единственото, което имам, а той поне смята, че струвам двеста хиляди долара. Баща ми не е виждал такава сума изобщо през целия си живот. Винаги е бил твърде...“*

Ухилен Макалистър отвори вратата на колата:

— Готово. Да вървим!

Изведнъж Лара усети, че не може да си поеме дъх. Сърцето ѝ биеше толкова силно, сякаш щеше да изскочи от гърдите ѝ. *„Сигурно получавам инфаркт“*, помисли тя.

— Лара, добре ли си? — той я гледаше особено.

„Не. Умирам. Ще ме откарат в болницата и ще умра там. Девствена.“

— Добре съм.

Тя бавно излезе от колата и последва Макалистър в мрачна стая с легло, два стола, очукана тоалетка и миниатюрна баня. Беше попаднала в някакъв кошмар.

— Значи ти е за пръв път, а? — попита Макалистър.

Тя си спомни за момчетата в училище, които я бяха галили, бяха целували гърдите ѝ и се опитваха да пхнат ръка между краката ѝ.

— Да — отвърна тя.

— Е, не се притеснявай. Сексът е най-естественото нещо на този свят.

Лара гледаше как Макалистър започна да сваля дрехите си. Тялото му беше дебело и отпуснато.

— Съблечи се — заповяда Макалистър.

Тя бавно свали блузата, полата и обувките си. Остана по сутиен и пликчета.

Макалистър огледа фигурата ѝ и се приближи към нея.

— Знаеш ли, че си красива, бебче?

Тя усети мъжката му твърдост да се притиска към тялото ѝ. Макалистър я целуна по устните и това я изпълни с отвращение.

— Съблечи всичко — настоятелно рече той. Приблужи се към леглото и свали шортите си. Пенисът му беше голям и червен.

„Това никога не може да влезе в мен, помисли Лара. То ще ме убие.“

— Побързай.

Лара бавно махна сутиена и пликчетата си.

— Боже мой, фантастична си. Ела тук.

Лара се приближи и седна на леглото. Макалистър сграбчи силно гърдите ѝ и тя извика от болка.

— Това беше хубаво, нали? Време ти е да имаш мъж — той я бутна по гръб и разтвори краката ѝ.

Лара изведнъж се паникьоса.

— Аз нямам нищо. Искам да кажа... може да забременея.

— Не се безпокой — успокой я Макалистър. — Няма да го направя в теб.

След миг Лара почувства как прониква в нея, наранявайки я.

— Чакай! — извика тя. — Аз...

На Макалистър не му беше до чакане. Прониза я силен тласък и болката беше мъчителна. Тласъците му се засилваха и Лара захапа ръката си, за да не закрещи. *„След миг всичко ще свърши и аз ще притежавам сградата, мислеше тя. И тогава мога да построя още една. И още една...“*

Болката стана непоносима.

— Размърдай си задника — викна Макалистър. — Недей само да лежиш така. Движи се!

Тя се опига, но беше невъзможно. Болката беше твърде силна. Изведнъж Макалистър ахна, Лара почувства спазъма на тялото му. Той въздъхна доволно и се отпусна върху нея. Тя бе ужасена.

— Нали каза, че няма...

Той се опря на лакът и откровено рече:

— Скъпа, не можах да се спра, ти си толкова красива. Но не се безпокой. Ако забременееш, ще намеря доктор, който да се погрижи за теб.

Лара се извърна, за да не види отвращението ѝ. Докуцука до банята изранена и кървяща. Застана под душа, оставяйки топлата вода да облива тялото ѝ, мислейки *„Свърши се. Направих го. Земята е моя собственост. Ще стана богата.“*

Сега оставаше да се облече, да се върне в Глейс Бей и да започне строителството на сградата.

Когато тя излезе от банята, Шон Макалистър каза:

— Беше толкова хубаво, че ще го направим пак.

[1] Услуга за услуга (лат.) — Б.пр. ↑

VI

Чарлс Коун инспектира пет сгради, построени от компанията „Нова Скотия“.

— Те са първокласен екип — каза той на Лара. — Не би трябвало да имаш проблеми с тях.

Лара, Чарлс Коун и Бъз Стийл разглеждаха новия терен.

— Идеален е — рече Бъз Стийл. — Размерите на терена са четиридесет и три хиляди петстотин и шестдесет квадратни фута, така че ще имате сградата на двадесет хиляди квадратни фута, както искате.

— Ще можете ли да я завършите до тридесет и първи декември? — попита Чарлс Коун, твърдо решен да закриля Лара.

— И по-скоро дори — отвърна Стийл. — Обещавам да е готова до Коледа.

Лара сияеше.

— Кога най-скоро можете да започнете?

— Екипът ни ще бъде тук в средата на следващата седмица.

Лара не бе преживявала по-вълнуващо нещо от това да наблюдава израстването на новото здание. Всеки ден бе там.

— Искам да се науча — казваше тя на Чарлс Коун. — За мен това е само началото. Смятам да построя стотици сгради.

Коун се питаше дали Лара изобщо съзнава с какво се е захванала.

Първите, които стъпиха на терена, бяха екип земемери. Те определиха законните геометрични граници на участъка и забиха нивелачни колчета, боядисани във флуоресцентни цветове във всеки ъгъл за по-лесно ориентиране. Земемерите приключиха за два дни и рано на следващата сутрин на терена се появиха тежки земекопни машини, булдозери „Катърпилър“. Лара беше там и попита Бъз Стийл:

— Сега какво ще става?

— Ще разчистим и ще копаем.

— Какво точно?

— Ще изкопаят дупки за три подпорни колони и ще направят груба нивелация.

След това дойдоха багери, за да изкопаят основите, траншеите за кабелите и за канализацията.

Всички в пансиона вече знаеха какво става и това беше главната тема на разговорите по време на закуска или вечеря. Всички насърчаваха Лара. Питаха я:

— Какво следва?

Тя вече ставаше експерт.

— Тази сутрин инсталираха подземните тръбопроводи. Утре започват да коват кофража за бетона, после да връзват желязната арматура на скелетната решетка — тя се ухили. — Разбирате ли това, което ви казвам?

Следващата стъпка беше наливането на бетона, а когато основите се втвърдиха, дойдоха огромни камиони с дървен материал и дърводелците започнаха да коват скелето. Шумът бе ужасен, но на Лара ѝ звучеше като музика. Обектът бе изпълнен от звуците на ритмични удари с чук и воя на мощни триони. След две седмици вдигнаха панелите с отвори за прозорци и врати и сградата сякаш изведнъж изникна.

За минувачите зданието представляваше лабиринт от дърво и желязо, но за Лара беше съвсем друго. Това беше осъществената ѝ мечта. Всяка сутрин и вечер тя отиваше в центъра и втрепенено гледаше строежа. *„Това е мое, мислеше Лара. Аз го притежавам“*

След преживяването с Макалистър Лара се ужасяваше, че може да е забременяла. Повдигаше ѝ се от самата мисъл. Но след месечното си неразположение изпита огромно облекчение. *„Сега единственото, за което ще се безпокоя, е моята сграда.“*

Тя продължи да събира наема за Шон Макалистър, защото трябваше да живее някъде, но всеки път се налагаше да мобилизира всичките си сили, за да влезе в кабинета му и да застане пред него.

— Прекарахме хубаво в Халифакс, нали, сладурче? Защо не го направим пак?

— Заета съм със строежа — твърдо отвръщаше Лара.

Темпото на работа се ускори, когато едновременно заработиха майсторите по покрива, железари и дърводелци. Броят на хора, материали и камиони се утрои.

Чарлс Коун бе напуснал Глейс Бей, но един път седмично се обаждаше по телефона.

— Как върви строежът? — попита я той последния път.

— Чудесно! — ентусиазирано отвърна Лара.

— В графика ли сте?

— Преди графика сме.

— Това е прекрасно. Сега мога да ти кажа, че не бях сигурен дали ще се справиш.

— Но все пак ми даде възможност. Благодаря, Чарлс.

— Едно добро дело заслужава добър отговор. Не забравяй, че ако не беше ти, сигурно щях да умира от глад.

От време на време Макалистър идваше при Лара на строежа.

— Върви много добре, нали?

— Да — отвърщаше тя.

Макалистър изглеждаше откровено доволен. Лара мислеше: „Мистър Коун грешеше за него. Той не се опитва да ме измами.“

До края на ноември сградата бързо растеше. Поставиха прозорците и вратите, завършиха външните стени. Постройката беше готова да ѝ се постави мрежата от нерви и артерии.

Един понеделник в първата седмица на декември, темпото на работата по строежа започна да замира. Сутринта, когато Лара отиде на обекта, там имаше само двама души и те почти нищо не вършеха.

— Къде са останалите от екипа? — попита Лара.

— Те са на друг обект — обясни единият от мъжете. — Утре ще бъдат тук.

На другия ден нямаше никой.

Лара отиде с автобуса до Халифакс, за да се срещне с Бъз Стийл.

— Какво става? — попита го тя. — Работата спря.

— Няма защо да се тревожиш — увери я Стийл. — Неочаквано ударихме на камък на друг обект и трябваше временно да изтегля хората.

— Кога ще се върнат на строежа?

— Следващата седмица. Ще спазим графика.

— Бъз, знаеш какво означава това за мен.

— Разбира се, Лара.

— Ако сградата не е завършена в срока, аз я губя. Губя всичко.

— Не се безпокой, детето ми. Няма да допусна това.

Лара си тръгна с чувство на тревога.

Следващата седмица строителите отново не се появиха. Тя пак отиде в Халифакс при Стийл. — Съжалявам — каза секретарката. — Мистър Стийл отсъства.

— Трябва да говоря с него. Кога ще се върне?

— Извън града е, по работа. Не знам кога ще се върне.

Лара почувства първите тръпки на паника.

— Много е важно — настоя тя. — Той строи един мой обект. Трябва да е готов след три седмици.

— Не бих се тревожила, мис Камерън, щом мистър Стийл е казал, че ще бъде готов, значи така ще стане.

— Но нищо не става! — викна Лара. — Там не работи никой.

— Искате ли да разговаряте с неговия помощник мистър Ериксън?

— Да, моля ви.

Ериксън беше огромен, широкоплещест и дружелюбен мъж, който излъчваше спокойствие.

— Знам защо сте тук — каза той, — но Бъз ми предаде да ви уверя, че не трябва да се безпокоите за нищо. Малко задържахме вашия обект заради проблемите, които имаме с няколко големи строежа, но на вашата сграда й остават само още три седмици до завършването.

— Ала все още има много работа...

— Не се тревожете. Още в понеделник сутринта ще изпратим там нашия екип.

— Благодаря — отвърна Лара с облекчение. — Съжалявам, че ви безпокоя, но се притеснявам. Това означава твърде много за мен.

— Няма никакъв проблем — усмихна се Ериксън. — Идете си у дома и си починете. Вие сте в сигурни ръце.

В понеделник сутринта на строежа нямаше нито един работник. Лара пощуря. Телефонира на Чарлс Коун.

— Спряха работата и не мога да разбера защо — каза му тя. — Непрекъснато ми дават обещания и не ги изпълняват.

— Как беше името на компанията — „Нова Скотия“ ли?

— Точно така.

— Ще ти се обадя след малко — рече Коун.

След два часа Чарлс Коун ѝ позвъни.

— Кой ти препоръча тази компания?

Тя си припомни.

— Шон Макалистър.

— Не съм изненадан. Компанията е негова собственост, Лара.

На Лара изведнъж ѝ призля.

— И той ги спира, за да не завършат в срок...?

— Опасявам се, че е така.

— О, боже мой!

— Той е коварен като пепелянка.

Беше твърде внимателен, за да ѝ каже, че я бе предупредил. Само успя да промълви:

— Може би нещо ще се уреди...

Възхищаваше се от храбростта и амбицията на младото момиче и презираше Шон Макалистър. Но беше безпомощен. Не можеше да направи нищо.

Цяла нощ Лара лежа будна, мислейки за своята лудост. Сградата, която тя построи, сега щеше да принадлежи на Шон Макалистър; а на нея щеше да ѝ остане потресаващ дълг, за чието изплащане ще трябва да работи цял живот. Мисълта как Макалистър би настоял да му плати, я караше да потръпва.

Когато се събуди, Лара отиде при Шон Макалистър.

— Добро утро, мила. Днес изглеждаш чудесно.

Лара мина направо към въпроса.

— Искam удължаване на срока. Сградата няма да е готова до тридесет и първи.

Макалистър се намръщи и се облегна назад:

— Наистина ли? Лоша новина, Лара.

— Трябва ми още един месец.

Макалистър въздъхна:

— Боя се че е невъзможно. Не, скъпа. Ти подписа договор. Сделката си е сделка.

— Но...

— Съжалявам, Лара. На тридесет и първи сградата става собственост на банката.

Когато наемателите научиха какво става, те побесняха от гняв.

Този кучи син! — викна един от тях. — Не може да постъпи така с теб!

— Направи го — отчаяна отвърна Лара — Свършено е!

— Ще оставим ли това така?

— Не, По дяволите. Колко ти остава — три седмици?

— По-малко. Две и половина — поклати глава Лара.

Мъжът се обърна към останалите:

— Хайде да идем да разгледаме този строеж.

— Каква полза...?

— Ще видим.

Не след дълго пет-шест наематели внимателно оглеждаха обекта.

— Не е направена водопроводната инсталация — рече един.

— Нито електрическата.

Стояха, трепереци на ледения декемврийски вятър и обсъждаха какво остава да се направи. Един от тях се обърна към Лара:

— Твоят банкер е мошеник. Сградата е почти готова, така че когато ти изтече договорът, на него да не му остане много работа. — Той се обърна към другите: — Смятам, че това може да бъде завършено за две седмици и половина.

Хорова се съгласиха с него. Лара бе озадачена.

— Не разбирате ли, че работниците няма да се върнат.

— Виж какво, девойче, в твоя пансион има и водопроводчици, и дърводелци, и електротехници, а имаме и много приятели, които да свършат останалото.

— Нямам пари, за да ви платя — каза Лара. — Мистър Макалистър няма да ми даде...

— Това ще бъде нашият коледен подарък за теб.

Това, което стана после, бе невероятно. Мълвата бързо се разпространи из Глейс Бей. Строителни работници от други обекти идваха да видят сградата на Лара. Половината идваха, защото харесваха Лара, другата половина — защото бяха имали работа с Шон Макалистър и го мразеха.

— Хайде да му дадем да разбере на това копеле! — казваха те.

Идваха да помагат след работа и работеха след полунощ, в съботите и в неделите и въздухът отново се изпълни с радостния шум на строежа. Спазването на срока се превърна в предизвикателство и скоро сградата гъмжеше от дърводелци, електротехници и водопроводчици, всички желаещи да се заловят за работа.

Когато Шон Макалистър дочу какво става, веднага пристигна на строежа. Изумен, попита:

— Какво става? Това не са моите работници.

— Те са мои — предизвикателно отвърна Лара. — В договора никъде не се казва, че не мога да използвам свои работници.

— Ами, аз... — заломоти Макалистър. — Внимавай сградата да отговаря на изискванията.

— Ще отговаря — увери го Лара.

Един ден преди Нова година строежът бе завършен. Солидна и здрава, сградата гордо се очертаваше на небосклона. За Лара това беше най-красивата гледка. Тя стоеше и зашеметена се взираше в нея.

— Цялата е твоя — с гордост рече един от работниците. — Няма ли да празнуваме, а?

Тази нощ сякаш целият град Глейс Бей честваше първата сграда на Лара Камерън. Това беше началото.

После за Лара вече нямаше спиране. Умът ѝ преливаше от идеи.

— Вашите нови работници ще имат нужда от жилища в Глейс Бей — каза тя на Чарлс Коун. — Бих искала да построя къщи за тях. Проявяваш ли някакъв интерес към това?

— Много голям — кимна той.

Лара се срещна с един банкер в Сидни и срещу сградата си взе заем, достатъчен да финансира новия ѝ проект.

Когато къщите бяха готови, тя сподели с Чарлс Коун:

— Знаеш ли кое е следващото, от което този град има нужда? Бунгала за туристите, които идват на риболов през лятото. Знам едно чудесно място близо до залива, където бих могла да построя...

Чарлс Коун стана неофициален финансов съветник на Лара и през следващите три години тя построи административна сграда, половин дузина вили край морето и пазарен център. Банките в Сидни и Халифакс с радост ѝ даваха заеми.

След две години Лара продаде своите недвижими имоти и получи заверен чек за три милиона долара. Беше на двадесет и една години.

На следващия ден тя се сбогува с Глейс Бей и замина за Чикаго.

VII

Чикаго бе като проглеждане за нея. Най-големият град, който Лара познаваше, беше Халифакс, но той приличаше на селце в сравнение с гиганта на Средния запад. Чикаго беше ярък и шумен, оживен и енергичен, сякаш всеки бързаше по някаква много важна работа.

Лара се настани в хотел „Стивънс“. Хвърли един поглед към елегантно облечените жени, минаващи през фоайето, и се почувства смутена от дрехите, които носеше. *„За Глейс Бей — да, за Чикаго — не.“* рече си тя. На другата сутрин Лара пристъпи към действия. Отиде в „Кейн“ и „Ултимото“ за рокли уникати, в „Джоузеф“ — за обувки, бельо си купи от „Сакс Фифт Авеню“ и от „Маршъл Фийлд’с“, бижута от „Трейбърт и Хоуфър“, а визоново палто — от „Уеър“. Всеки път, когато купуваше нещо, тя чуваше гласа на баща си *„Да не съм пълен с пари? Поискай нещо безплатно от Армията на спасението.“* Скоро шкафовете в хотелския ѝ апартамент бяха пълни с красиви дрехи.

Следващата стъпка на Лара беше да разгледа жълтите страници в телефонния указател по раздел „Посредници на недвижими имоти“. Избра „Паркър и съдружници“, защото имаше най-голяма реклама. Обади се и поиска да разговаря с мистър Паркър.

— За кого да му предам?

— Лара Камерън.

След миг се чу глас:

— Тук е Брус Паркър. С какво мога да ви бъда полезен?

— Търся парцел, на който да построя красив нов хотел — каза Лара.

Гласът от другия край зазвуча по-сърдечно:

— Е, ние сме експерти в тази област, мисис Камерън.

— Мис Камерън.

— Да. Имате ли предвид някой определен район?

— Не. Честно казано, не познавам добре Чикаго.

— Няма проблеми. Уверявам ви, че можем да ви предложим редица интересни обекти. Но само за да имам представа какво да търсим — с каква сума разполагате?

— Три милиона долара — гордо рече Лара.

Настъпи дълга тишина.

— Три милиона долара?

— Да.

— И искате да построите хубав нов хотел?

— Да.

Отново мълчание.

— Интересува ли ви строеж или покупка във вътрешноградската част, мис Камерън?

— Не, разбира се — отвърна Лара. — Имах предвид точно обратното. Искам да построя луксозен хотел тип бутик в хубав район, където...

— С капитал от три милиона долара? — засмя се Паркър. — Страхувам се, че няма да можем да ви помогнем.

— Благодаря — Лара затвори телефона.

Явно не бе попаднала на подходящ посредник.

Отново взе указателя и се обади на още пет-шест места. Късно следобед Лара бе принудена да проумее действителното положение. Нито един посредник не прояви интерес да търси първокачествен терен за строеж на нов хотел срещу сумата от три милиона долара. Получи най-различни предложения, но всички в крайна сметка се свеждаха до едно — евтин хотел във вътрешноградската част.

„Никога, рече си Лара. По-скоро бих се върнала в Глейс Бей.“

Месеци наред тя мечтаеше за хотела и в съзнанието ѝ той вече съществуваше — красив, ярък, триизмерен. Планът ѝ беше да превърне хотела в дом, далеч от дома. Ще има предимно апартаменти — всеки с дневна и библиотека с камини, обзаведени с удобни дивани и фотьойли, с роял, с минибар. Ще имат по две големи спални и ще бъдат заобиколени с външни тераси. Лара знаеше точно какво иска. Въпросът беше как да го постигне.

Лара влезе в една печатарска фирма на Лейк Стрийт.

— Искам да ми отпечатате сто визитни картички, моля.

— Разбира се. И какво ще пише на тях?

— Мис Лара Камерън, а под името — Предприемач, недвижими имоти.

— Да, мис Камерън. Мога да ви ги приготвя след два дни.

— Не, искам ги днес следобед.

Следващата ѝ стъпка бе да опознае града.

Лара вървеше пеш по Мичиган Авеню, по Стейт Стрийт и Ла Сал, разхождаше се по Лейк Шор Драйв, бродеше из Линкълн Парк, където имаше зоологическа градина, игрище за голф и лагуна. Посети търговския център Мърчандайз Март, отиде в Кроч-Бретано и купи книги за Чикаго. Четеше за видни личности, установили се в Чикаго — Карл Сандбърг, Франк Лойд Райт, Луис Съливан, Сол Белоу. Прочете за видните родове, първооснователи на Чикаго, като Джон Беърдс, Гейлорд Донъли, Маршъл Фийлд, Потър Палмър и Уолгрийн. Минаваше край техните къщи на Лейк Шор Драйв и край огромните им имения в предградието Лейк Форест. Посети Саут Сайд и там се почувства като у дома си сред многобройните етнически групи — шведи, поляци, ирландци, литовци. Напомни ѝ за Глейс Бей.

Лара отново заброди по улиците оглеждайки сградите с табели „Продава се“. Срещна се с посочените на тях посредници.

— Каква е цената?

— Осемдесет милиона долара...

— Шестдесет милиона долара...

— Сто милиона долара...

Нейните три милиона ѝ се струваха все по-незначителни. Лара седеше в хотелската стая, обмисляйки съществуващите възможности. Можеше да построи малък хотел в някой от бедняшките квартали или да се върне вкъщи. И двата варианта не ѝ допадаха.

„Заложила съм твърде много, за да се откажа сега“, мислеше тя.

На следващата сутрин Лара влезе в една банка на Ла Сал Стрийт. Приблжи се до чиновника зад гишето:

— Моля ви, бих искала да говоря с вашия заместник-председател.

Тя му подаде визитката си.

След пет минути седеше в кабинета на Том Питърсън — отпуснат мъж на средна възраст с нервен тик. Той разглеждаше визитката ѝ.

— С какво мога да ви бъда полезен, мис Камерън?

— Смятам да построя хотел в Чикаго. Ще ми трябва заем.

Той мило ѝ се усмихна:

— Ние затова сме тук. Какъв точно ще бъде хотелът, който желаете да построите?

— Красив хотел, тип бутик в хубав район.

— Звучи ми интересно.

— Трябва да ви кажа, че имам само три милиона долара в наличност, а...

Той се усмихна:

— Няма проблеми.

Тя потръпна от възмущение.

— Наистина ли?

— Три милиона могат да свършат много работа, ако знаете какво да правите с тях — той погледна часовника си. — Но сега имам друга среща. Не може ли да се видим за вечеря и да обсъдим въпроса?

— Разбира се — отвърна Лара. — Чудесно.

— Къде сте отседнали?

— В „Палмър Хаус“.

— Да ви взема ли в осем часа?

Лара се изправи.

— Много ви благодаря. Не можете да си представите колко ме зарадвахте. Честно казано, бях започнала да губя надежда.

— Няма защо — отвърна той. — Аз ще се погрижа за вас. В осем часа.

Том Питърсън взе Лара от хотела и я заведе на вечеря в „Енричи“. Когато седнаха, той рече:

— Знаете ли, радвам се, че се обърнахте към мен. Можем да направим много един за друг.

— Така ли?

— Да. Не че в града ни липсват, но по-хубав задник от твоя не съм виждал, сладурче. Можеш да отвориш луксозен бардак и да задоволяваш, скъпа...

Лара се вцепени:

— Моля?

— Ако събереш още пет-шест момичета, ние...

Лара бе изчезнала.

На другия ден тя посети още три банки. Когато обясни плановете си на директора на първата, той каза:

— Ще ви дам един много добър съвет — забравете това. Предприемачеството в областта на недвижимите имоти е мъжка работа. В нея няма място за жени.

— И защо? — глухо попита Лара.

— Защото трябва да работите с шайка грубияни с чувство за превъзходство, понеже са мъже. Жива ще ви изядат.

— Но в Глейс Бей не ме изядоха.

Той се приведе напред:

— Ще ви издам една малка тайна. Чикаго не е Глейс Бей.

В следващата банка директорът ѝ каза:

— Ще се радваме да ви услужим, мис Камерън, но това, което сте намислили, разбира се, е невъзможно. Бих ви предложил да вложите парите си при нас и ние да ги инвестираме в...

Преди да завърши изречението, Лара бе напуснала кабинета му.

В третата банка я поканиха в кабинета на Боб Ванс — приятен на вид мъж с прошарена коса, който изглеждаше точно така, както би трябвало да изглежда председател на банка. В стаята присъстваше още един блед, слаб, русолав, облечен в измачкан костюм мъж, който изглеждаше съвсем не на място.

— Това е Хауард Келър — един от нашите заместник-председатели, мис Камерън.

— Приятно ми е.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита Боб Ванс.

— Имам намерение да построя хотел в Чикаго и търся финансиране — отвърна Лара.

Боб Ванс се усмихна:

— Дошла сте, където трябва. Имате ли предвид определен терен?

— Знам в общи линии в кой район искам да бъде — близо до центъра, не много далеч от Мичиган Авеню...

— Отлично.

Лара му обясни идеята си.

— Мисля, че е интересно — каза Ванс. — И с каква сума разполагате?

— Три милиона долара. За останалото искам да взема заем.

Той се замисли.

— Страхувам се, че не мога да ви помогна. Вашият проблем е, че имате големи идеи, но малка кесия. Ала ако искате да инвестираме вашите средства...

— Не, благодаря — отвърна Лара. — Благодаря, че ми отделихте от времето си. Довиждане, господа — обърна се и излезе от кабинета, кипейки от гняв.

В Глейс Бей три милиона долара бяха състояние, тук не ги смятаха за нищо. Когато излезе на улицата, чу глас:

— Мис Камерън!

Лара се обърна. Беше Хауард Келър, с когото се бе запознала преди малко.

— Да?

— Бих искал да поговорим — рече той. — Съгласна ли сте да прием по едно кафе?

Лара се наежи. „В Чикаго всички ли са сексуални манияци?“

— На ъгъла има хубаво кафене.

— Добре — сви рамене тя.

Когато поръчаха, Хауард Келър каза:

— Извинете ме, че ви се бъркам, но бих искал да ви посъветвам нещо.

Лара предпазливо го наблюдаваше.

— Продължавайте.

— Първо, подходът ви е съвсем погрешен.

— Мислите, че от моята идея няма да излезе нищо, така ли? — настръхнало попита тя.

— Напротив. Мисля, че идеята за такъв хотел наистина е чудесна.

— Тогава защо...? — изненада се тя.

— Чикаго има нужда от такъв хотел, но не мисля, че трябва да го строите.

— Какво искате да кажете?

— Бих ви препоръчал да намерите някой стар хотел с добро местоположение и да го преустроите. Има множество западнали хотели, които могат да се купят на ниска цена. Сумата от три милиона би трябвало да е достатъчна. Тогава може да вземете заем от някоя банка, за да го подновите и да го превърнете в хотел тип бутик, както искате.

Лара се замисли. Той беше прав. Този подход бе по-добър.

— Още нещо. Някоя банка няма да прояви желание да ви финансира, ако не им представите солидна проектантска и строителна фирма. Те ще искат да видят комплексната сделка.

Лара си спомни за Бъз Стийл.

— Разбирам. Познавате ли добри архитекти и строители?

Хауард Келър се усмихна:

— Доста.

— Благодаря ви за съвета. Ако открия нещо подходящо, мога ли да дойда при вас да поговорим?

— Винаги! Желая ви късмет.

Лара очакваше той да подхвърли нещо като:

— Защо не го обсъдим у дома?

Вместо това Хауард Келър попита:

— Искате ли още кафе, мис Камерън?

Лара отново обикаляше улиците в центъра на града, но този път търсеше друго. На няколко преки от Мичиган Авеню, на Делауер, тя мина край един западнал хотел, строен преди войната. Отвън имаше надпис „Конг еш нъл Хотел“. Лара понечи да отмине, после внезапно спря. Разгледа го по-внимателно. Тухлената фасада беше толкова мръсна, че бе трудно да се каже какъв е бил първоначалният ѝ цвят.

Сградата бе осеметажна. Лара влезе във фоайето. Отвътре изглеждаше още по-лошо. Служител, облечен в джинси и скъсан пуловер, изхвърляше навън някакъв нарушител. Рецепцията приличаше по-скоро на гише за билети. В дъното на фоайето една стълба водеше към зали за конференции, сега превърнати в канцеларии, давани под наем. Лара можеше да види, че на мецанина има една туристическа агенция, бюро за продажба на театрални билети и агенция за наемане на работна ръка.

Служителят се върна на рецепцията.

— Стая ли искате?

— Не. Искан да попитам... — млада, силно гримирана жена, облечена в плътно прилепнала пола, я прекъсна:

— Дай ключ, Майк — до нея стоеше възрастен мъж.

Администраторът ѝ подаде един ключ. Лара гледаше как двамата се отправиха към асансьора.

— Какво желаете?

— Интересувам се от този хотел — каза Лара. — Продава ли се?

— Мисля, че всичко се продава. Баща ви с недвижими имоти ли се занимава?

— Не, аз се занимавам с недвижими имоти — отвърна Лара.

Той я погледна изненадано:

— О, тогава човекът, с когото трябва да говорите, е един от братята Дайъмънд. Те са собственици на верига от тия дупки.

— Къде мога да ги намеря? — попита Лара.

Той ѝ каза адрес на Стейт Стрийт.

— Имате ли нещо против да се огледам наоколо?

— Заповядайте — сви рамене той и се ухили. — Кой знае, току виж се окажете новият ми шеф.

„Не и ако зависеше от мен“, помисли си тя.

Тръгна из фоайето, като внимателно го разглеждаше. От двете страни на входа имаше охлузени мраморни колони. Водена от някакъв импулс, Лара повдигна края на мръсния, протъркан килим. Отдолу се показва матов мраморен под. Тя се качи на мецанина. Тапетите с цвят на горчица бяха олющени. Тя повдигна едно ъгълче и отдолу видя същия мрамор. Лара усети, че все повече се вълнува. Парапетът на стълбите бе боядисан с черна боя. След като се озърна, за да се увери, че администраторът не я гледа, Лара извади своя ключ и изстърга част от

боята. Видя това, на което се надяваше, парапетът бе от масивен месинг. Доближи асансьорите, боядисани със същата черна боя, изстърга малко от нея и отново откри месинг.

Върна се при администратора, като се опитваше да прикрие вълнението си.

— Бих ли могла да разгледам някоя стая?

— Нищо не губя от това — сви рамене той, подавайки ѝ един ключ. — Четиристотин и десета.

— Благодаря.

Лара се качи в асансьора, който беше бавен и старомоден. „*Ще го подновя и ще поръчам вътре стенопис*“, рече си тя. В съзнанието си бе започнала вече да обзавежда хотела.

Стая четиристотин и десет имаше катастрофален вид, но възможностите да се промени веднага бяха очевидни. Тя бе изненадващо голяма, със старомодни съоръжения и безвкусни мебели. Пулсът на Лара се ускори. „*Идеално е*“, мислеше тя.

Слезе обратно по стълбите, стари и миришещи на мухъл. Пътеките бяха протрити, но под тях бе същият мрамор.

Лара върна ключа на администратора.

— Видяхте ли това, което искахте?

— Да, благодаря.

Той се ухили:

— Наистина ли ще купите тоя вертеп?

— Да, наистина ще го купя.

— Екстра! — възкликна насмешливо той.

Вратата на асансьора се отвори и оттам излязоха младата проститутка и възрастният тип. Тя подаде на администратора ключа и няколко банкноти:

— Благодаря, Майк.

— Приятен ден — викна след нея Майк и се обърна към Лара — ще се върнете ли тук?

— О, да — увери го тя — ще се върна.

Следващата цел на Лара беше градският архив. Поиска да види документите за имота, от който се интересуваше. Срещу такса от десет

долара ѝ дадох папката на „Конгрешънъл Хотел“. Преди пет години братята Дайъмънд го бяха купили за шест милиона долара.

Кантората на братя Дайъмънд се намираше в една стара сграда на Стейт Стрийт. Посрещна я секретарка с ориенталски вид, облечена в тясна червена пола.

— Какво обичате?

— Бих искала да видя мистър Дайъмънд.

— Кой от двамата?

— Няма значение.

— Ще ви предложи Джон.

Тя вдигна телефона:

— Една дама иска да се види с теб, Джон — послуша за момент и погледна Лара: — За какво става дума?

— Искам да купя един от хотелите му.

— Казва, че иска да купи един от хотелите ти. Добре — тя затвори телефона. — Влизайте направо.

Джон Дайъмънд бе огромен, космат мъж на средна възраст с белези по лицето като на човек, който навремето е играл много футбол. Беше по риза с къс ръкав и пушеше голяма пура. Когато Лара влезе, той вдигна очи и я изгледа.

— Секретарката ми каза, че искате да купите една от моите сгради. Не изглеждате достатъчно възрастна, за да гласувате.

— О, достатъчно възрастна съм, за да гласувам — увери го Лара, — а също и да купя една от сградите ви.

— Така ли? Коя?

— „Конг еш нъл Хотел“.

— Какво?

— Така пише на табелата. Предполагам, че означава Конгрешънъл.

— О! Да.

— Продава ли се?

Той поклати глава:

— Ами, не знам. Той ни носи много пари. Не съм убеден, че бихме го изпуснали.

— Вие сте го изпуснали — рече Лара.

— А?

— В ужасно състояние е. Сградата се руши.

— Така ли? Тогава защо, по дяволите, ви е притрябвала на вас?

— Бих искала да я купя и да я ремонтирам. Разбира се, трябва да ми я предадете празна.

— Това не е проблем. Нашите наематели са на седмичен договор.

— Колко стаи има хотелът?

— Сто двадесет и пет. Общата площ на сградата е сто хиляди квадратни фута.

„Твърде много стаи, но ако ги обединя в апартаменти, ще станат седемдесет и пет. Може би ще излезе нещо“, помисли си Лара.

Беше време да обсъдят цената.

— Ако реша да купя сградата, колко ще искате?

Дайъмънд отвърна:

— Ако аз реша да я продам, ще искам десет милиона долара, шест милиона в брой...

Лара поклати глава:

— Ще ви предложи...

— ... край. Никакви пазарлъци.

Лара седеше и пресмяташе наум разходите по ремонта. По около осемдесет долара на квадратен фут — или осем милиона долара, плюс мебели, инсталации, оборудване. Умът ѝ трескаво изчисляваше. Бе сигурна, че ще намери банка, която да ѝ даде заем. Проблемът бе, че ѝ трябваха шест милиона долара в наличност, а тя имаше само три. Дайъмънд искаше твърде много за хотела, но тя желаше да го притежава. Желаше го повече от всичко друго в живота си.

— Ще ви предложи една сделка — рече Лара.

— Да?

— Ще ви дам цената, която искате...

— Дотук добре — усмихна се той.

— И първоначална вноска три милиона долара в брой.

Той поклати глава:

— Не мога да го приема. Трябват ми шест милиона в брой.

— Ще ги имате.

— А? Откъде ще дойдат останалите три?

— От вас.

— Какво?

— Ще ми дадете ипотека затри милиона.

— Искате да вземете заем от мен, за да купите моя хотел?

Същото я бе попитал и Шон Макалистър в Глейс Бей.

— Приемете го по следния начин. Всъщност вземате заем от себе си. Вие сте собственик на сградата, докато не ви я изплатя. Няма начин да загубите.

Той помисли и се ухили:

— Лейди, вие току-що купихте своя хотел.

Кабинетът на Хауард Келър в банката беше една кабинка с името му на вратата. Когато Лара влезе вътре, той й се стори по-измачкан от всякога.

— Бързо се върнахте.

— Казахте ми да дойда при вас, щом намеря хотел. Намерих.

Келър се облегна назад:

— Разказвайте.

— Открих един стар хотел, който се казва „Конгрешънъл“. Намира се на Делауер на няколко преки от Мичиган Авеню. Западнал и занемарен, но искам да го купя и да го превърна в най-хубавия хотел в Чикаго.

— Обяснете ми сделката.

Лара му обясни. Келър се замисли.

— Хайде да го обсъдим с Боб Ванс.

Боб Ванс ги изслуша и си отбеляза нещо.

— Би могло, но... — той погледна Лара. — Някога ръководила ли сте хотел, мис Камерън?

Лара си припомни годините, през които вършеше цялата работа в пансиона в Глейс Бей — оправяше легла, миеше пода, переше, миеше съдове, опитваше се да угоди на всеки и да осигури мир.

— Ръководила съм пансион, пълен с миньори и дървари. Хотелът ще бъде песен за мен.

Хауард Келър каза:

— Бих искал да разгледам този имот, Боб.

На ентусиазма на Лара не можеше да се устои. Хауард Келър гледаше лицето ѝ, докато вървяха из занемарените хотелски стаи и ги виждаше през нейните очи:

— Това ще бъде хубав апартамент със сауна — развълнувано говореше Лара. — Тук ще има камина, а в онзи ъгъл — роял — тя закрачи напред-назад. — Богатите пътници отсядат в най-хубавите хотели в Чикаго, но те всички са еднакви — студени стаи без свой облик. Ако им предложим нещо такова, дори и да струва малко повече, няма съмнение, че ще го предпочетат. Това наистина ще бъде дом, далеч от собствения дом.

— Поразен съм — рече Хауард Келър.

Лара нетърпеливо го попита:

— Мислите ли, че банката ще ми даде заема?

— Хайде да проверим.

След тридесет минути Хауард Келър бе на съвещание при Ванс.

— Какво ще кажеш? — попита го Ванс.

— Мисля, че дамата добре го е замислила. Идеята ѝ за хотел тип бутик ми харесва.

— На мен също. Единственият проблем е, че тя е толкова млада и неопитна. Рискът е голям.

В следващия половин час те обсъждаха разходите и планираха приходите.

— Мисля, че трябва да приемем — най-после каза Келър. — Няма начин да загубим — той се ухили, — ако стане най-лошото, двамата можем да се настаним в хотела.

Хауард Келър се обади на Лара в „Палмър Хаус“:

— Банката току-що одобри вашия заем.

Лара изпищя:

— Наистина ли? Това е чудесно! О, благодаря ви, благодаря!

— Трябва да обсъдим някои неща. Свободна ли сте за вечеря?

— Да.

— Добре. Ще ви взема в седем и половина.

Вечеряха в „Импириъл Хаус“. Лара беше толкова развълнувана, че едва докосна храната.

— Не мога да ви опиша колко съм доволна. Това ще бъде най-хубавият хотел в Чикаго.

— По-кратко, предстои ви много работа — предупреди я Келър и се поколеба: — Мога ли да бъда откровен с вас, мис Камерън?

— Лара.

— Лара. Вие сте неизвестна. Нямате име в тази област.

— В Глейс Бей...

— Тук не е Глейс Бей. Играта е съвсем друга.

— Тогава защо банката даде съгласие? — попита Лара.

— Не ме разбирайте погрешно. Ние не сме благотворителна организация. В най-лошия случай банката няма да приключи със загуба. Но имам интуиция по отношение на вас. Вярвам, че ще успеете. Мисля, че ви предстои още много. Не смятате да спрете след този хотел, нали?

— Не, разбира се — отвърна Лара.

— Така си мислех. Искях да кажа, че когато даваме заем, обикновено не се ангажираме лично с проекта. Но в случая бих искал да ви окажа всяка помощ, която ще ви е необходима.

Хауард Келър смяташе да се ангажира и лично с нея. От мига, в който я видя, той почувства влечение към Лара. Бе завладян от нейния ентусиазъм и решителност. Тя бе едно красиво дете жена. Той ужасно искаше да ѝ направи впечатление. „*Може би един ден ще ѝ разкажа колко близо съм бил до славата*“, мислеше си Келър.

VIII

Беше последната среща от ежегодния бейзболен шампионат. Стадионът „Ригли Фийлд“ бе изпълнен с тридесет и осем хиляди седемстотин и десет ревящи запалянковци.

„Девети начален удар, «Къбс» водят с един на нула срещу «Янкис». Ред е на батсман от «Янкис». Своите места на базите са заели Тони Кюбек — на първа, Уайти Форд — на втора, и Йоджи Бера — на трета.“

Мики Мантъл се приближи към гумената плоча, която сочи мястото на батсмана, и тълпата зарева. „Мик“ бе набрал триста и четири точки за сезона и имаше четиридесет и два успешни пробега.

Говорителят на стадиона Джак Брикхаус развълнувано съобщи: „Изглежда, ще има смяна на играча, който ще хвърля. От игра излиза Моу Дрейбоуски... Мениджърът на «Къбс» Боб Шефинг разговаря със съдията... да видим кой ще влезе... това е Хауард Келър! Келър се приближава към мястото за подаване, тълпите крещат! Цялата тежест на шампионата пада на раменете на този младок. Ще може ли той да се наложи над големия Мики Мантъл? Ще разберем след малко. Келър вече е на изходна позиция... оглежда базите... поема дълбоко дъх, замахва и хвърля!... Мантъл вдига бухалката... замахва и... пропуска удара! Първият удар!“

Тълпата бе занемяла. Мантъл пристъпи леко напред с мрачно изражение, вдигнал бухалка, готов да замахне. Хауард Келър погледна отново бегачите. Напрежението бе огромно, но той изглеждаше невъзмутим и спокоен. Обърна се към хващача, изчака знака му и се приготви за ново хвърляне.

„Ето, замахва и хвърля! — изкрещя говорителят. — Прочутото параболчно хвърляне на Келър!... Мантъл замахва и не уцелва! Втори удар! Ако младият Келър се наложи над Мик, «Чикаго Къбс» печелят шампионата! Наблюдаваме Давид срещу Голиат, дами и господа! Младият Келър играе в лигата на водачите едва от година, но за това време си изгради завидна репутация. Мики Мантъл е Голиат... ще може ли новакът Келър да го победи? Всичко зависи от

следващото хвърляне. Келър отново проверява бегачите, подготвя се... и ето я параболата!... Мантъл скача и топката минава точно над плочката на батсмана... Трети успешен удар!“ — говорителят вече крещеше. — „Мантъл бе изненадан! Големият Мик е победен! Младият Хауард Келър се наложи над големия Мики Мантъл! Играта свърши! Шампионатът печелят «Чикаго Къбс»! Запалянковците скачат като луди.“

На терена съотборниците на Хауард Келър се втурнаха към него, вдигнаха го на ръце и го понесоха към...

— Хауард, какво правиш, за бога?

— Домашното си, мамо — чувствайки се виновен, петнадесетгодишният Хауард Келър загаси телевизора. Така или иначе срещата беше към своя край.

Бейзболът бе страстта и смисълът на живота на Хауард. Знаеше, че някой ден ще играе в лигата на елитните отбори. На шестгодишна възраст се състезаваше с два пъти по-големи деца в игра на стикбол, а на дванадесет стана питчър на отбора „Америкън Лиджън“. Когато стана на петнадесет, някой спомена за него пред един от селекционерите на „Чикаго Къбс“:

— Не съм виждал подобно нещо! Хлапето има забележителен замах, отлично плъзгане и невероятно набиране на скорост.

Селекционерът скептично склони:

— Добре, ще го видя.

Отиде на следващия мач на „Америкън Лиджън“, когато играеше Хауард Келър, и веднага бе спечелен от играта му. След срещата той потърси момчето.

— Какво искаш да правиш в живота, синко?

— Да играя бейзбол — веднага отвърна Келър.

— Радвам се да го чуя. Ще подпишем с теб договор за юношеския ни отбор.

Хауард нямаше търпение да сподели вълнуващата новина с родителите си.

Те бяха сплотено католическо семейство. Всяка неделя ходеха на служба и се грижеха синът им също да ходи на черква. Хауард Келър-старши беше посредник на фирма за пищеви машини и много пътуваше. Когато си беше вкъщи, прекарваше колкото може повече време със сина си. Хауард бе привързан и към двамата си родители. Майка му считаше, че трябва да присъства на всички срещи, в които участваше синът ѝ, и да го насърчава. На шест години Хауард получи първата си ръкавица и екип за бейзбол. Той имаше енциклопедична памет за статистиката на срещите, играни още преди да е роден. За побеждавалите питчъри знаеше всички данни — удари, пропуски, брой на спасените и на отбитите топки. Печелеше басове със съучениците си, че може да изброи имената, на стартиралите питчъри във всеки отбор.

— 1949 година.

— Лесна работа — казваше Хауард. — Ньюкум, Роу, Хатън и Бранка за „Доджърс“. Ренолдс, Раши, Бърн и Лопат за „Янкис“.

— Добре — предизвикваше го един съученик, взел в ръка Книгата за рекордите на Гинес, — кой е играл най-много последователни срещи в историята на лигата на майсторите?

Хауард Келър не се замисли дори за миг:

— Лу Гериг — две хиляди сто и тридесет.

— Кой има най-много отбити топки?

— Уолтър Джонсън — сто и тринадесет.

— Кой е печелил най-голям брой победи в кариерата си?

— Бейб Рут — седемстотин и четиринадесет.

Започна да се говори за качества на младия играч и професионални селекционери идваха да видят феномена, който играеше в юношеския отбор на „Чикаго Къбс“. Оставаха изумени. Още преди да навърши седемнадесет, Келър бе получил предложения от селекционери на „Сейнт Луис Кардиналс“, на „Балтимор Ориолс“ и на „Ню Йорк Янкис“.

Бащата на Хауард бе горд с него.

— Метнал се е на мен — хвалеше се той. — Като млад играех бейзбол.

През лятото, преди да завърши училище, Хауард работеше като младши чиновник в банка, чийто собственик бе един от спонсорите на „Америкън Лиджън“.

Той си имаше сериозна приятелка — хубава съученичка, която се казваше Бети Куинлан. Бяха се разбрали, че ще се оженят, след като завършат колеж. Хауард ѝ говореше с часове за бейзбол и понеже го харесваше, тя търпеливо слушаше. Той обичаше анекдотите за любимите си играчи и щом чуеше някой нов, се втурваше да го разкаже на Бети.

Кейси Стенджъл казал: *„Тайната на ръководенето е в това да успееш да държиш настрана петимата, които те мразят, от петимата, които още се колебаят.“*

Попитали Йоджи Бера колко е часът и той отвърнал: *„Ама точно в този момент ли имате предвид?“*

Топка ударила играч по рамото и един от съотборниците му казал: *„Нищо му няма на рамото освен лека болка, а от това не боли.“*

Младият Келър знаеше, че скоро ще се присъедини към пантеона на големите играчи. Но боговете имаха други планове за него.

Един ден Хауард се прибра от училище с най-добрия си приятел Джеси, който също играеше в отбора, и завари две писма — едното му предлагаше стипендия като играч в отбора по бейзбол в „Принстън“, другото — в „Харвард“.

— Страхотно! — викна Джеси. — Честито! — той бе искрен. Хауард Келър бе негов кумир.

— Коя ще избереш? — попита баща му.

— Защо изобщо трябва да ходя в колеж? — чудеше се Хауард.

— Още сега мога да отида в някой отбор от лигата на майсторите.

Майка му бе категорична:

— Имаш много време за това, синко. Първо трябва да получиш добро, образование, за да можеш да работиш каквото пожелаеш, когато приключиш с бейзбола.

— Добре — рече Хауард. — „Харвард“. Бети ще отиде в „Уелсли“ и така ще бъдем по-близо.

Бети Куинлан бе много доволна от решението на Хауард.

— Ще можем да се виждаме през уикенда!

Приятелят му Джеси рече:

— Много ще ми липсваш.

В деня преди заминаването на Хауард за университета баща му избяга със секретарката на един от клиентите си. Младото момче бе смаяно:

— Как можа да го направи?

Майка му бе изпаднала в шок:

— Той... сигурно преживява критическа възраст — заекваше тя.

— Твоят... твойт баща много ме обича. Той... той ще се върне. Ще видиш...

На следващия ден майка му получи писмо от адвокат, който официално съобщаваше, че клиентът му Хауард Келър-старши иска развод и тъй като няма средства да ѝ плаща издръжка, оставя на жена си малката им къща.

Хауард прегърна майка си.

— Не се безпокой, мамо, аз ще остана тук и ще се грижа за теб.

— Не. Не искам да се отказваш от колежа заради мен. От деня на раждането ти двамата с баща ти искахме да отидеш в колеж — след миг тихо добави: — Да поговорим за това утре. Много съм уморена.

Хауард не легна през цялата нощ, мислейки дали има избор. Би могъл да отиде в „Харвард“ с бейзболната стипендия или да приеме някое от предложенията за лигата на майсторите. И в двата случая трябваше да остави майка си сама. Трудно бе да реши.

Когато на сутринта майка му не се появи на закуска, Хауард влезе в стаята ѝ. Тя седеше в леглото парализирана, с изкривено на една страна лице. Бе получила удар.

Тъй като нямаше пари за болницата и лекарите, Хауард се върна в банката на целодневна работа. Свършваше в четири часа и всеки следобед бързаше да се прибере, за да се грижи за майка си.

Ударът беше лек и докторът го уверяваше, че майка му ще се оправи.

— Преживяла е ужасен шок, но ще се възстанови.

Все още му се обаждаха селекционери от елитните отбори, но Хауард знаеше, че не може да изостави майка си. „Ще замина, когато тя се почувства по-добре“, казваше си той.

Сметките за лечението продължаваха да се трупат.

В началото той се обаждаше на Бети Куинлан веднъж седмично, но след няколко месеца разговорите станаха все по-редки.

Нямаше изгледи майка му да се оправи. Хауард попита доктора:

— Кога ще оздравее?

— При подобни случаи е трудно да се каже, синко. Възможно е да остане така с месеци, дори с години. Съжалявам, че не мога да бъда по-точен.

Годината мина, започна друга, а Хауард все още живееше с майка си и работеше в банката.

Един ден получи писмо от Бети Куинлан, с което му съобщаваше, че е влюбена в друг и се надява майка му да е по-добре. Обажданията на селекционерите ставаха все по-редки, после съвсем престанаха. Животът на Хауард се съсредоточи в грижите около майка му. Той пазаруваше, готвеше и продължаваше да работи. Вече не мислеше за бейзбол. Достатъчно трудно му беше да се справя с всеки нов ден.

Когато след четири години майка му почина, Хауард Келър вече не се интересуваше от бейзбол. Сега беше банкер.

Шансът му да стане прочут бе отлетял.

IX

Хауард Келър и Лара вечеряха.

— С какво ще започнем? — попита тя.

— Преди всичко ще намерим възможно най-добрия екип. Ще започнем с адвокат по недвижимите имоти, който да изработи договора с братя Дайъмънд. А след това ще ни е нужен първокласен архитект. Имам един предвид. После трябва да наемем първокласна строителна компания. Правих изчисления само за себе си. Скромните разходи според проекта ще бъдат около триста хиляди долара на стая. Цената на хотела ще стане около седем милиона. Ако планираме правилно, ще успеем.

Архитектът се казваше Тед Тътъл и когато чу плановете на Лара, широко се усмихна и рече:

— Бог да ви благослови. Отдавна чаках някой да ми предложи подобна идея.

След десет дни той представи чертежи на проектите, които отговаряха точно на мечтите на Лара.

— Първоначално хотелът е имал сто двадесет и пет стаи, които, както виждате, по ваше искане аз съм обединил в седемдесет и пет.

Според чертежите имаше петдесет апартамента и двадесет и пет луксозни стаи.

— Идеално! — възкликна Лара.

Тя показа плановете на Хауард Келър, който изрази същия ентусиазъм.

— Да започваме работа. Уредих среща с предприемач. Казва се Стив Райе.

Стив Райе бе един от най-добрите предприемачи в Чикаго. Лара веднага го хареса. Той беше грубоват, разумен, практичен.

— Хауард Келър ми каза, че сте най-добрият.

— Прав е — рече Райе. — Нашето мото е: „Строим за идните поколения.“

— Не е лошо.

— Току-що го измислих — ухили се Райе.

Първата стъпка бе да се разложи всеки елемент на серия от чертежи, които се разпращаха на евентуални доставчици — производители на метално оборудване, на тухли, на прозорци, на електротехника. Участваха над шестдесет различни предприемачи.

Когато писмените задължения бяха подписани, Хауард Келър си взе свободно време, за да го отпразнуват.

— Банката не възразява ли срещу отсъствието ти? — попита Лара.

— Не — излъга Келър, — това е част от работата ми.

Истината бе, че от години нищо не му бе доставяло толкова голямо удоволствие. Беше му приятно с Лара — обичаше да разговаря с нея, да я гледа. Питаше се какво ли е отношението ѝ към брака.

— Тази сутрин прочетох, че „Сиърс Тауър“ е почти завършен. Това са сто и десет етажа — най-високата сграда в света — каза Лара.

— Така е — потвърди Келър.

— Някой ден аз ще построя по-висока — тържествено обяви Лара.

Той ѝ вярваше.

Обядваха в „Уайтхол“ със Стив Райе.

— Какво следва сега? — попита Лара.

— Ами първо ще изчистим вътрешността на сградата. Ще запазим мрамора. Ще махнем всички прозорци, всички съоръжения в баните. Ще прокараме тръбите за новата електроинсталация и ще подновим водопроводната мрежа. Щом изчистим всичко, ще сме готови да започнем изграждането на вашия хотел.

— Колко души ще работят там?

Райе се разсмя:

— Цяла тълпа, мис Камерън. Ще има една бригада за прозорците, друга за баните, трета за коридорите. Те работят етаж по етаж, като започват обикновено отгоре надолу. Предвиждат се и два ресторанта и обслужване по стаите.

— Колко време ще отнеме всичко това?

— С оборудването и обзавеждането, бих казал — осемнадесет месеца.

— Ще ви дам премия, ако го направите за една година.

— Чудесно, „Конгрешънъл“ би трябвало...

— Промених името. Ще се нарича „Камерън Палас“.

Произнасяйки думите, Лара усети радостен трепет, почти като чувствено преживяване. Името ѝ ще бъде поставено на сградата и цял свят ще може да го види.

Една дъждовна септемврийска сутрин в шест часа започна реконструкцията. Лара беше на обекта и нетърпеливо наблюдаваше работниците, които се струпаха във фоайето и започнаха да го разрушават. За нейна изненада Хауард Келър също се появи.

— Станал си рано — рече тя.

— Не можах да спя — засмя се той. — Имам усещането, че това е началото на нещо голямо.

Дванадесет месеца по-късно „Камерън Палас“ бе открит с възторжени отзиви и оживен оборот.

Архитектурният критик на „Чикаго Трибюн“ писа: *„Най-после Чикаго има хотел, който олицетворява мотото: «Вие сте у дома, далеч от дома си!» В бъдеще трябва да следим дейността на Лара Камерън...“*

В края на първия месец хотелът беше пълен и имаше дълъг списък с резервации.

Хауард Келър бе ентусиазиран.

— При това темпо хотелът ще се изплати за дванадесет години. Това е чудесно. Ние...

— Не е достатъчно — рече Лара. — Вдигам тарифата.

Тя видя изражението на Келър.

— Не се безпокой. Ще плащат. Къде другаде ще намерят две камини, сауна и роял?

Две седмици след откриването на „Камерън Палас“ Лара се среща с Боб Ванс и Хауард Келър.

— Открих великолепен терен за хотел. Ще бъде като „Камерън Палас“, но по-голям и по-хубав.

Хауард Келър се ухили:

— Ще ида да го видя.

Теренът беше идеален, но имаше един проблем.

— Закъсняхте — каза посредникът на Лара. — Тази сутрин тук бе един предприемач на име Стив Мърчисън и ми направи предложение да го купи.

— Колко ви предложи?

— Три милиона.

— Ще ви дам четири. Подгответе документите.

Посредникът не мигна.

— Добре.

На другия ден следобед телефонът иззвъня.

— Лара Камерън?

— Да.

— Тук е Стив Мърчисън. Този път ще го оставя така, защото мисля, че не знаеш какво правиш, кучко такава! Но в бъдеще не ми се бъркай, защото ще пострадаш!

И затвори.

Беше 1974 година и в света ставаха важни събития. Президентът Никсън подаде оставка, за да избегне обвинения в държавна измяна. В Белия дом влезе Джералд Форд. ОПЕК вдигна петролното ембарго. Исабел Перон стана президент на Аржентина.

В Чикаго Лара започна строежа на втория си хотел — „Чикаго Камерън Плаза“. Той бе завършен след осемнадесет месеца и пожъна по-голям успех от „Камерън Палас“. За Лара вече нямаше спиране. По-късно списание „Форбс“ писа: *„Лара Камерън е явление. Нейните нововъведения променят представите ни за хотелите. Мис Камерън нахлу в традиционно мъжката среда на предприемачите на недвижими имоти и доказа, че една жена може да засенчи всичките.“*

Чарлс Коун се обади на Лара:

— Поздравявам те. Гордея се с теб. Не съм имал друго протеже освен теб.

— И аз не съм имала друг наставник освен теб. Без теб не би станало всичко това.

— Щеше да намериш начин — отвърна Коун.

През 1975 година филмът „Челюсти“ бе разпространен из цялата страна и хората престанаха да ходят на море. Населението на света надхвърли четири милиарда души и намаля с един човек, когато изчезна председателят на синдиката на шофьорите на камиони Джеймс Хофа.

Като чу цифрата четири милиарда, Лара каза на Келър:

— Представяш ли си каква нужда от жилищно строителство има?

Той не бе сигурен, че тя се шегува.

През следващите три години тя построи две сгради с апартаменти и жилищна кооперация с различни собственици.

— Следващото, което искам да построя, е административна сграда в самото сърце на Чикаго — каза Лара на Келър.

— Продава се един интересен имот — съобщи ѝ Келър. — Ако ти хареса, ще те финансираме.

Същия следобед отидоха да го разгледат. Намираше се на брега на езерото с превъзходно местоположение.

— Колко ще струва? — попита Лара.

— Правих изчисления. Ще възлезе на около сто и двадесет милиона долара.

Лара преглътна:

— Това ме плаши.

— Лара, при недвижимите имоти номерът е вземането на заеми.

„Парите на други хора“ — спомни си Лара. Това ѝ повтаряше Бил Роджърс в пансиона. То ѝ се струваше много отдавна, толкова

неща се случиха оттогава. „Итова е само началото, мислеше Лара, само началото е.“

— Някои предприемачи строят почти без да влагат собствени средства.

— Слушам те.

— Номерът е да дадеш под наем или да препродадеш сградата на цена, която да покрие дълговете ти и пак да ти останат пари, за да купиш нов имот и да вземеш нов заем. Това е като обърната пирамида — пирамидата на недвижимите имоти — да можеш да строиш на базата на неголяма първоначална инвестиция.

— Ясно — рече Лара.

— Разбира се, трябва да внимаваш. Пирамидата е изградена от хартия — ипотеките. Ако нещо се обърка, ако печалбата от някоя инвестиция не успее да покрие дълговете от следващата, пирамидата може да се срути и да те погребее.

— Правилно. Как да се сдобия с този крайбрежен имот?

— Ще направим акционерно дружество. Ще поговоря с Ванс. Ако сумата е прекалено голяма за нашата банка, ще се обърнем към някоя застрахователна компания или спестовна каса. Ще вземеш петдесет милиона долара ипотечен заем. Ще получиш купон за ипотечния процент — това ще бъдат пет милиона и десет процента такса, плюс сумата за погашение — а те ще станат твои партньори. Ще вземат първите десет процента от приходите, но ти ще получиш имота, изцяло финансиран. Ще си възстановиш вложената в брой сума и ще запазиш стоте процента от отстъпката за амортизация при определяне на данъците, защото финансовите институции не приемат загубите.

Лара слушаше и поглъщаше всяка дума.

— Следиш ли мисълта ми?

— Да.

— След пет-шест години ще продадеш сградата, вече дадена под наем. Ако я продадеш за седемдесет и пет милиона, ще ти останат дванадесет и половина милиона чиста печалба след изплащане на ипотеката. Освен това ще имаш осем милиона необлагаем постоянен приход от отстъпката за амортизация при определянето на данъка, които можеш да ползваш за намаляване на данъците и върху други приходи. Всичко това срещу инвестиция от десет милиона долара в брой.

— Фантастично е! — възкликна Лара.

Келър се ухили:

— Правителството има интерес да печелиш пари.

— А ти, Хауард, имаш ли интерес да спечелиш пари? Много пари?

— Моля?

— Искам да дойдеш да работиш при мен.

Келър изведнъж замълча. Знаеше, че му предстои едно от най-важните решения в живота и то нямаше нищо общо с парите. Бе свързано с Лара. Той бе влюбен в нея. Бе преживял болезнен момент, когато се опита да ѝ го каже. Цяла нощ бе репетирал предложението си за женитба, а на другата сутрин се изправи пред нея и заекна: „*Лара, обичам те.*“ Преди да може да добави нещо, тя го целуна по бузата и отвърна: „*И аз те обичам, Хауард, виж този каталог за нови производства.*“ И той не посмя да опита втори път.

Сега тя го канеше да ѝ стане съдружник. Щеше да работи редом с нея всеки ден, без да може да я докосне, без да може да...

— Вярваш ли в мен, Хауард?

— Трябва да съм луд, за да не вярвам, нали?

— Ще ти дам заплата два пъти по-голяма от сегашната ти и пет процента от компанията.

— Мога ли... мога ли да си помисля?

— Но какво има да мислиш?

Изведнъж той реши:

— Ами, мисля, че няма какво... партньорке.

Лара силно го прегърна.

— Това е чудесно! Двамата ще построим прекрасни неща. Наоколо има толкова много грозни сгради, за които няма оправдание. Всеки строеж трябва да бъде принос за този град.

Той докосна ръката ѝ:

— Никога не се променяй, Лара.

Тя изпитателно го изглежда:

— Няма.

Краят на седемдесетте години бе характерен с растеж, с промени и вълнения. В 1976 година Израел завладя Ентебе, умря Мао Дзедун,

Джеймс Ърл Картър бе избран за президент на САЩ.

Лара издигна още една административна сграда.

В 1977 година почина Чарли Чаплин, след известно време умря и Елвис Пресли.

Лара построи най-големия търговски център в Чикаго.

В 1978 година преподобният Джим Джоунс заедно с деветстотин и единадесет свои последователи извършиха масово самоубийство в Гвиана, САЩ признаха комунистически Китай, бяха ратифицирани договорите за Панамския канал.

Лара построи серия многоетажни жилищни кооперации в Роджърс Парк.

В 1979 година Израел и Египет подписаха договор за мир в Кемп Дейвид, в атомна централа на Три-Майл Айленд стана злополука, а мюсюлмански фундаменталисти завзеха посолството на САЩ в Иран.

Лара построи небостъргач и луксозен курортен център с клуб в Диърфийлд, северно от Чикаго.

Лара рядко излизаше в обществото. Обикновено ходеше в един клуб, където свиреха джаз. Там ѝ харесваше. Гостуваха първокласни джазизпълнители — големият саксофонист Вон Фриман, Ерик Шнайдър, Антъни Бракстън, пианистът Арт Хоудс.

Лара нямаше време да се почувства самотна. Тя прекарваше всеки ден със своето семейство — архитектите, строителите, дърводелците, електротехниците, земемерите и водопроводчиците. Бе изцяло погълната от сградите, които строеше. Тя бе звезда, а Чикаго — нейната сцена.

Професионалният ѝ успех бе надминал и най-смелите ѝ мечти, но тя нямаше личен живот. Преживяването ѝ с Шон Макалистър се отрази зле на отношението ѝ към секса, а и не срещна мъж, към когото да прояви по-сериозен интерес. Някъде в подсъзнанието ѝ съществуваше загадъчен образ, когото бе срещала и би искала отново да срещне, но все не можеше да го улови. Той се мяркаше в спомените ѝ само за миг и изчезваше.

Не ѝ липсваха ухажори — бизнесмени, петролни магнати, поети, дори някои от нейните служители. Лара бе любезна с всички, ала не допускаше нищо повече от ръкуване за лека нощ на прага на дома ѝ.

Но изведнъж Лара почувства силно влечение към Пийт Райън — главен технически ръководител на един от строежите, красив и едър млад мъж с ирландски акцент и заразителна усмивка. Лара започна все по-често да посещава обекта, на който работеше Райън. Разговаряха по проблемите на строежа, но и двамата съзнаваха, че всъщност говорят за друго.

— Ще вечеряте ли с мен? — попита Райън, провлачвайки „вечеряте“.

Лара почувства, че сърцето ѝ подскочи.

— Да.

Райън мина да я вземе от дома ѝ, но така и не стигнаха до вечеря.

— Боже мой, ти си прекрасна — каза той и силните му ръце я обгърнаха.

Тя бе готова. Играта им беше продължавала месеци наред. Райън я вдигна и я отнесе в спалнята. Съблякоха се едновременно — бързо и нетърпеливо. Тялото му бе стройно и стегнато и в съзнанието на Лара за миг се мярна тежкото, дундесто тяло на Шон Макалистър. В следващия миг тя вече бе в леглото, а Райън — над нея. Ръцете и езикът му бяха навсякъде по тялото ѝ и тя извика от удоволствието, което изпитваше.

Когато двамата лежаха изтощени в прегръдките си, Райън тихо промълви:

— Господи, ти си страхотно чудо!

— И ти — прошепна Лара.

Не помнеше да е била по-щастлива. Райън бе всичко, което желаше — интелигентен и сърдечен. Двамата се разбираха, защото говореха на един език.

Райън стисна ръката ѝ:

— Умирам от глад.

— Аз също. Ще направя сандвичи.

— Утре наистина ще те заведе на вечеря — обеща Райън.

— Приемам — прегърна го Лара.

На другата сутрин Лара отиде да го види на строежа. Той беше високо на металното скеле и даваше нареждания на хората си. Когато Лара се отправи към работния асансьор, един от строителите ѝ се ухили:

— Добр'утро, мис Камерън — в гласа му имаше многозначителна нотка.

Друг работник мина край нея и широко ѝ се усмихна:

— Добро утро, мис Камерън.

Двама други я гледаха похотливо:

— Добро утро, шефе.

Лара се огледа — и други я наблюдаваха, хилейки се. Лицето ѝ почервения. Тя влезе в асансьора и се изкачи при Райън. Когато я видя, той се усмихна:

— Добро утро, скъпа, в колко ще вечеряме?

— По-скоро ще умреш от глад — отвърна побесняла Лара. — Уволнен си!

Всяка сграда, издигната от Лара, бе предизвикателство. Тя строеше както малки кантори с етажна площ от пет хиляди квадратни фута, така и големи административни сгради и хотели. Но независимо от функцията на постройката, най-важното за нея бе местоположението. Бил Роджърс се оказа прав — местоположението и пак местоположението.

Империята на Лара непрекъснато се разрастваше. Започна да получава признание от бащите на града, от пресата и от обществеността.

Тя бе ефектна фигура и когато посещаваше благотворителни прояви, операта или някой музей, фотографите винаги усърдно я снимаха. Все по-често започна да се появява в средствата за информация. Нейните сгради имаха успех, но тя все още не бе удовлетворена. Сякаш очакваше да ѝ се случи нещо прекрасно, да се отвори някаква врата, да я докосне незнайно вълшебство.

Келър бе озадачен:

— Какво искаш, Лара?

— Нещо повече.

И това бе всичко, което успяваше да измъкне от нея.

Един ден Лара го попита:

— Хауард, знаеш ли колко плащаме всеки месец за портиери, за пране, за миене на прозорци?

— То си върви с територията — отвърна Келър.

— Тогава хайде да си купим територия.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще разкрием помощен филиал. Ще предлагаме такива услуги на самите себе си и на други строители.

Идеята имаше успех от самото начало и носеше постоянна печалба.

Келър имаше чувството, че Лара е издигнала около себе си емоционална стена. Той беше по-близък с нея от всеки друг и въпреки това Лара никога не говореше с него за семейството си или за своя произход. Сякаш изведнъж се бе появила в пълния си разцвет неизвестно откъде. В началото Келър ѝ бе като наставник — учеше я и я направляваше, но сега Лара сама вземаше всичките си решения. Ученичката бе надминала учителя си.

Лара не позволяваше нищо да застане на пътя ѝ. Превръщаше се в непреодолима сила, за нея нямаше спиране. Беше перфекционист. Знаеше какво иска и настояваше да го получи.

В началото някои работници се опитаха да я мамят. Никога преди не бяха работили за жена и тази идея ги развеселяваше. Но ги очакваше шок. Когато Лара изобличи един от надзирателите в надписване на работа, която не е извършена, тя го извика пред целия екип и го уволни. Всяка сутрин беше на строителната площадка. Работниците идваха в шест часа и я заварваха да ги чака. Мъжете демонстрираха необуздало сексуално превъзходство. Когато знаеха, че Лара може да ги чуе, те си подхвърляха мръсни шегички.

„Знаеш ли тази за говорящата вагина? Влюбила се в един член и...”

„Едно момиченце попитало: можеш ли да забременееш, ако погълнеш семето на мъжа? Майка ѝ отговорила: Не. От това можеш да получиш бижута...”

Имаше и открити жестове. Някой работник минаваше покрай Лара и „случайно“ докосваше с ръка гърдите или задника ѝ.

— Опа-ла, извинявам се.

— Няма проблем — отвърщаше. Лара. — Взимай си чека и изчезвай оттук.

Постепенно веселието им започна да се превръща в респект.

Един ден Лара караше по Кедзи Авеню. До нея беше Хауард Келър. Стигнаха до един блок от сгради между две пресечки, зает изцяло с малки магазинчета.

Тя спря колата.

— Това е загуба на пространство. Тук трябва да има многоетажна сграда. Тези Малки магазини сигурно не носят голяма печалба.

— Да, но проблемът е, че трябва да се убеди всеки отделен собственик, а някой от тях може и да не иска да се махне — рече Келър.

— Ще можем да ги изкупим — заяви Лара.

— Лара, ако само един откаже, ще се чудиш какво да правиш с останалите. Ще имаш куп дюкянчета, които не са ти нужни, пък и няма да можеш да построиш това, което искаш. А ако те разберат, че тук ще се издигне голяма многоетажна сграда, направо ще те разорят с цените, които ще поискат.

— Няма да позволим да схванат намеренията ни — Лара започна да се въодушевява. — Различни хора ще говорят със собствениците.

— Случвало се е и преди — предупреди я Келър. — Само ако се разчуе, ще те изнудват за всяко пени...

— Значи трябва да внимаваме. Хайде да поискаме право за закупуване на имота.

На терена имаше повече от дузина дюкянчета и работилници — пекарница, железарски магазин, бръснарница, магазин за облекло, месарница, шивачница, дрогерия, магазинче за канцеларски принадлежности, кафене и редица други.

— Не забравяй риска — предупреди я Келър. — Ако само един откаже, губиш всички пари, които влагаш за изкупуване на останалите.

— Не се безпокой — успокои го Лара. — Ще се справя.

Седмица по-късно един мъж влезе в бръснарницата с двата стола. Бръснарят четеше списание.

— Какво ще обичате, сър? Подстригване?

Непознатият се усмихна.

— Не. Дойдох в града съвсем наскоро. Имах бръснарница в Ню Джърси, но жена ми искаше да се преместим тук, за да бъде по-близо до майка си. Търся да купя бръснарница.

— Това е единствената бръснарница в района, но не се продава — отвърна бръснарят.

Непознатият се засмя:

— Като се замисли човек, всичко се продава, нали? Разбира се, на съответната цена. Колко струва помещението — петдесет, шестдесет хиляди долара?

— Там някъде — призна бръснарят.

— Наистина много желая отново да имам своя бръснарница. Чуйте — ще ви дам седемдесет и пет хиляди.

— Не, не мисля да продавам.

— Сто хиляди.

— Наистина, мистър, аз не...

— И можете да си вземете цялото оборудване.

Бръснарят го зяпна.

— Ще ми дадете сто хиляди долара и ще мога да си взема столовете и цялото оборудване?

— Точно така. Аз си имам свои.

— Може ли да помисля? Ще трябва да поговоря с жена си.

— Разбира се. Ще мина утре.

След два дни бръснарницата бе купена.

— Това е първият — рече Лара.

Следваше пекарницата — собственост на едно семейство. Пещите в задната стая изпълваха магазинчето с мириса на пресен хляб. Една жена разговаряше със собствениците.

— Съпругът ми почина, а аз получих застраховката му. Имахме пекарница във Флорида. Търсех точно такова нещо. Искам да я купя.

— Достатъчно ни е да преживяваме — рече собственикът. — С жена ми никога не сме мислили да продаваме.

— Но ако решите, колко бихте искали?

— Не знам — сви рамене собственикът.

— Какво ще кажете за шестдесет хиляди?
— О, поне седемдесет и пет хиляди — отвърна той.
— Слушайте, ще ви дам сто хиляди — рече жената.
Собственикът я загледа втренчено.
— Сериозно ли говорите?
— Съвсем сериозно.
На другата сутрин Лара каза:
— Станаха два.

Останалите покупки протекоха също така гладко. Десетина мъже и жени обикаляха и се представяха за шивачи, пекари, фармацевти, месари. В продължение на шест месеца Лара изкупи магазинчетата и нае хора за различните операции. Архитектите започнаха да проектират многоетажната сграда. Лара проучваше последните доклади.

— Изглежда, че се справихме — обърна се тя към Келър.
— Опасявам се, че има един проблем.
— Защо? Остана само кафенето.
— Това е проблемът. Собственикът го е наел за срок от пет години и не иска да се откаже.
— Предложете му още пари...
— Казва, че не иска, независимо от цената.
Лара го гледаше втренчено.
— Знае ли за строежа?
— Не.
— Добре. Ще ида да разговарям с него. Не се тревожи, ще се съгласи. Разбери кой е собственик на тази сграда.

На другата сутрин Лара отиде на терена. Кафенето „На Хейли“ беше в най-югозападния ъгъл на блока. То бе малко — пет-шест столчета на бара и четири сепарета. Зад бара имаше един мъж и Лара предположи, че той е собственикът. Изглеждаше към седемдесетте.

Лара седна в едно от сепаретата.
— Добро утро — любезно рече мъжът. — Какво да ви предложа?
— Портокалов сок и кафе, моля.
— Веднага.
Тя го наблюдаваше как изстиска пресен сок.

— Сервитьорката ми не се появи на работа днес. Трудно се намират добри работници в тия времена.

Той наля кафе и излезе зад бара. Беше в инвалидна количка. Нямаше крака. Лара мълчаливо го наблюдаваше, докато ѝ поднасяше кафето и портокаловия сок.

— Благодаря. Хубаво ви е кафенето — рече тя и се огледа.

— Да. Харесвам си го.

— От колко време сте тук?

— От десет години.

— Не мислите ли за пенсия?

Той поклати глава.

— През тази седмица вие сте втората, която ми задава такъв въпрос. Не, никога няма да се пенсионирам.

— Сигурно не са ви предложили достатъчно пари — предположи Лара.

— Парите нямат нищо общо, мис. Преди да дойда тук, прекарах две години в болница за ветерани. Без приятели. Без някаква цел в живота. После някой ме убеди да наема това място — той се усмихна. — То промени целия ми живот. Всички от квартала се отбиват тук. Станаха ми приятели — почти като мое семейство. Това осмисли живота ми — той поклати глава. — Не, парите нямат нищо общо. Да ви донеса ли още кафе?

Лара се съвещава с Хауард Келър и архитекта.

— Не е нужно дори да откупуваме наемния договор — говореше Келър. — Разбрах се със собственика. Има една точка за лишаване от право на наем, ако кафенето не носи определена печалба всеки месец. През последните няколко месеца той не може да достигне тази печалба, поради което можем да затворим кафенето.

Лара се обърна към архитекта:

— Имам един въпрос към вас — тя погледна разтворените върху масата планове и посочи югозападния ъгъл на чертежа. — Възможно ли е тук да има отстъп и кафенето да бъде запазено? Може ли сградата да се построи при такова положение?

Архитектът изучаваеше плана.

— Предполагам, че може. Бих могъл да наклоня тази страна на сградата и да я уравновеса от другата страна. Разбира се, ще има по-добър вид, ако не се налага да правим това...

— Но би могло да стане — упорстваше Лара.

— Да.

— Лара, казах ти, че можем да го принудим да напусне — рече Келър.

Лара поклати глава.

— Изкупихме всички други, нали?

Келър кимна:

— И още как. Ти си гордата собственичка на магазин за дрехи, шивачница, магазин за канцеларски принадлежности, дрогерия, пекарница...

— Добре — отсече Лара. — Наемателите на новата многоетажна сграда ще имат кафене, където да се отбиват. А също и ние. „Хейли“ остава.

На рождения ден на баща ѝ Лара каза на Келър:

— Хауард, искам да ми направиш една услуга.

— Разбира се.

— Искам да отидеш в Шотландия вместо мен.

— Ще строим ли нещо в Шотландия?

— Ще купим един замък.

Той я слушаше мълчаливо.

— В планините има едно място, което се нарича Лох Морлих. То се намира по пътя от Гленмор за Авимор. В този район има много замъци. Купи един.

— Нещо като лятна резиденция?

— Нямам намерение да живея там. Искам да погребам баща си.

Келър повтори бавно:

— Искаш да купя замък в Шотландия, за да погребеш там баща си?

— Точно така. Нямам време да отида лично. Ти си единственият човек, на когото мога да се доверя. Баща ми е погребан в гробището „Грийнуд“ в Глейс Бей.

За пръв път Келър получи някаква представа за чувствата на Лара към семейството ѝ.

— Сигурно много си обичала баща си.

— Ще го направиш ли заради мен?

— Разбира се.

— След като го погребете, намери някой, който да се грижи за гроба.

След три седмици Келър се върна от Шотландия и каза:

— Всичко е уредено. Притежаваш един замък. Баща ти е погребан на неговата територия. Мястото е красиво — недалеч от хълмовете, а наблизо има малко езеро. Ще ти хареса. Кога ще отидеш там?

Изненадана, Лара вдигна поглед към него:

— Аз? Няма да ходя там — отговори тя.

ЧАСТ ВТОРА

Х

През 1984 година Лара Камерън реши, че е време да завладее Ню Йорк. Сподели плана си с Келър, който се ужаси.

— Тази идея не ми харесва — категорично заяви той. — Ти не познаваш Ню Йорк. Аз също. Това е друг град, Лара. Ние...

— Така ми казваха, когато дойдох от Глейс Бей в Чикаго — припомни му Лара. — Сградите са едни и същи, независимо дали ги строиш в Глейс Бей, Чикаго, Ню Йорк или Токио. Правилата на играта са еднакви за всички.

— Но тук се справяш великолепно — запротестира Келър. — Какво точно искаш?

— Казах ти. Нещо повече. Искam името ми да се появи на нюйоркския хоризонт. Ще построя и „Камерън Плаза“, и „Камерън Сентър“. А един ден ще издигна и най-високия небостъргач в света. Това е, което искам. „Камерън Ентърпрайзис“ се мести в Ню Йорк.

Ню Йорк преживяваше период на строителен бум и бе населен с гиганти в областта на недвижимите имоти като Зекендорф, Хари Хелмзли, Доналд Тръмп, фамилиите Юрис и Рудин.

— Ще влезем в техния клуб — каза Лара на Келър.

Настаниха се в „Риджънси“ и започнаха да опознават града.

Лара не можеше да възприеме размерите и динамиката на оживения метрополис. Приличаше ѝ на каньон от небостъргачи, през който текат реки от автомобили.

— В сравнение с това Чикаго прилича на Глейс Бей.

Лара нямаше търпение да започне.

— Най-напред трябва да съберем хора. Ще намерим най-добрия адвокат по недвижими имоти в Ню Йорк. След това — отличен ръководен екип. Разбери с кого работи Рудин. Виж дали не можеш да привлечеш някой от тях.

— Добре.

— Ето списък на сгради, които ми харесват. Проучи кои са архитектите им. Искам да се запозная с тях.

Келър започна да се заразява от въодушевлението на Лара.

— Ще открия кредитен лимит в някои банки. С авоарите, които имаме в Чикаго, това няма да представлява проблем. Ще се свържа с някои спестовни каси и посредници на недвижими имоти.

— Чудесно.

— Лара, преди да се впуснем в това, не мислиш ли, че трябва да решиш какъв ще бъде следващият ти проект?

Лара го погледна невинно и попита:

— Не ти ли казах? Ще купим болницата „Манхатън Сентръл“.

Няколко дни преди това Лара седеше в един фризьорски салон на Медисън Авеню. Докато ѝ правеха косата, тя дочу разговора от съседната кабинка.

— Ще ни липсвате, мисис Уокър.

— И вие на мен, Дарлин. От колко време идвам тук?

— Почти петнадесет години.

— Времето наистина лети, нали? Ще ми е мъчно за Ню Йорк.

— Кога напускате?

— Веднага. Днес сутринта получихме известието, че ни затварят. Представете ли си — да затворят болница като „Манхатън Сентръл“, защото нямали пари! Работих в нея като инспектор почти двадесет години и сега да ми съобщят с бележка, че всичко е свършено! Човек би предположил, че ще имат любезността да му го кажат лично, нали? Накъде върви светът!?

Лара напрегнато слушаше.

— Във вестниците не видях нищо за затварянето на болницата.

— Пазят го в тайна. Искат да го съобщят най-напред на служителите.

Фризьорката бе изсушила само половината ѝ коса, но Лара стана.

— Не съм свършила, мис Камерън.

— Няма нищо — отвърна Лара, — бързам.

Болницата „Манхатън Сентръл“ беше порутено, грозно здание в Ийст Сайд и заемаше цялата площ между две пресечки. Лара дълго се взира в него, но в представата си виждаше величествен нов небостъргач с изискани магазини за продажба на дребно и луксозни жилища над тях.

Тя влезе в болницата и попита за името на корпорацията собственик. Препратиха я в кантората на Роджър Бърнам на Уолстрийт.

— С какво мога да ви бъда полезен, мис Камерън?

— Чух, че болницата „Манхатън Сентръл“ се продава.

Той изненадано я погледна:

— Къде го чухте?

— Истина ли е това?

— Вероятно — опита се да увърта той.

— Аз може би искам да я купя — каза Лара. — Каква е цената?

— Вижте... Аз изобщо не ви познавам. Не може просто така да дойдете от улицата и да очаквате да обсъждам с вас сделка за деветдесет милиона долара. Аз...

— Деветдесет милиона? — Лара имаше чувството, че цената е твърде висока, но желаше да притежава този парцел. Щеше да бъде вълнуващо начало. — За такава цена ли ще говорим?

— Няма да говорим за нищо.

Лара подаде на Роджър Бърнам една стодоларова банкнота.

— За какво ми е това?

— За право на закупуване в четиридесет и осем часов срок. Искам само четиридесет и осем часа. Така или иначе не сте готови да обявите, че имотът се продава. Какво губите? Ако приема цената, която искате, вие ще получите своето.

— Не знам нищо за вас.

— Обадете се в Мъркънтайл Банк в Чикаго. Търсете председателя Боб Ванс.

Той я изгледа продължително, поклати глава и промърмори нещо, от което се разбра думата „луди“. Лично потърси телефонния номер. Лара чакаше, докато секретарката му го свърза с Боб Ванс.

— Мистър Ванс? Тук е Роджър Бърнам от Ню Йорк. При мен е мис... — той я погледна.

— Лара Камерън.

— Лара Камерън е тук. Проявява интерес към закупуването на наш имот и казва, че вие я познавате — той млъкна и се заслуша.

— Така ли?... Разбирам... Наистина ли?... Не, не знаех това... Добре... Добре — след известно време рече: — Много ви благодаря.

Затвори телефона и се вторачи в Лара.

— Изглежда, че сте направили много силно впечатление в Чикаго.

— Имам намерение да направя силно впечатление в Ню Йорк.

Бърнам погледна стодоларовата банкнота.

— Какво би трябвало да правя с това?

— Купете си кубински пури. Ще получа ли правото на закупуване, ако приема цената ви?

Той я гледаше изпитателно:

— Малко е необичайно, но — добре, ще ви дам четиридесет и осем часа.

Трябва да действаме много бързо — каза Лара Камерън. — Имаме само четиридесет и осем часа, за да организираме финансирането.

— Разполагаш ли с някакви цифри?

— Деветдесет милиона за имота и приблизително още двеста милиона за разрушаването на болницата и строежа на сградата.

Келър я зяпна:

— Това са двеста и деветдесет милиона долара!

— Винаги си смятал бързо — подхвърли Лара.

Той не обърна внимание на думите й.

— Лара, откъде ще дойдат толкова пари?

— Ще вземем на заем. С допълнителната гаранция от Чикаго и новия имот това няма да е проблем.

— Но рискът е голям. Стотици неща могат да се объркат. Залагаш всичко, което имаш...

— Точно това е вълнуващото — заяви Лара. — Да рискуваш — и да спечелиш.

Да се уреди финансиране на строеж в Ню Йорк бе дори по-лесно отколкото в Чикаго. Кметът Кох бе въвел данъчна програма, наречена 412-А, според която предприемач, строящ на мястото на функционално негодна сграда, може да поиска освобождаване от данък, без да плаща данъци през първите две години.

Банките и спестовните каси провериха кредита на Лара и изразиха готовност да започнат бизнес с нея.

Преди изтичането на четиридесетте и осем часа Лара влезе в кабинета на Бърнам и му връчи чек за три милиона долара.

— Това е първата вноска по сделката — каза тя. — Приемам цената, която поискахте. Между другото можете да задържите стоте долара.

Следващите шест месеца Келър работи с банките по финансирането, а Лара — с архитектите по проектирането.

Всичко вървеше гладко. Архитектите, строителите, служителите, които се занимаваха с маркетинга, бяха в график. Работата по събарянето на болницата и строежът на новата сграда щеше да започне през април. Лара бе неспокойна. Всяка сутрин в шест часа тя бе на терена и наблюдаваше израстването на новото здание. Изпитваше неудовлетвореност, защото на този етап то принадлежеше на строителите. За нея нямаше никаква работа. Тя бе свикнала да действа. Харесваше ѝ да работи едновременно по пет-шест проекта.

— Защо не се огледаме за друга сделка? — попита тя Келър.

— Защото си затънала до уши в тази. Дори само ако си поемеш по-дълбоко дъх, всичко това може да се срути. Знаеш ли, че си заложила всичко до последното си пени за построяването на тази сграда? Ако нещо се обърка...

— Нищо няма да се обърка — тя наблюдаваше изражението му. — Какво те безпокои?

— Споразумението, което подписа със спестовната каса...

— Е, какво? Нали уредихме финансирането?

— Не ми харесва клаузата относно датата на завършване на строежа. Ако сградата не е готова до петнадесети март, тя става тяхна собственост, а ти губиш всичко.

Лара си спомни за строежа в Глейс Бей и за приятелите, които се заловиха за работа и го завършиха заради нея. Но това беше друго нещо.

— Не се тревожи. Строежът ще бъде завършен навреме. Убеден ли си, че не можем да се огледаме за друг проект?

Лара разговаряше със служителите, които се занимаваха с маркетинга.

— Договорите за долните магазини вече са подписани — каза ѝ директорът по маркетинга. — Повече от половината жилища също са купени. По наши изчисления ще сме продали три четвърти от тях още преди завършването на сградата, а останалите малко след това.

— Искам всички да бъдат продадени преди завършването на строежа — каза Лара. — Засилете рекламата.

— Добре.

Келър влезе в кабинета.

— Признавам, че беше права, Лара. Строежът върви по график.

— Ще бъде машина за пари.

На шестнадесети януари — шестдесет дни преди пусковия срок — бяха завършени стените и работниците започнаха да инсталират електрическата мрежа и канализацията.

Лара стоеше и наблюдаваше мъжете, работещи високо горе на скелето. Един работник спря, извади пакет цигари и в този миг от ръката му се изплъзна гаечният ключ и полетя надолу към земята. Лара гледаше невярваща как ключът лети към нея. Отскочи настрана — сърцето ѝ биеше силно. Работникът гледаше надолу и махна с ръка за извинение.

С мрачно изражение Лара влезе в асансьора и се изкачи горе при работника. Пренебрегвайки главозамайващата височина, тя се приближи към него.

— Ти ли изпусна гаечния ключ?

— Да, извинявам се.

Тя му удари силен шамар.

— Уволнен си. Махай се от строежа ми.

— Хей, това стана случайно, аз...

— Махай се оттук.

Човекът я изглежда свирепо, после се отдалечи и слезе с асансьора. Лара пое дълбоко дъх, за да се овладее. Работниците я наблюдаваха.

— Започвайте работа — нареди тя.

Лара обядваше със Сам Гоздън — нюйоркския ѝ адвокат, който подготвяше договорите ѝ.

— Чух, че всичко върви много добре — каза Гоздън.

Лара се усмихна.

— Повече от много добре. Остават ни само още няколко седмици.

— Мога ли да направя едно признание?

— Да, но внимавай да не обвиниш сам себе си.

— Басирах се, че няма да успееш — засмя се той.

— Наистина ли? Защо?

— Предприемачеството на това ниво е мъжка територия. Единствените жени, занимаващи се с недвижими имоти, би трябвало да са дребни бабички със синкави коси, които продават кооперации.

— Значи си се обзалагал срещу мен? — попита Лара.

— Да — усмихна се Сам Гоздън.

Лара се приведе към него.

— Сам...

— Да?

— Никой от екипа ми не може да се обзалага срещу мен. Уволнен си.

Той остана с отворена уста, а Лара стана и излезе от ресторанта.

На другата сутрин, докато караше към строежа, Лара усети, че нещо не е наред. Внезапно разбра какво — тишината. Нямаше шум от чукове и бормашини. Когато пристигна на обекта, не повярва на очите си. Работниците си събираха инструментите и напускаха. Лара бързо се приближи към бригадира, който също си събираше нещата.

— Какво става? — попита тя. — Часът е едва седем.

— Изтеглям си хората.

— Какво приказваш?

— Постъпило е оплакване, мис Камерън.
— Какво оплакване?
— Ударихте ли шамар на един от работниците?
— Какво? — тя бе забравила. — Да. Заслужи си го. Уволних го.
— Общината дала ли ви е разрешение да удряте шамари на хората, които работят за вас?
— Почакай — рече Лара. — Нещата не са така. Той изпусна един гаечен ключ. Едва не ме уби. Сигурно съм избухнала. Съжалявам, но не го искам пак тук.
— Той няма да се върне. Никой от нас няма да се върне.
Лара го гледаше втренчено.
— Това някаква шега ли е?
— Нашият профсъюз не мисли, че е шега — рече бригадирът. — Наредиха ни да напуснем. Напускаме.
— Подписали сте договор.
— Вие го нарушихте. Ако имате оплаквания, обърнете се към профсъюза.
Той понечи да си тръгне.
— Почакай за момент. Казах, че съжалявам. Слушай... готова съм да се извиня на човека и той ще може да се върне на работа.
— Мис Камерън, мисля, че картинката не ви е ясна. Той не иска да се върне. Всички нас ни очакват други работни места. В този град има много работа. Прекалено сме заети, за да позволим на работодателите ни да ни раздават шамари.
Лара го гледаше как си тръгна. Това бе най-ужасният й кошмар. Тя бързо се отправи към канцеларията си, за да съобщи новината на Келър. Преди да успее да проговори, той каза:
— Чух. Досега разговарях по телефона с профсъюза.
— Те какво казаха? — нетърпеливо попита Лара.
— Ще разгледат случая следващия месец.
По лицето на Лара се изписа ужас.
— Следващия месец! Имаме по-малко от два месеца за довършването на сградата.
— Казах им го.
— И какво ти отговориха?
— Че това не е техен проблем.
Лара се отпусна на дивана.

— О, господи, какво ще правим?

— Не знам.

— Може би бихме могли да убедим банката да... — тя видя изражението му. — Предполагам, че не — Лара изведнъж се оживи: — Знам. Можем да наемем друга строителна бригада и да...

— Лара, нито един член на профсъюза няма да припари до този строеж.

— Трябваше да го убия, това копеле.

— Да, това много щеше да помогне — сухо рече Келър.

Лара стана и закрачи из стаята.

— Трябва да кажа на Сам Гоздън да... — изведнъж си спомни. — Не, аз го уволних.

— Защо?

— Няма значение.

Келър разсъждаваше на глас:

— Може би ако намерим добър адвокат... някой с голямо влияние.

— Добра идея. Някой, който може да действа бързо. Познаваш ли такъв?

— Не. Но Сам Гоздън спомена на едно съвещание името Пол Мартин.

— Кой е той?

— Не знам точно, говорихме за профсъюзни проблеми и тогава се спомена името му.

— Знаеш ли в коя фирма работи?

— Не.

Лара позвъни на секретарката си:

— Кати, в Манхатън има един адвокат Пол Мартин. Намери адреса му.

Келър попита:

— Не искаш ли телефона му, за да си уредиш среща?

— Няма време. Не мога да си позволя да седя и да чакам среща. Ще се срещна с него днес. Ако може да ни помогне, добре. Ако не може, трябва да мислим за нещо друго.

Но същевременно Лара си мислеше: „Не остана нищо друго.“

XI

Кантората на Пол Мартин бе на двадесет и петия етаж в една административна сграда на Уолстрийт. Матираният надпис на вратата гласеше: ПОЛ МАРТИН, АДВОКАТ.

Лара пое дълбоко дъх и влезе. Служебната приемна бе по-малка, отколкото бе очаквала. Имаше едно очукано бюро, а зад него седеше изрусена секретарка.

— Добър ден. С какво мога да ви услужа?

— Тук съм за среща с мистър Мартин — каза Лара.

— Той очаква ли ви?

— Да — нямаше време за обяснения.

— Вашето име?

— Камерън. Лара Камерън.

Секретарката стана и влезе в кабинета. Трябва да ме приеме, мислеше Лара. След миг секретарката се появи.

— Да, мистър Мартин ще ви приеме.

Лара прикри въздишката си на облекчение.

— Благодаря.

Кабинетът бе малък и просто обзаведен — бюро, две канапета, масичка за кафе и няколко стола. „*Не ми прилича на цитадела на властта*“, помисли си Лара. Мъжът, който седеше зад бюрото, изглеждаше около шестдесетгодишен. По лицето му бяха изрязани дълбоки бръчки, имаше орлов нос и белокоса грива. Излъчваше някаква дива, животинска жизненост. Бе облечен в сив, старомоден, раиран двуреден костюм и бяла риза с тясна яка. Заговори с дрезгав, нисък, завладяващ глас:

— Секретарката ми каза, че съм ви очаквал.

— Съжалявам, но трябваше да ви видя, — отвърна Лара. — Много е спешно.

— Седнете, мис...

— Камерън. Лара Камерън — тя взе един стол.

— Какво мога да направя за вас?

Лара пое дълбоко дъх.

— Имам малък проблем. — *„Един незавършен скелет от стомана и бетон, висок двадесет и четири етажа, пустее.“* — Става дума за един строеж.

— Какво по-точно?

— Аз съм предприемач, мистър Мартин. В момента строя административна сграда в Ийст Сайд и имам проблем с профсъюза.

Той слушаше мълчаливо. Лара бързо продължи:

— Избухнах и ударих шамар на един работник, а профсъюзът обяви стачка.

Той я гледаше озадачен.

— Мис Камерън... какво общо има това с мен?

— Чух, че бихте могли да ми помогнете.

— Страхувам се, че не сте разбрали правилно. Като адвокат аз не се занимавам със строежи и профсъюзи.

Сърцето на Лара се сви.

— О, мислех... нищо ли не можете да направите?

Той опря длани на бюрото, сякаш се готвеше да се изправи.

— Мога да ви дам два съвета. Потърсете адвокат по трудово право. Накарайте го да заведе дело срещу профсъюза и...

— Нямам време. Притисната съм от пусковия срок... а вторият ви съвет?

— Зарежете този бизнес — погледът му бе прикован в гърдите й.
— Нямате нужната подготовка за него.

— Какво?

— Това не е място за жена.

— А кое място е за жената? — ядосано попита Лара. — В кухнята — боса и бременна?

— Нещо такова. Да...

Лара скочи на крака. Едва се владееше.

— Сигурно водите потеклото си от динозаври. Може би още не сте чули новината, но жените са вече свободни.

Пол Мартин поклати глава.

— Не, просто вдигат повече шум.

— Довиждане, мистър Мартин, извинете ме, че отнех от ценното ви време.

Лара се обърна и напусна кабинета, затръшвайки вратата. В коридора спря и пое дълбоко дъх. *„Това беше грешка“*, рече си тя.

Наистина бе стигнала до задънена улица. Рискува всичко, изграждано години наред, и го загуби само за кратък миг. Нямаше към кого да се обърне, нито къде да иде. Всичко бе свършено.

Лара бродеше по студените, дъждовни улици. Изобщо не забелязваше къде се намира, не усещаше ледения вятър. Съзнанието ѝ бе погълнато от връхлетялото я ужасно нещастие. В ушите ѝ кънтеше предупреждението на Келър: *„Строиш сгради, вземайки заем срещу тях. То е като пирамида, но ако не внимаваши, пирамидата може да се срути.“* И тя се срути. Банките в Чикаго ще наложат възбрана върху имотите ѝ там, а тя ще загуби всичко, инвестирано в новата сграда. Ще трябва да започне всичко от самото начало. *„Бедният Хауард повярва на мечтите ми, а аз го разочаровах.“*

Дъждът бе спрял, небето започна да се прояснява. Бледо слънце се опитваше да пробие облаците. Тя изведнъж осъзна, че е съмнало. Бе вървяла през цялата нощ. Лара се огледа и за пръв път видя къде се намира. Бе само на две пресечки от обречения строеж. *„Ще ида да го видя за последен път“*, примирено си рече тя.

Още отдалече чу шума — звуци от пневматични бормашини, чукове и бучене на бетонобъркачки изпълваха въздуха. Неподвижна, Лара се заслуша за миг, после хукна към строежа. Дотича, спря и се загледа, не вярвайки на очите си.

Целият екип бе там и усилено работеше.

Усмихнат бригадирът се приближи към нея:

— Добро утро, мис Камерън.

Лара едва намери гласа си.

— Какво... какво става? Аз... струва ми се, че изтеглихте хората си.

Той смутено отвърна:

— Малко недоразумение, мис Камерън. Бруно можеше да ви убие, изпускайки оня ключ.

Лара преглътна.

— Но...

— Не се безпокойте. Той си отиде. Вече няма да се повтори подобно нещо. Няма за какво да се тревожите. Ние сме в график.

Лара мислеше, че сънува. Стоеше, наблюдаваше мъжете, които се катереха по строежа и си казваше: „*Получих си всичко обратно. Всичко. Пол Мартин.*“

Веднага щом влезе в кабинета си, Лара му телефонира. Неговата секретарка каза:

— Съжалявам, мистър Мартин отсъства.

— Бихте ли го помолили да ми се обади? — Лара остави номера си.

В три следобед той все още не се обаждаше. Тя отново позвъни.

— Съжалявам, мистър Мартин отсъства.

Той не се обади.

В пет часа Лара отиде в кантората му.

— Моля, кажете на мистър Мартин, че Лара Камерън иска да го види — обърна се тя към русата секретарка.

Секретарката се колебаеше.

— Ами, аз... един момент — тя влезе в кабинета и след миг се появи.

— Моля, заповядайте.

Когато Лара влезе, Пол Мартин вдигна очи към нея.

— С какво мога да ви услужа?

— Дойдох да ви благодаря.

— За какво?

— За... за това, че оправихте нещата с профсъюза.

Той се намръщи.

— Не знам за какво става дума.

— Тази сутрин работниците се върнаха. Всичко е прекрасно. Строежът върви по график.

— Е, поздравявам ви.

— Ако ми изпратите вашата сметка...

— Мис Камерън, мисля, че бъркате нещо. Радвам се, че въпросът е уреден, но нямам нищо общо с това.

Лара дълго го гледа.

— Добре... извинете, че ви обезпокоих.

— Няма нищо.

Той я наблюдаваше, докато излизаше от кабинета. След миг се появи секретарката му.

— Мис Камерън остави едно пакетче за вас, мистър Мартин.

Пакетчето бе завързано с ярка панделка. Любопитен, той го отвори. Вътре имаше сребърен рицар в пълни доспехи, готов да тръгне на бой. Извинение. „Как ме нарече тя? Динозавър.“ Той сякаш чу гласа на дядо си. „Опасни времена бяха, Пол. Младите решиха да поемат контрола в мафията, да се отърват от старомодните, мустакати водачи, от динозаврите. Проля се кръв, но те успяха.“

Ала това бе много, много отдавна в старата родина — Сицилия.

XII

Джибелина, Сицилия, 1879 г.

Семейство Мартини бяха пришълци в малкото сицилианско селце Джибелина. Околността бе запустяла — безплодна земя на смъртта, изгаряща под палещото, безпощадно слънце — пейзаж, рисуван от художник садист. Тук, където големите имения бяха собственост на едрите земевладелци, Мартини купиха малка ферма и се опитаха да я стопанисват сами.

Един ден при Джузепе Мартини се отби някакъв надзирател.

— В малката ти ферма земята е прекалено камениста — рече той.
— Няма да можеш да преживяваш от отглеждане на маслини и грозде.

— Не се грижи за мен — отвърна Мартини, — цял живот това съм правил.

— Ние всички се безпокоим за теб — настояваше онзи. — Дон Вито има хубава земя и е готов да ти даде под аренда.

— Чува! съм за дон Вито и земята му — изсумтя Джузепе Мартини. — Ако подпиша с него договор за земята, той ще ми вземе три четвърт от реколтата и ще ми иска сто процента лихва за семената. И аз ще се окажа без нищо като ония глупаци, които имат вземане-даване с него. Предай му, че съм казал: „Не, благодаря.“

— Правиш голяма грешка, синьоре. Тук е опасно. Стават сериозни злополуки.

— Заплашваш ли ме?

— Не, разбира се. Просто изтъкнах...

— Махай се от земята ми — рече Джузепе Мартини.

Мъжът дълго гледа, после тъжно поклати глава.

— Упорит човек си.

Иво — малкият син на Джузепе, попита:

— Кой беше този татко?

— Надзирател при един от големите земевладелци.

— Не ми харесва — каза момченцето.

— И на мен също, Иво.

На следващата нощ посевите на Джузепе Мартини изгоряха, а малкото му добитък изчезна.

Тогава той направи втората си грешка — отиде в полицията.

— Искам защита — каза той.

Полицейският началник безстрастно го изучаваше.

— Затова сме тук — отвърна той. — Какъв проблем имате, синьоре?

— Миналата нощ хората на дон Вито запалиха посевите ми и откраднаха добитъка ми.

— Това е сериозно обвинение. Можете ли да го докажете?

— Негов надзирател идва при мен и ме заплаши.

— Каза ли ви, че ще запалят посевите и ще откраднат добитъка?

— Не, разбира се — отвърна Джузепе Мартини.

— Какво ви каза?

— Да се откажа от земята си и да наема земя от дон Вито.

— И вие отказате?

— Естествено.

— Синьоре, дон Вито е много важен човек. Да не искате да го арестувам само защото ви е предложил от своята богата земя?

— Искам да ме защитите — настоя Джузепе Мартини. — Няма да им позволя да ме прогонят от собствената ми земя.

— Съчувствам ви, синьоре. Непременно ще видя какво мога да направя.

— Ще ви бъда благодарен.

— Считайте въпроса за уреден.

На другия ден следобед, връщайки се от града, малкият Иво видя пет-шест конници, които се приближаваха към бащината му ферма. Те слязоха от конете и влязоха вътре. След миг извлякоха баща му навън. Един от мъжете извади пушка.

— Ще ти дадем възможност да избягаш. Тичай!

— Не! Тази земя е моя. Аз...

Иво видя как мъжът стреля в земята до краката на баща му.

— Бягай!

Джузепе Мартини започна да тича. Пъдарите яхнаха конете и започнаха да обикалят около него, надавайки викове. Ужасен, Иво се скри и наблюдаваше страшната сцена, която се разиграваше пред очите му.

Ездачите гледаха мъжа, който тичаше през полето, опитвайки се да избяга. Всеки път, когато той стигаше до края на коларския път, някой от тях препускаше да го пресрещне и го поваляше на земята. Селянинът бе окървавен и изтощен. Тичаше все по-бавно.

Мъжете решиха, че достатъчно са се забавлявали. Един от тях прехвърли въже около врата на човека и го повлече към кладенеца.

— Защо? — ахна той. — Какво съм направил.

— Отишъл си в полицията. Не трябваше да го правиш.

Смъкнаха панталоните на жертвата и докато другите го държах, един извади нож.

— Нека това да ти е за урок.

Човекът закрещя:

— Не, моля ви! Съжалявам.

Другият се усмихна:

— Кажи го на жена си.

Сграбчи члена му и замахна с ножа. Разнесоха се писъци.

— Вече няма да ти трябва — успокои го капитанът им.

Напъха члена в устата му, но човекът се задави и го изплю. Капитанът погледна останалите.

— Не му хареса на вкус.

— Убий тоя кучи син.

Един от мъжете слезе от коня и събра няколко по-тежки камъка. Вдигна окървавените панталони на жертвата и напълни джобовете им с камъни.

— Ставай! — вдигнаха мъжа и го отнесоха до ръба на кладенеца.

— Приятно пътуване.

Хвърлиха го вътре.

— Водата ще има вкус на пикня — рече един.

Друг се изсмя:

— Селяците няма да направят разлика.

Известно време останаха заслушани в затихващите шумове, после настъпи тишина. Качиха се на конете и се отпавиха към къщата.

Иво Мартини наблюдаваше с ужас, скрит в храсталака. Десетгодишното момче се отправи към кладенеца, погледна надолу и прошепна:

— Татко...

Но кладенецът бе дълбок и не се чуваше нито звук.

Приключили с Джузепе Мартини, пьдарите тръгнаха да търсят жена му Мария. Намериха я в кухнята.

— Къде е мъжът ми? — попита тя.

Хилене.

— Пие вода.

Двама от мъжете тръгнаха към нея. Единият рече:

— Много си хубава, а си омъжена за такъв грозен мъж.

— Махайте се от къщата ми! — заповяда Мария.

— Така ли се посрещат гости? — той се протегна и разкъса роклята ѝ. — Вече ще носиш траур, така че това няма да ти трябва.

— Животно!

На печката имаше тенджерата с вряла вода. Мария посегна и я плисна в лицето му. Той изрева от болка. Извади пистолета си и стреля. Тя бе мъртва още преди да падне на пода.

Капитанът изрева:

— Идиот! Първо ги изнасилваш, после ги убиваш. Да вървим да дадем отчет на дон Вито.

След половин час бяха в имението.

— Погрижихме се и за мъжа, и за жената — докладва капитанът.

— А синът?

— Не ни казахте нищо за него — изненадано погледна капитанът.

— Кретино! Казах да се погрижите за семейството.

— Но той е малко момче, дон Вито.

— Момчетата порастват и стават мъже. Мъжете искат отмъщение. Убийте го!

— Както наредите.

Двама мъже препуснаха обратно към фермата на Мартини.

Иво бе в шок. Видя как убиха родителите му. Беше сам на света, нямаше къде да отиде, нито към кого да се обърне. „Почакай! Имаше

един човек“ — брата на баща му. Нунцио Мартини живееше в Палермо. Иво знаеше, че трябва да бърза. Хората на дон Вито щяха да се върнат, за да го убият. Чудеше се защо още не са го направили. Момчето сложи малко храна в една раница, метна я през рамо и бързо напусна фермата. Стигна до малкия коларски път, който излизаше от селото, и забърза по него. Щом чуеше шум от приближаваща се каруца, то се скриваше сред дърветата край пътя.

След един час видя група ездаци, които го търсеха. Иво остана скрит и неподвижен дълго след като те отминаха. После отново тръгна. Нощем спеше из овощните градини, хранеше се с плодове от дърветата и зеленчуци от полето. Вървя три дни.

Когато почувства, че е в безопасност от дон Вито, момчето влезе в едно малко село. След час седеше в една каруца, която отиваше в Палермо.

Иво пристигна в къщата на чичо си в полунощ. Нунцио Мартини живееше в голям, богат дом в покрайнините на града. Къщата беше с голям балкон, тераси и двор. Иво заблъска по входната врата. След дълга тишина плътен глас извика:

— Кой е, по дяволите?

— Аз съм, Иво, чичо Нунцио.

След миг Нунцио Мартини отвори вратата. Той бе едър мъж на средна възраст, с щедър римски нос и развяваща се бяла коса. Беше по нощница. Изненадан огледа момчето:

— Иво! Какво правиш тук посред нощ? Къде са майка ти и баща ти?

— Те са мъртви — разрида се Иво.

— Мъртви? Влизай, влизай...

Иво влезе, препъвайки се.

— Ужасна новина. Злополука ли беше?

Иво поклати глава.

— Дон Вито нареди да ги убият.

— Но защо?

— Баща ми отказа да наеме земя от него.

— А!

— Защо ги уби? Не му бяха сторили нищо!

— То не е било нещо лично — каза Нунцио Мартини.

Иво го гледаше втренчено.

— Не било лично?! Не разбирам.

— Всеки познава дон Вито и репутацията му. Той е уважаван и могъщ човек. Но ако разреши на баща ти да му се противопостави, други също ще се опитат и той ще загуби властта си. Нищо не може да се направи.

— Нищо ли? — смаяното гледаше момчето.

— Не сега, Иво. Не сега. Сега ти е нужен един добър сън.

Разговаряха отново на сутринта по време на закуска.

— Искаш ли да живееш в тази хубава къща и да работиш за мен?

Нунцио Мартини беше вдовец.

— Мисля, че искам — каза Иво.

— Ще ми трябва умно момче като теб. А изглеждаш и силен.

— Силен съм — потвърди Иво.

— Добре.

— С какво се занимаваш ти, чичо? — попита Иво.

Нунцио Мартини се усмихна.

— Закриям хората.

Мафията се бе зародила в Сицилия и други бедни области на Италия, за да защитава хората от безмилостното, тиранично правителство. Мафията поправяше неправдите, отмъщаваше за злото и в крайна сметка, стана толкова могъща, че дори правителството се страхуваше от нея, а търговци и фермери ѝ плащаха данък.

Нунцио Мартини беше капо на мафията в Палермо. Грижеше се за събирането на съответните данъци, и за наказанията на онези, които не ги плащаха. Наказанията варираха от счупена ръка или крак до бавна и мъчителна смърт.

Иво започна да работи за чичо си.

През следващите петнадесет години Палермо бе училището на Иво, а чичо му Нунцио — негов учител. Иво започна като разносвач, после стана бирник и накрая — доверен заместник на чичо си.

На двадесет и две години Иво се ожени за Кармела — закръглено сицилианско момиче, а след година им се роди син, Джан-Карло.

Иво и семейството му се преместиха в собствена къща.

Когато чичо му умря, Иво зае мястото му и преуспя дори повече от него. Но той имаше сметки за уреждане. Един ден каза на Кармела:

— Събирай багажа. Заминаваме за Америка.

Тя изненадано го погледна:

— Защо?

Иво не бе свикнал да му задават въпроси.

— Прави това, което ти казвам. Сега заминавам. Ще се върна след два-три дни.

— Иво...

— Събери багажа.

Три черни автомобиля спряха пред полицейския участък в Джибелина. Капитанът, доста понапълнял, седеше зад бюрото. Вратата се отвори и влязоха пет-шест добре облечени и богати на вид мъже.

— Добър ден, господа. Мога ли да ви помогна?

— Ние сме дошли да ти помогнем — каза Иво. — Помниш ли ме? Аз съм синът на Джузепе Мартини.

Полицейският капитан ококори очи.

— Ти? Какво правиш тук? Опасно е за теб.

— Дойдох заради твоите зъби.

— Моите зъби?

— Да.

Двама от мъжете се приближиха и хванаха здраво капитана за ръцете.

— Имаш нужда от зъболекар. Нека да ти помогна.

Иво пхна дулото на пистолета в устата му и дръпна спусъка. После се обърна към придружаващите го:

— Да вървим.

След петнадесет минути трите автомобиля спряха пред дома на дон Вито. Отпред имаше двама пазачи, които с любопитство наблюдаваха процесията. Иво слезе от колата.

— Добър ден. Дон Вито ни очаква — каза той.

Единият от пазачите се намръщи.

— Нищо не ни е казал...

В следващия миг и двамата бяха простреляни. Използваните куршуми бяха с големи оловни сачми — ловджийски трик за

разпръсването им. Мъжете бяха разкъсани на парчета.

В къщата дон Вито чу стрелбата. Погледна през прозореца, видя какво става, бързо се хвърли към едно чекмедже и извади пистолет.

— Франко! — завика той. — Антонио! Бързо!

Отвън се чуха още изстрели. Един глас каза:

— Дон Вито...

Той бързо се обърна и видя Иво с пистолет в ръка.

— Хвърли оръжието.

— Аз...

— Хвърли го.

Дон Вито пусна пистолета си на пода.

— Вземи каквото искаш и се махай.

— Нищо не искам — рече Иво. — Всъщност аз съм тук, защото ти дължа нещо.

— Каквото и да е, готов съм да го забравя.

— Но аз — не. Знаеш ли кой съм?

— Не.

— Иво Мартини.

Старецът се намръщи, опитвайки се да си спомни, после сви рамене.

— Това нищо не ми говори.

— Преди повече от петнадесет години твоите хора убиха майка ми и баща ми.

— Ужасно! — възкликна дон Вито. — Ще ги накажа. Аз...

Иво го удари по носа с пистолета. Рукна кръв.

— Не бива така — ахна дон Вито. — Аз...

Иво извади нож.

— Смъквай панталоните.

— Защо. Не можеш...

Иво вдигна пистолета.

— Смъкни си панталоните.

— Не! — гласът на дон Вито прозвуча като крясък. — Мисли какво правиш. Имам синове и братя. Ако ми направиш нещо, те ще те открият и ще те убият като куче.

— Ако могат да ме намерят — отвърна Иво. — Панталоните!

— Не.

Иво стреля в капачката на коляното му и старецът изрева от болка.

— Дай да ти помогна — рече Иво и смъкна панталоните, а после и бельото му.

— Не е много внушително, нали? Е, ще трябва да се задоволим с това, което имаме.

Той сграбчи члена на Дон Вито и замахна с ножа. Дон Вито припадна. Иво напъха пениса в устата му и рече:

— Съжалявам, че няма кладенец, в който да те хвърля.

Като прощален жест той стреля в главата на стареца, обърна се и излезе от къщата. Приятелите му го чакаха.

— Да вървим.

— Той има голямо семейство, Иво. Ще те търсят.

— Нека се опитат.

След два дни Иво с жена си и сина си Джан-Карло беше на един кораб на път за Ню Йорк.

В края на миналия век Новият свят бе земя на неограничените възможности. В Ню Йорк живееха много италианци. Много от приятелите на Иво вече бяха емигрирали в големия град и се занимаваха с това, което най-много умееха — с рекет. Мафията започваше да пуска своите пипала все по-нашироко. Иво промени фамилното си име на по-английското Мартин и се радваше на ненарушавано от нищо благоденствие.

Джан-Карло бе голямо разочарование за баща си. Работата не го интересуваше. Когато бе на двадесет и седем години, едно италианско момиче забременя от него. Ожениха се набързо и без много шум, а след три месеца им се роди син Пол.

Иво имаше големи планове за своя внук. В Америка адвокатите се радваха на голяма почит и Иво реши, че неговият внук ще стане адвокат. Младежът бе амбициозен и интелигентен — на двадесет и две години бе приет в Юридическия факултет на Харвард. Когато го завърши, Иво уреди да започне работа в една престижна адвокатска фирма, където не след дълго Пол стана съдружник. Пет години по-късно той създаде своя собствена фирма. По това време Иво бе направил големи инвестиции в законния бизнес, но все още

поддържаше контактите си с мафията, а за деловите въпроси се грижеше неговият внук. През 1967 година, годината в която умря Иво, Пол се ожени за италианското момиче Нина, която след година роди близнаци.

През седемдесетте години Пол работеше усилено. Главните му клиенти бяха профсъюзите и по тази причина той имаше власт. Ръководители на различни браншове и отрасли на промишлеността се съобразяваха с него.

Веднъж Пол обядваше със свой клиент. Бил Роуън бе уважаван банкер. Той не знаеше нищо за семейството и произхода на Пол.

— Трябва да станеш член на нашия голфклуб „Сънивейл“ — рече Бил Роуън. — Нали играеш голф?

— Понякога, когато имам време — отвърна Пол.

— Чудесно. Аз съм в комисията по приемане на нови членове. Искаш ли да те предложа?

— Би било добре.

Следващата седмица комисията се събра да обсъди новите кандидатури. Стигнаха до името на Пол Мартин.

— Аз мога да го препоръчам — каза Бил Роуън. — Той е свестен човек.

Джон Хамънд — един от членовете на комисията възрази:

— Той е италианец, нали? Не ни трябва жабари в клуба, Бил.

Банкерът го погледна.

— Ти против него ли ще гласуваш?

— По дяволите, разбира се!

— Добре, тогава оттеглям кандидатурата му. Следващият...

Съвещанието продължи.

След две седмици Пол Мартин отново обядваше заедно с банкера.

— Усилено тренирам голф — пошегува се Пол.

Бил Роуън се смути.

— Появи се малка пречка, Пол.

— Пречка ли?

— Аз предложих кандидатурата ти, но един от членовете на комисията заяви, че ще гласува против.

— О? Защо?

— Не го приемай като нещо лично. Той е тесногръд човек. Не обичал италианците.

Пол се усмихна.

— Това не ме смущава, Бил. Много хора не обичат италианците. Този мистър...

— Хамънд. Джон Хамънд.

— Фирмата за разфасоване на месо?

— Да. Той ще си промени мнението. Пак ще говоря с него.

Пол поклати глава.

— Не си прави труда. Да ти призная честно, не си падам много по голфа.

Шест месеца по-късно, в средата на юли, четири хладилни камиона на компанията „Хамънд“, натоварени със свински филета, нарязани бифтеци и бутове, на път от цеха за пакетиране в Минесота към супермаркетите в Бъфало и Ню Джързи, спряха край шосето. Шофьорите отвориха вратите на хладилниците и си тръгнаха.

Когато научи за това, Джон Хамънд побесня. Обади се на своя управител.

— Какво става по дяволите? Месо на стойност един милион и половина се е развалило на слънцето. Как може да се случи подобно нещо?

— Профсъюзът обяви стачка — отговори управителят.

— Без да ни предупредят? За какво стачкуват? За повече пари ли?

— Не знам. Нищо не са ми казали. Просто са напуснали.

— Кажи на местния представител на профсъюза да дойде при мен. Ще уредя нещата с него — нареди Хамънд.

Същия следобед представителят на профсъюза влезе в кабинета му.

— Защо не бях предупреден за стачката? — попита Хамънд.

Извинявайки се, представителят отвърна:

— Аз самият не знаех, мистър Хамънд. Хората просто се ядосали и напуснали. Станало е внезапно.

— Знаете, че винаги сме се разбирали, аз съм разумен човек. Какво искат? Повишение?

— Не, сър. Заради сапуна е.

Хамънд го зяпна:

— Сапун ли казахте?

— Точно така. Не им харесва сапунът, който използвате за тоалетните. Много бил стипчив.

Хамънд не вярваше на ушите си.

— Сапунът им бил много стипчив? И затова загубих милион и половина долара?

— Не съм виновен аз, а шофьорите.

— Господи, не мога да повярвам. Какъв сапун искат — за педерастите? — той удари с юмрук по бюрото си. — Друг път, ако, има някакъв проблем, първо елате при мен. Чухте ли?

— Да, мистър Хамънд.

— Кажете им да се върнат на работа. В умивалните ще сложат най-хубавия сапун, който се продава, още преди шест часа тази вечер. Ясно ли е?

— Ще им кажа, мистър Хамънд.

Джон Хамънд дълго седя, кипейки от гняв. „Нищо чудно, че тази страна отива по дяволите“, мислеше той. „Сапунът!“

След две седмици, в един горещ августовски ден, по обед пет камиона на компанията „Хамънд“ на път за Сиракуза и Бостън спряха край шосето. Шофьорите отвориха вратите на хладилниците и си тръгнаха.

Джон Хамънд узна за това в шест часа вечерта.

— Какво приказваш, по дяволите? — разкрещя се той. — Сложи ли новия сапун?

— Да, още същия ден — отвърна управителят.

— Тогава за какво става дума този път?

— Не знам. Не е имало никакви оплаквания. Никой не ми е казал нито дума — безпомощно рече управителят.

— Прати ми тук проклетия пълномощник.

В седем часа Хамънд разговаряше с него.

— Днес следобед заради вашите хора се е развалило месо на стойност два милиона долара — крещеше Хамънд. — Да не са полудели?

— Да попитам ли председателя на профсъюза от ваше име?

— Не, не — бързо отвърна Хамънд. — Вижте, досега не съм имал никакви проблеми с вашите хора. Ако искат повече пари, просто елате при мен, да го обсъдим като разумни хора. Колко искат?

— Нищо.

— Какво значи това?

— Не става въпрос за пари, мистър Хамънд.

— О? А за какво?

— За осветлението.

— Осветлението? — Хамънд помисли, че не е разбрал.

— Да, оплакват се, че осветлението в тоалетните е много слабо.

Внезапно утихнал, Джон Хамънд се облегна назад и кротко попита:

— Какво става всъщност?

— Казах ви — хората смятат, че...

— Оставете тези глупости. За какво става дума?

Пълномощникът рече:

— Ако знаех, щях да ви кажа.

— Да не би някой да се опитва да ме разори? Така ли е?

Пълномощникът мълчеше.

— Добре — рече Джон Хамънд, — кажете ми някакво име. С кого мога да говоря?

— Има един адвокат, който може да ви помогне. Профсъюзите често се обръщат към него. Казва се Пол Мартин.

— Пол...? — изведнъж Джон Хамънд си спомни. — Проклетото жабарско копеле ме изнудва! Вън от тук! — изрева той. — Вън!

Хамънд кипеше от яд. „Никой не може да ме изнудва. Никой!“

След седмица още шест от хладилните му камиони бяха изоставени край пътя.

Джон Хамънд си уреди обед с Бил Роуън.

— Мислех си за твоя приятел Пол Мартин — каза той. — Може би избързах с отхвърлянето му.

— Много великодушно от твоя страна, че го признаваш, Джон.

— Виж какво, предложи кандидатурата му следващата седмица и аз ще гласувам за него.

На следващото заседание, когато стигнаха до името на Пол Мартин, той бе приет единодушно от комисията. Джон Хамънд лично се обади на Пол Мартин.

— Поздравявам ви, мистър Мартин — каза той. — Току-що бяхте приет за член на клуба „Сънивейл“. Радваме се, че ще бъдете сред нас.

— Благодаря — отвърна Пол. — Оценявам обаждането ви.

Веднага след това Джон Хамънд се обади на прокурора. Уреди си среща с него след една седмица. В неделя Джон Хамънд и Бил Роуън играеха голф в клуба.

— Ти все още не се познаваш с Пол Мартин, нали? — попита Роуън.

Джон Хамънд поклати глава.

— Не. Мисля, че той няма да играе много голф. Ще има доста работа със съдебните заседатели, които ще го разследват.

— Какво приказваш?

— Ще съобщя на прокурора такава информация за него, която с положителност ще представлява интерес за разследването.

Бил Роуън бе шокиран.

— Знаеш ли какво правиш?

— И още как. Той е хлебарка, но аз ще го смачкам, Джон.

Следващия понеделник на път към канцеларията на прокурора Джон Хамънд бе убит при катастрофа. Другият шофьор бе избягал. Нямаше свидетели. Полицията изобщо не откри виновника.

Всяка неделя след това Пол Мартин водеше жена си и близнаците на обяд в клуба „Сънивейл“. Храната там бе превъзходна.

Пол Мартин бе приел брачния си обет много сериозно. Например никога не би помислил да обиди жена си, като води и нея, и любовницата си в един и същ ресторант. Женитбата му бе една страна

от живота му, любовните му връзки — друга. Всички приятели на Пол Мартин имаха любовници. Това бе част от възприетия стил на живот. Пол се притесняваше само когато виждаше старци с млади момичета. Това беше недостойно, а Пол Мартин ценеше високо достойнството. Реши, че когато стане на шестдесет, ще приключи с любовниците. И го направи. Това беше преди две години. Жена му Нина беше добра другарка за него. Това му бе достатъчно. Достойнството.

При този човек Лара Камерън бе дошла за помощ. Той я познаваше по име, но се смая от нейната младост и красота. Амбициозна и гневно независима, тя все пак си оставаше изключително женствена. Той откри, че силно го привлича. Каза си: *„Не, тя е младо момиче. Аз съм стар. Твърде стар.“*

Когато Лара изхвърча от кабинета му след първото си посещение, Пол Мартин седя дълго, мислейки за нея. После вдигна телефона и набра един номер.

XIII

Строежът напредваше в графика. Лара идваше всяка сутрин и всеки следобед и усещаше ново уважение в отношението на работниците към нея. Усещаше го от начина, по който я гледаха, разговаряха или работеха. Знаеше, че това е заради Пол Мартин и с тревога откри, че все по-често мисли за привлекателно грозния мъж със странно завладяващия глас. Лара отново му се обади:

— Питам се дали е възможно да обядваме заедно, мистър Мартин?

— Пак ли имате някакъв проблем?

— Не, просто си мислех, че ще бъде хубаво, ако се опознаем по-добре.

— Съжалявам, мис Камерън. Аз никога не обядвам.

— А да вечеряме някой път?

— Аз съм семеен човек, мис Камерън. Вечерям с жена си и децата си.

— Разбирам. Ако...

Линията прекъсна. *„Какво му има? — чудеше се Лара. Не се опитвам да легна с него. Искam само да му благодаря по някакъв начин.“* Постара се да не мисли за него.

Пол Мартин се разтревожи от това колко приятно му стана да чуе гласа на Лара. Каза на секретарката си:

— Ако мис Камерън отново се обади, кажи, че ме няма.

Не му трябваше изкушение, а Лара Камерън беше изкушение.

Хауард Келър бе много доволен от начина, по който се развиваха нещата.

— Трябва да ти призная, че по едно време ти ме разтревожи — каза ѝ той. — Струваше ми се, че направо ще се провалим. Ноти успя да направиш чудо!

„Не аз направих чудото, Пол Мартин го направи“ — мислеше Лара. Може би той ѝ се сърдеше, защото не му бе платила за услугата.

Поддавайки се на внезапен порив, тя му изпрати чек за петдесет хиляди долара. На следващия ден чекът бе върнат без обяснения.

Лара отново му се обади. Секретарката отговори:

— Съжалявам, мистър Мартин отсъства.

Още едно отрязване. Сякаш той не желаше да си мръдне пръста заради нея. *„Но щом не желае да си мръдне пръста за мен, тогава защо си направи труда да ми помогне?“* — чудеше се Лара.

През нощта го сънува.

Хауард Келър влезе в кабинета на Лара.

— Имам два билета за „Песен и танц“ — новия мюзикъл на Андрю Лойд Уебър, но трябва да замина за Чикаго. Искаш ли да използваш билетите?

— Не, аз... почакай — тя се замисли за миг. — Да, мисля, че ще мога да ги използвам. Благодаря, Хауард.

Следобед Лара постави единия от билетите в плик и го изпрати на Пол Мартин в кантората му.

Той го получи на другия ден и го заразглежда озадачен. Кой ли му изпращаше само един билет за театър? *„Онова момиче — Камерън. Ще трябва да сложа край на това.“*

— Свободен ли съм в петък вечерта? — попита той секретарката си.

— Имате вечеря с брата на жена ви, мистър Мартин.

— Отмени я.

През цялото първо действие столът до Лара остана празен. *„Значи няма да дойде. Е, да върви по дяволите. Направих всичко възможно.“*

Когато завесата се спусна след първото действие и Лара се колебаеше дали да остане за втората част, или да си тръгне, на стола до нея се появи една фигура.

— Да се махаме оттук! — заповяда Пол Мартин.

Вечеряха в едно бистро в Ийст Сайд. Той седеше срещу нея като мълчаливо и предпазливо я разглеждаше. Келнерът дойде да вземе поръчката им.

— За мен уиски със сода — рече Лара.

— За мен — нищо.

Тя го погледна изненадано.

— Аз не пия.

След като поръчаха вечерята, Пол Мартин попита:

— Какво искате от мен, мис Камерън?

— Не обичам да бъда длъжник на някого — отвърна Лара. — На вас съм ви задължена, а вие не приемате да ви платя. Това ме тревожи.

— Казах ви вече... не ми дължите нищо.

— Но аз...

— Чувам, че строежът върви добре.

— Да — тя понечи да добави „*благодарение на вас*“, но се въздържа.

— Добра сте в своята област, нали?

Лара кимна:

— Искам да бъда добра. Няма по-вълнуващо нещо на света от това да видиш как идеята ти израства от бетон и желязо и се превръща в сграда, където хората работят и живеят. В известен смисъл тя се превръща в паметник, нали?

Лицето ѝ бе живо и одухотворено.

— Предполагам, че е така. Сигурно единият паметник води към друг?

— Разбира се — ентусиазирано отвърна Лара. — Смятам да стана най-значителният предприемач на недвижими имоти в този град.

Тя притежаваше някаква хипнотична сексуалност.

— Не бих се изненадал — усмихна се Пол Мартин.

— Защо решихте да дойдете тази вечер? — попита тя.

Бе дошъл, за да ѝ каже да го остави на мира, но сега, седейки с нея, близо до нея, не може да го направи.

— Чух хубави неща за постановката.

Лара се усмихна.

— Може би ще трябва да отидем отново да я гледаме заедно, Пол.

Той поклати глава:

— Мис Камерън, аз не съм просто женен. Аз съм много женен и обичам жена си.

— Уважавам ви за това — каза Лара. — Сградата ще бъде завършена на петнадесети март. Ще го отпразнуваме с тържество. Ще дойдете ли?

Той дълго се колеба, опитвайки се да ѝ откаже колкото е възможно по-внимателно, но когато най-после проговори, рече:

— Да, ще дойда.

Тържеството за откриването на новата сграда имаше умерен успех. Името на Лара Камерън не бе достатъчно известно, за да привлече много представители на пресата или важните градски сановници. Но все пак присъстваше един от помощниците на кмета и репортер на „Пост“.

— Почти цялата сграда е заета, а запитванията непрестанно ваят — каза ѝ Келър.

— Хубаво — разсеяно отвърна Лара, мислейки за друго. Чудеше се дали Пол Мартин ще се появи. В известен смисъл това бе важно за нея. Той представляваше любопитна загадка. Отричаше да ѝ е помогнал и все пак... Преследваше мъж, който на години можеше да ѝ бъде баща. Лара прогони тази съпоставка от мислите си.

Тя се грижеше за гостите — поднасяха се ордъври и напитки, изглежда, всички се забавляваха добре. В разгара на веселието пристигна Пол Мартин и тонът на тържеството веднага се промени. Работниците го поздравяваха сякаш е кралска особа, явно изпитваха благоговение пред него.

„Като адвокат аз не се занимавам с профсъюзи...“

Мартин се ръкува с помощника на кмета и с някои от присъстващите профсъюзни служители, после се приближи към Лара.

— Радвам се, че успяхте да дойдете — каза тя. Пол Мартин огледа огромната сграда и рече:

— Поздравявам ви. Добра работа сте свършили.

— Благодаря — тя сниши глас. — Наистина ви благодаря.

Той втренчено я зяпаше, изумен от очарованието на Лара и от това, което чувстваше самият той, когато я гледаше.

— Тържеството е към края си — каза Лара. — Надявах се, че ще ме заведете на вечеря.

— Казах ви, че вечерям с жена си и с децата си — той я погледна в очите. — Но ще ви заведа да пиете нещо.

— Прекрасно — усмихна се тя.

Влязоха в малък бар на Трето Авеню. Разговаряха, но после никой от двамата не си спомняше за какво. Думите бяха прикритие за сексуалното напрежение между тях.

— Разкажете ми за себе си — поиска Пол Мартин. — Коя сте? От къде сте? Как започнахте в този бизнес?

Лара си спомни Шон Макалистър и отвратителното му тяло върху нея. „Беше толкова хубаво, че ще го направим пак.“

— Аз съм от малко градче в Нова Скотия — започна Лара. — Глейс Бей. Баща ми събираше наемите от няколко пансиона там. Когато умря, аз го заместих. Един от пансионерите ми помогна да купя парцел, на който построих сграда. Това бе началото.

Той внимателно слушаше.

— После отидох в Чикаго, там също построих няколко сгради. Успях и дойдох в Ню Йорк — тя се усмихна. — Това е всичко.

С изключение на агонията да расте край баща, който я мрази, на срама от бедността, от това никога да не си притежавал нищо, от отдаването на тялото си на Шон Макалистър...

Сякаш прочел мислите й, Пол Мартин каза:

— Обзалагам се, че не е било чак толкова лесно, нали?

— Не се оплаквам.

— Какъв е следващият ви проект?

Лара повдигна рамене.

— Не знам точно. Има най-различни възможности, но нищо, което истински да ме запали.

Той не можеше да откъсне очи от нея.

— За какво мислите? — попита Лара.

Той пое дълбоко дъх.

— Истината ли? Мислех си, че ако не бях женен, бих ви казал, че сте една от най-завладяващите жени, които съм срещал. Но аз съм женен и двамата с вас ще си останем просто приятели. Ясен ли съм?

— Съвсем.

Той погледна часовника си.

— Време е да вървя. Сметката, моля — даде знак на келнера и стана.

— Може ли да обядваме заедно следващата седмица? — попита Лара.

— Не. Може би ще ви видя отново, когато завършите следващия строеж.

И изчезна.

През нощта Лара сънува, че двамата се любят. Пол Мартин бе върху нея, милваше тялото ѝ с ръце и шепнеше на ухото ѝ.

— Знаеш ли, трябва да те имам, само теб... Бог да ми прости хубавице моя, че никога не ти казах колко много те обичам, обичам те, обичам те...

После той проникна в нея и тялото ѝ изведнъж се разтопи. Събуди се от собствените си стонове. Седна разтреперана в леглото си.

Пол Мартин ѝ се обади след два дни.

— Мисля, че има един парцел, който може да ви заинтересува — хладно каза той. — Намира се в Уест Сайд, на Шестдесет и девета улица. Все още не е обявен за продажба. Собственост е на мой клиент, който иска да го продаде.

Същата сутрин Лара и Хауард Келър отидоха да го видят. Беше първокласен имот.

— Как разбра за това? — попита Келър.

— От Пол Мартин.

— А, разбирам. — В гласа му се почувства неодобрение.

— Какво означава това?

— Лара... Поинтересувах се от Мартин. Свързан е с мафията. Стой далеч от него.

Тя възнегодува:

— Няма нищо общо с мафията. Той ми е добър приятел. И изобщо какво общо има това с имота? Харесва ли ти?

— Чудесен е.

— Тогава хайде да го купим.

След десет дни сделката бе сключена.

Лара изпрати на Пол Мартин голям букет цветя, на който бе прикрепена бележка „Пол, моля ви, не ги връщайте. Те са много

чувствителни.“

Следобед той ѝ се обади.

— Благодаря за цветята. Не съм свикнат да получавам цветя от красиви жени — гласът му бе по-пресипнал от обичайното.

— Знаете ли какъв ви е проблемът? — попита Лара. — Никой не ви е глезил достатъчно.

— Вие това ли искате — да ме разглезите?

— Ужасно.

Пол се разсмя.

— Говоря съвсем сериозно.

— Знам.

— Защо не го обсъдим по време на обед? — попита Лара.

Пол Мартин не беше в състояние да откъсне мислите си от Лара. Знаеше, че няма да е трудно да се влюби в нея. У нея имаше някаква уязвимост, невинност и същевременно нещо необуздано чувствено. Знаеше, че най-разумно ще бъде никога повече да не я види, но не можеше да се контролира. Нещо много по-силно от волята му го влечеше към нея.

Обядваха в „Клуб 21“.

— Когато се опитваш да скриеш нещо, винаги го прави открито — посъветва я Пол Мартин. — Тогава никой не би се усъмнил, че вършиш нещо лошо.

— А ние опитваме ли се да крием нещо? — тихо запита Лара.

Той я погледна и реши. *„Тя е красива и умна, но има хиляди такива жени. По-добре да си отреагирам. Ще легна веднъж с нея и с това ще се свърши.“* Ала се оказа, че се е лъгал.

Когато влязоха в апартамента на Лара, Пол почувства необяснима нервност.

— По дяволите, чувствам се като ученик — каза той. — Изгубил съм тренинга.

— То е като карането на колело — промърмори Лара. — Ще си го припомниш. Остави ме да те съблека.

Тя свали самото и връзката му и започна да разкопчава ризата му.

— Знаеш, че това никога не може да бъде нещо сериозно, Лара.

— Знам.

— Аз съм на шестдесет и две години. Мога да ти бъда баща.

Тя остана неподвижна за миг, спомняйки си своя сън.

— Знам — продължи да го съблича. — Имаш красиво тяло.

— Благодаря — жена му никога не му го беше казвала.

Лара плъзна ръце по бедрата му.

— Ти си много силен, нали?

Той усети, че се изпъчва.

— Играех баскетбол в...

Нейните устни бяха върху неговите, двамата се намериха в леглото и той преживя нещо, което не бе изпитал в живота си до този момент. Имаше чувството, че тялото му гори. Те се любеха без начало и без край, една река го носеше все по-бързо, а течението го теглеше надолу, поглъщаше го все по-надълбоко в кадифена тъмнина, която избухна в хиляди звезди. А чудото беше, че това се случи отново, и отново, докато накрая те се отпуснаха задъхани и изтощени.

— Беше невероятно — промълви той.

С жена си винаги се бе любил традиционно, рутинно. Ала преживяването с Лара бе невероятно чувствено. Пол Мартин бе имал много жени, но Лара не приличаше на никоя от тях. Тя му даде дар, който никоя друга не бе успяла. Накара го да се почувства млад.

Докато Пол се обличаше, Лара го попита:

— Ще те видя ли пак?

— Да. — *„Бог да ми е на помощ.“* — Да.

Осемдесетте години бяха време на промени. Роналд Рейгън бе избран за президент на Съединените щати, а Уолстрийт преживя най-активния период в историята си. Шахът на Иран умря в изгнание, Ануар Садат бе убит. Общественият дълг достигна един трилион, американските заложенници в Иран бяха освободени. Сандра Дей О'Конър бе първата жена, назначена във Върховния съд.

Лара винаги бе на подходящото място в подходящото време. Бизнесът с недвижими имоти процъфтяваше. Пари имаше

предостатъчно и банките с готовност финансираха проекти, които бяха едновременно и рисковани, и даваха големи преимущества.

Спестовните каси представляваха друг голям източник на средства. Облигациите с висока печалба и висок риск бяха популяризирани от младия финансов гений Майк Милкен, а те се явяваха манна за индустрията на недвижимите имоти. Финансирането лесно се уреждаше, стига да го поискаш.

— На Шестдесет и девета улица ще построя хотел, а не административна сграда.

— Защо? — учуди се Хауард Келър. — Местоположението е идеално за административна сграда. Хотелът трябва да го управляваш по двадесет и четири часа дневно. Гостите идват и си отиват като мравки. А с административна сграда ще имаш грижата за наемането ѝ през пет или десет години.

— Знам, но в хотела имаш неограничена власт, Хауард. Можеш да даваш апартаменти на важни личности и да ги забавляваш в собствения си ресторант. Тази идея ми харесва. Ще бъде хотел. Искам да ми уредиш срещи с най-добрите архитекти в Ню Йорк: Скидмор, Оуингс и Мерил, Питър Айзънман и Филип Джонсън.

Срещите се проведоха през следващите две седмици. Някои от архитектите се държаха снизходително. Досега не бяха работили с жена предприемач.

Един от тях ѝ каза:

— Ако искате да копираме...

— Не. Ще построим хотел, който другите ще копират. Ако ви трябва ключов термин, опитайте „елегантност“. Представям си вход с шадравани от двете страни, фоайе с италиански мрамор, до него удобен конферанс, където...

Още преди края на срещата всички бяха силно впечатлени.

Лара събираше екип. Нае адвокат на име Тери Хил, помощник — Джим Белън, ръководител на проекта — Том Критъи, и рекламна агенция, чийто шеф бе Том Скот. Сключи договор с проектантската агенция „Хигинс, Олмънт и Кларк“ и те започнаха работа.

— Ще се събираме веднъж седмично, но искам ежедневно да ми докладвате — предупреди Лара. — Държа хотелът да бъде построен в срок и в рамките на бюджета. Избрах вас, защото сте най-добрите в своята област. Не ме разочаровайте. Има ли въпроси?

Следващите два часа минаха в отговаряне на въпроси. По-късно Лара попита Келър:

— Според теб как мина съвещанието?

— Чудесно, шефе.

За първи път той я наричаше така. На нея й хареса.

Обади й се Чарлс Коун:

— Аз съм в Ню Йорк. Искаш ли да обядваме заедно?

— Разбира се — отвърна Лара.

Обядваха в „Сарди“.

— Изглеждаш прекрасно — каза й Коун. — Успехът ти се отразява добре, Лара.

— Това е само началото. Чарлс... не искаш ли да дойдеш в „Камерън Ентърпрайзис“? Ще ти дам процент от компанията и...

Той поклати глава.

— Благодаря, но не. Ти сега започваш, а аз съм към края на пътя. Следващото лято ще се пенсионирам.

— Нека поддържаме връзка — помоли го Лара. — Не искам да те загубя.

Когато Пол Мартин дойде отново в дома й, Лара му връчи пет-шест пакета.

— Имам изненада за теб, любими.

— Но аз нямам рожден ден.

— Отвори ги.

В тях имаше една дузина ризи от „Бергдорф-Гудман“ и вратовръзки „Пучи“.

— Имам си ризи и връзки — разсмя се той.

— Но не като тези — отвърна Лара. — Ще те накарат да се чувстваш по-млад. Ето името и на един добър шивач.

Следващата седмица Лара изпрати Пол при бръснар стилист, който му направи нова прическа.

Пол Мартин се разглеждаше в огледалото и мислеше: „*Наистина изглеждам по-млад.*“ животът му бе станал по-вълнуващ. „*И причината за всичко е Лара.*“

Жената на Пол се опитваше да не забелязва промяната у своя съпруг.

На съвещанието присъстваха всички — Келър, Том Критън, Джим Белън и Тери Хил.

— Ще ускорим строежа на хотела — съобщи им Лара.

Мъжете се спогледаха.

— Това е опасно — рече Келър.

— Не и ако се подходи както трябва.

Обади се Том Критън.

— Мис Камерън, най-сигурно е да се завършва последователно всеки етап — нивелация, изкопаване на основите, полагане на тръби за водопровод и канализация, после...

Лара го прекъсна:

— ... дървено скеле и желязна арматура. Всичко това ми е известно.

— Тогава защо?

— Защото така ще са ни нужни две години. Не желая да чакам две години.

Джим Белън каза:

— Ускоряването означава да се започне едновременно работа по всички изброени етапи. Ако нещо се обърка, може да се получат несъответствия. Накрая сградата може да се окаже изкривена, електроинсталацията неправилно прокарана и...

— Значи ще трябва да се погрижим нищо да не се обърка, нали?
— прекъсна го Лара. — Ако успеем, строежът ще е готов за една вместо за две години, а ние ще спестим почти двадесет милиона долара.

— Така е, но рискът е голям.

— Аз обичам да рискувам.

XIV

Лара разказа на Пол Мартин за решението си да ускори строителството на хотела и за обсъждането в комисията.

— Те вероятно са прави — каза Пол Мартин. — Това, което искаш, може и да е опасно.

— Правят го и Тръмп, и Юрис.

Пол внимателно отбеляза:

— Но, бебче, ти не си нито Тръмп, нито Юрис.

— Ще стана по-голяма от тях, Пол. Ще построя в Ню Йорк повече сгради от който и да е друг. Това ще стане мой град.

Той дълго я гледа.

— Вярвам ти.

Лара нареди да поставят в кабинета ѝ нов телефон, чийто номер знаеше само Пол Мартин. Той също си постави телефон специално за Лара. Разговаряха по няколко пъти дневно. Следобед, когато можеха да се освободят, отиваха в жилището на Лара. Пол Мартин очакваше тези срещи с нетърпение, което му се струваше невероятно. Бе напълно завладян от Лара.

Келър се разтревожи, когато разбра как стоят нещата.

— Лара, според мен ти правиш грешка. Той е опасен.

— Не го познаваш. Чудесен е.

— Влюбена ли си в него?

Лара се замисли. Пол Мартин запълваше някаква потребност в живота ѝ. Но беше ли влюбена в него?

— Не.

— А той влюбен ли е в теб?

— Мисля, че да.

— Бъди внимателна. Бъди много внимателна.

Лара се усмихна и импулсивно целуна Келър по бузата.

— Харесва ми, че се грижиш за мен, Хауард.

Лара изучаваше някакъв отчет на строителната площадка.

— Забелязах, че плащаме страшно много за дървен материал — обърна се тя към новия ръководител на строежа Пийт Рийс.

— Не исках да ви го казвам досега, защото не бях сигурен, но имате право, мис Камерън. Голяма част от дървения материал се губи. Принудени сме да поръчваме двойни количества.

Тя го погледна.

— Искаш да кажеш, че някой го краде?

— Така изглежда.

— Имаш ли някакви предположения?

— Не.

— Нали имаме нощни пазачи?

— Един.

— Той нищо ли не е видял?

— Не. Но при толкова оживена работа, би могло да става и денем. Всеки може да го направи.

Лара се замисли.

— Разбирам. Благодаря, че ми каза, Пийт. Ще имам грижата.

Същия следобед Лара нае частен детектив на име Стив Кейн.

— Как може да се изнесе един товар дървен материал посред бял ден? — учуди се Кейн.

— Вие ще ми кажете.

— Споменахте, че на обекта има нощен пазач?

— Да.

— Може би той е замесен.

— Не ме интересуват предположения — отсече Лара. — Разберете кой стои зад това и ми кажете.

— Може ли да уредите да ме наемат като строителен работник?

— Ще се погрижа за това.

На другия ден Стив Кейн започна работа.

Когато Лара обясни на Келър какво става, той рече:

— Защо се занимаваш с това? Аз щях да се оправя.

— Обичам сама да решавам въпросите — отвърна Лара и с това разговорът приключи.

След пет дни Кейн се появи в кабинета на Лара.

— Открихте ли нещо?

— Всичко — отвърна той.

— Нощният пазач ли е?

— Не. Дървеният материал не е откраднат от строителната площадка.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че изобщо не е стигал до там. Изпращан е на друг строителен обект в Джързи, където също са плащали за него. Фактурите са били подправяни.

— Кой стои зад тая работа? — попита Лара.

Кейн ѝ каза.

На другия ден следобед имаше съвещание. Присъстваха адвокатът на Лара — Тери Хил, Хауард Келър, Джим Белън и Пийт Рийс. До масата седеше и един непознат. Лара го представи като мистър Конрой.

— Докладвайте — каза тя.

Пийт Рийс започна:

— Напредваме точно по график. По наши изчисления ще ни трябват още четири месеца. Бяхте права за ускоряването. Всичко върви като по масло. Вече започнахме електроинсталацията и канализацията.

— Хубаво — рече Лара.

— Какво става с кражбата на дървения материал? — попита Келър.

— Засега нищо ново — отвърна Пийт Рийс. — Но си държим очите отворени.

— Мисля, че вече няма защо да се безпокоим за това — обяви Лара. — Открихме крадеца — тя кимна към непознатия. — Мистър Конрой е от специалната служба за борба с измамите. Всъщност той е детектив Конрой.

— Какво търси тук? — попита Пийт Рийс.

— Дошъл е да те арестува.

Пийт стреснато я погледна.

— Какво?

Лара се обърна към останалите:

— Мистър Рийс е продавал нашия дървен материал на друг строеж. Когато разбра, че проверявам отчетите, реши да ми съобщи за проблема.

— Чакайте малко — рече Пийт Рийс. — Аз... аз... грешите.

Тя се обърна към Конрой:

— Бихте ли го отвели, моля?

И продължи:

— Сега да обсъдим откриването на хотела.

С приближаване на пусковия срок напрежението се засилваше. Лара стана невъзможна. Постоянно тормозеше всички. Звънеше по телефона посред нощ.

— Хауард, знаеш ли, че все още не сме получили пратката с тапетите?

— За бога, Лара, часът е четири през цощта!

— До откриването на хотела остават деветдесет дни. Не можем да го открием без тапети.

— Ще проверя още сутринта.

— Вече е сутрин. Провери сега.

С приближаването на окончателното завършване нервността на Лара се засилваше. Извика Том Скот — шефа на рекламната агенция.

— Имате ли малки деца, мистър Скот?

Той изненадано я погледна.

— Не. Защо?

— Защото току-що прегледах новите предложения за рекламната кампания, които сякаш са съчинени от малко, бавноразвиващо се дете. Не ми се вярва, че големи мъже са седнали и са измислили такива глупости.

Скот се намръщи.

— Ако нещо не ви харесва...

— Нищо не ми харесва. Липсва й въодушевление. Скучна е. Може да се отнася за който и да е хотел, където и да е по света. Това не

е какъв да е хотел, мистър Скот, това е най-красивият и най-модерният хотел в Ню Йорк! Създавате впечатление за някаква студена, безлична сграда, а това е топъл, завладяващ дом. Популяризирайте това. Смятате ли, че ще можете да се справите?

— Уверявам ви, че ще можем. Ще преработим предложенията за кампанията и след две седмици...

— Искам да видя новите предложения в понеделник! — категорично отсече Лара.

Новите реклами бяха публикувани по вестници и списания, разлепени из цялата страна.

— Мисля, че стана страхотна кампания — каза Том Скот. — Бяхте права.

Лара го изгледа и тихо рече:

— Не искам аз да съм права. Искам вие да сте прави. Затова ви плащам.

Обърна се към Джери Таунсенд, който отговаряше за социалните контакти.

— Изпратени ли са всички покани?

— Да, вече получихме потвърждения на повечето от тях. Всички ще дойдат на откриването. Ще бъде доста внушително.

— Би трябвало — изсумтя Келър. — Струва ни достатъчно много.

Лара се усмихна.

— Престани да се държиш като банкер. Това ще ни бъде реклама, която иначе би ни струвала повече от един милион долара. Ще присъстват толкова много знаменитости...

Той вдигна ръце.

— Добре, добре.

Две седмици преди откриването сякаш всичко се струпа наведнъж. Пристигнаха тапетите, поставяха мокет, боядисваха коридорите, окачваха картини. Лара, придружавана от петима служители, инспектираше всеки апартамент.

Влезе в една стая и каза:

— Завесите са неподходящи. Сменете ги с тези в съседната стая.
В друга пробва пианото.

— Не е акордирано. Погрижете се за това.
В трета електрическата камина не работеше.
— Поправете я.

Изтормозеният персонал имаше усещането, че Лара се опитва сама да направи всичко. Тя беше и в кухнята, и в пералнята, и в килерите. Беше навсякъде — изискваше, оплакваше се, уреждаше.

Управителят на хотела, който сама бе назначила, ѝ каза:

— Не се вълнувайте толкова, мис Камерън, винаги има дребни неуредици при откриването на нов хотел.

— Не и в моите хотели — отвърна Лара. — Не и в моите.

В деня на откриването Лара беше толкова неспокойна, че стана в четири часа сутринта. Ужасно ѝ се искаше да поговори с Пол Мартин, но бе невъзможно да му се обади по това време. Облече се и излезе да се поразходи.

„Всичко ще бъде наред, казваше си тя. Ще оправят компютъра за резервациите. Третата пещ ще проработи. Ще поправят ключалката на седми апартамент. Ще намерим заместнички на камериерките, които напуснаха вчера. Климатичната инсталация в надстройката ще работи...“

В шест часа вечерта поканените гости започнаха да пристигат. На всеки вход униформени пазачи проверяваха поканите им, преди да ги пуснат. Имаше най-различни знаменитости, прочути спортисти, шефове на корпорации. Лара внимателно бе прегледала списъка, зачерквайки имената на авантюстите и хрантутниците.

Тя посрещаше пристигащите в просторното фоайе.

— Аз съм Лара Камерън. Много мило, че дойдохте... Моля, чувствайте се свободни да разгледате всичко.

Тя дръпна настрана Келър.

— Защо кметът няма да дойде?

— Ами, нали знаеш, много е зает и...

— Искаш да кажеш, че не съм достатъчно важна според него.

— Някой ден той ще промени мнението си.

Пристигна един от помощниците на кмета.

— Благодаря, че се отзовахте на поканата — каза Лара, — това е чест за хотела ни.

Лара неспокойно се оглеждаше за архитектурния критик на „Ню Йорк Таймс“ Тод Грейсън, който беше поканен. „Ако той го хареса, значи ще имаме успех“, мислеше си тя.

Пол Мартин дойде с жена си. За първи път Лара се срещаше с мисис Мартин, която бе привлекателна, елегантна жена. Лара изпита внезапно чувство на вина.

Пол дойде при нея.

— Мис Камерън, аз съм Пол Мартин. Това е жена ми Нина. Благодаря ви за поканата.

Лара задържа ръката му секунда по-дълго от необходимото.

— Много се радвам, че сте тук. Моля, чувствайте се като у дома си.

Пол огледа фойето. Беше го виждал поне пет-шест пъти досега.

— Красиво е — възкликна той. — Мисля, че ще имате голям успех.

Нина Мартин втренчено гледаше Лара.

— Сигурна съм в това.

А Лара се питаше дали тя знае.

Гостите започнаха да прииждат.

След час Лара все още стоеше във фойето. Келър се спусна към нея.

— За бога, всички питат за теб. Всички са в балната зала и похапват. Защо не си там?

— Тод Грейсън все още не е дошъл. Чакам го.

— Архитектурният критик на „Таймс“? Видях го преди час.

— Какво?

— Да. Обикаляше хотела заедно с другите.

— Защо не ми каза?

— Мислех, че знаеш.

— Какво каза той? — нетърпеливо заразитва Лара. — Как изглеждаше? Впечатлен ли беше?

— Нищо не каза. Изглеждаше добре. Но не знам дали е бил впечатлен, или не.

— Нищо ли не каза?

— Не.

Лара се намръщи.

— Ако хотелът му харесва, щеше да каже нещо. Това е лош знак, Хауард.

Тържеството има невероятен успех. Гостите ядоха, пиха, вдигаха поздравници за хотела. В края на вечерта Лара бе засипана от комплименти.

— Чудесен хотел, мис Камерън...

— Със сигурност ще отсядам тук, когато идвам в Ню Йорк...

— Великолепна идея е това да има пиано във всеки хол...

— Много ми харесаха камините...

— Непременно ще го препоръчам на всичките си приятели...

„Е, дори да не хареса на «Ню Йорк Таймс», пак ще има успех“, рече си Лара.

Тя видя Пол Мартин и жена му, когато си тръгнаха.

— Мисля, че това наистина е голям успех, мис Камерън. Цял Ню Йорк ще говори за този хотел.

— Много сте любезен, мистър Мартин — отвърна Лара, — благодаря ви, че дойдохте.

Нина Мартин тихо рече:

— Лека нощ, мис Камерън.

— Лека нощ.

Когато излизаха от фойето, Лара я чу да казва:

— Нали е много красива, Пол?

В четвъртък в четири часа сутринта Лара беше на будката за вестници на ъгъла на Четиридесет и втора улица и Бродуей. Грабна един брой на „Ню Йорк Таймс“ и бързо отвори на вътрешните новини. Статията на Грейсън започваше така:

„Манхатън отдавна имаше нужда от хотел, който да не напомня на гостите си, че се намират в хотел. Апартаментите в «Камерън Плаза» са просторни и изискани, обзаведени с отличен вкус. Лара Камерън най-после даде на Ню Йорк...“

Тя изпищя от радост. Обади се на Келър и го събуди.

— Успяхме! „Таймс“ много ни е харесал!

Замаян, той седна в леглото.

— Чудесно. Какво пише?

Лара му прочете статията.

— Добре, сега ще можеш да поспиш — рече Келър.

— Да спя? Шегуваш ли се? Избрала съм си нов терен. Още щом отворят банките, искам да започнеш преговори за заема...

Нюйоркският „Камерън Плаза“ бе триумф. Хотелът беше пълен, имаше резервации за месеци напред.

— Това е само началото — каза Лара на Келър. — В града има десет хиляди строители, но големите са една шепа — Тиш, Рудин, Рокфелър, Стърн. Е, независимо дали им харесва и ние ще се включим в играта. Ще променим силуета на града. Ще градим бъдещето.

Различни банки започнаха да ѝ се обаждат и да ѝ предлагат заеми. Лара се сприятели с важните посредници в областта на недвижимите имоти, като ги канеше на вечеря или на театър. Даваше големи закуски в „Риджънси“ и получаваше информация за обекти, които все още не бяха обявени на пазара. Сдобиха се с още два парцела в центъра на града и започна строителство.

Пол Мартин ѝ позвъни в службата:

— Видя ли „Бизнес Уик“? Ти си сензацията на деня. Говори се, че няма нещо, с което да не можеш да се справиш.

— Старая се.

— Свободна ли си за вечеря?

— Ще се освободя.

Лара се съвещаваеше с шефа на една от водещите проектантски фирми. Изучаваеше плановете и чертежите, които ѝ бяха представили.

— Ще ви хареса — уверяваше я главният архитект. — Притежава изящество, симетрия и размах точно както искахте. Нека да ви обясня някои детайли...

— Не е необходимо — отвърна Лара. — Разбирам ги — вдигна поглед към него. — Дайте плановете на художник.

— Какво?

— Искам големи цветни рисунки на сградата. Рисунки на фойето, на коридорите, на канцелариите. Банкерите нямат въображение. Ще им покажа как ще изглежда сградата.

— Чудесна идея.

Появи се секретарката на Лара.

— Съжалявам, че закъснях.

— Срещата бе обявена за девет часа, Кати. Сега е девет и петнадесет.

— Извинете ме, мис Камерън, но будилникът ми не звънна и...

— После ще говорим за това.

Тя се обърна към архитектите.

— Искам да се направят някои промени...

След два часа приключиха обсъждането на желаните промени. Лара се обърна към Кати.

— Ти остани. Седни.

Кати седна.

— Харесваш ли работата си?

— Да, мис Камерън.

— Тази седмица закъсняваш вече трети път. Повече няма да търпя това.

— Страшно съжалявам, аз... аз не се чувствам добре.

— Какво ти е?

— Всъщност — нищо.

— Но то очевидно ти пречи да идваш навреме. Какво има?

— Напоследък не мога да спя. Честно казано, аз... се страхувам.

— От какво се страхуваш? — нетърпеливо попита Лара.

— Аз... имам бучка.

— О! — Лара замълча за миг. — Какво каза лекарят?

Кати преглътна.

— Не съм ходила на лекар.

— Не си ходила!? — избухна Лара. — За бога, на щраус ли се правиш? Непременно трябва да отидеш на лекар.

Тя вдигна телефона.

— Свържи ме с доктор Питърс — остави слушалката и каза: — Вероятно не е нещо сериозно, но не можеш да го оставиш така.

— Майка ми и брат ми умряха от рак — отчаяно рече Кати. — Не искам да ми кажат същото.

Телефонът иззвъня и Лара го вдигна.

— Ало... Какво?... Не ме интересува. Кажете му, че искам да говоря с него сега.

Тя отново затвори. След миг телефонът пак звънна.

— Здравей, Алън... Не, аз съм добре. Изпращам при теб секретарката ми. Казва се Кати Търнър. Ще дойде след половин час. Искам да я прегледаш лично още тази сутрин... Знам... Оценявам го... Благодаря ти.

Тя остави слушалката.

— Отивай в болницата „Слоун Кетъринг“. Доктор Питърс те очаква.

— Не знам какво да кажа, мис Камерън...

— Кажи ми, че утре ще дойдеш навреме.

В кабинета ѝ влезе Хауард Келър.

— Имаме един проблем, шефе.

— Давай.

— Става дума за имота на Четирнадесета улица. Всички наематели в квартала се изнесоха с изключение на една кооперация — „Апартаменти Дорчестър“. Шестима наематели отказват да напуснат и от градския съвет не ни разрешават да ги изгоним.

— Предложете им повече пари.

— Въпросът не е в парите. Живеят там отдавна и не искат да се местят. Там им е по-удобно.

— Тогава да ги накараме да се почувстват неудобно.

— Какво искаш да кажеш?

Лара стана.

— Хайде да идем да видим сградата.

По пътя срещнаха жени, които ровеха в боклуците, и бездомници, които просеха милостиня.

— В такава богата страна това е истински позор — рече Лара.

„Апартаментите Дорчестър“ беше шестетажна тухлена сграда в средата на парцел от стари постройки, очакващи булдозерите. Лара я разгледа.

— Колко наематели живеят там?

— Шестнадесет се преместиха, но шестима все още се инатят.

— Значи имаме шестнадесет свободни апартамента?

— Да, защо? — озадачен я погледна Келър.

— Хайде да ги населим.

— Да ги дадем под наем? Какъв е смисълът да...

— Няма да ги даваме под наем. Ще ги дарим на бедняците. В Ню Йорк има хиляди бездомни. Ще се погрижим за част от тях. Подслонете колкото е възможно повече. И се погрижете да им дадат храна.

Келър се намръщи:

— Струва ми се, че това не е от най-добрите ти хрумвания.

— Хауард, ще станем благотворители. Ще направим нещо, което не е по силите на кметството — ще подслоним бездомните.

Лара внимателно огледа прозорците.

— Искам да заковете прозорците.

— Какво?

— Нека сградата да изглежда като запустяла съборетина. Живее ли някой в таванския апартамент с градината на покрива?

— Да.

— Сложете голямо рекламno табло, така че да му закрие гледката.

— Но...

— Действай!

В кабинета ѝ я чакаше съобщение.

— Доктор Питърс моли да му се обадите — каза Триша.

— Свържи ме.

Той веднага се обади.

— Лара, прегледах секретарката ти.

— Е?

— Има тумор. Опасявам се, че е злокачествен. Препоръчвам незабавна мастектомия.

— Искам мнението и на друг лекар — рече Лара.
— Разбира се, щом искаш, но аз съм завеждащ отделение и...
— Въпреки това искам още едно мнение. Нека да я прегледа и друг и ми се обади колкото е възможно по-скоро. Къде е Кати сега?
— На път към теб.
— Благодаря, Алън.
Лара остави слушалката и натисна бутона на уредбата.
— Щом Кати се появи, прати я при мен.
Лара гледаше календара на бюрото си. Имаше само тридесет дни, за да изпразни сградата, преди определената дата за започване на строителството.
„Шест упорити наематели. Добре, да видим колко време ще издържат“, рече си Лара.
Кати влезе в кабинета с подпухнало лице и зачервени очи.
— Разбрах — каза ѝ Лара. — Много съжалявам, Кати.
— Ще умра — промълви Кати.
Лара стана и я прегърна.
— Нищо подобно. В борбата с рака е постигнат голям напредък. Ще те оперират и ще се справиш.
— Мис Камерън, не мога да си позволя...
— Аз ще се погрижа за всичко. Доктор Питърс ще ти уреди още един преглед. Ако диагнозата се потвърди, незабавно ще те оперират. Сега си иди вкъщи и почивай.
Очите на Кати отново се насълзиха.
— Аз... благодаря.
Излизайки от кабинета, Кати си мислеше *„Никой не познава тази дама.“*

XV

Следващия понеделник Лара имаше гост.

— Мистър О'Брайън от градската планова комисия иска да се срещне с вас, мис Камерън.

— По какъв въпрос?

— Не каза.

Лара позвъни на Келър по уредбата.

— Би ли дошъл при мен, Хауард?

На секретарката каза:

— Нека мистър О'Брайън да влезе.

Анди О'Брайън беше едър, червендалест ирландец с лек акцент.

— Мис Камерън?

Лара остана седнала зад бюрото си.

— Да. С какво мога да ви бъда полезна, мистър О'Брайън?

— Боя се, че сте нарушили закона, мис Камерън.

— Така ли? За какво става дума?

— Вие ли притежавате „Апартаменти Дорчестър“ на Четиринадесета улица?

— Да.

— Имаме сведения, че около стотина бездомници са се настанили там.

— О, това ли? — усмихна се Лара. — Да, реших, че щом градският съвет не прави нищо за бездомниците, аз ще помогна. Дадох им подслон.

Хауард Келър влезе в кабинета.

— Това е мистър Келър, мистър О'Брайън.

Двамата мъже се ръкуваха.

Лара се обърна към Келър.

— Точно обяснявах, че осигурявайки подслон, ние помагаме на кметството.

— Вие ли ги поканихте, мис Камерън?

— Точно така.

— Имате ли разрешително от съвета?

— За какво?

— Щом предлагате подслон, кметството трябва да одобри това. Има някои строго определени условия, които трябва да бъдат спазвани.

— Съжалявам, но не знаех. Незабавно ще поискам разрешение.

— Мисля, че не е възможно.

— Какво означава това?

— Имаме оплаквания от наемателите в сградата. Според тях искате да ги принудите да се изнесат.

— Глупости.

— Мис Камерън, даваме ви четиридесет и осем часа да освободите сградата от бездомниците, а след това има нареждане да махнете дъските от прозорците.

Лара побесня.

— Това ли е всичко?

— Не, госпожо. Наемателят на покрива се оплака, че сте закрили гледката му. Трябва да свалите и рекламното табло.

— А ако не го направя?

— Мисля, че ще го направите. Всичко това може да се тълкува като тормоз. Ще си спестите много разправии и неприятни публикации, ако не ни принудите да ви съдим. Желая ви приятен ден — кимна той и си тръгна.

Келър се обърна към Лара.

— Трябва да махнем всички тези хора.

— Не! — тя седеше замислена.

— Как така „не“? Човекът каза...

— Чух какво каза. Искам да доведеш още бездомници. Искам сградата да бъде претъпкана. Ще изчакаме. Обади се на Тери Хил и му обясни проблема. Нека да поиска отсрочка или нещо такова. Трябва да накараме тези шестимата да се изнесат до края на месеца, иначе това ще ни струва три милиона долара.

Уредбата избръмча:

— Обажда се доктор Питърс.

Лара вдигна телефона:

— Здравей, Алън.

Исках просто да ти кажа, че направихме операцията. Мисля, че изчистихме всичко. Кати ще се оправи.

— Това е чудесна новина. Кога мога да я посетя?

— Днес следобед.

— Добре. Благодаря, Алън. Нали ще имаш грижата да ми изпратиш всички сметки?

— Дадено.

— Кажи, че правя дарение на болницата — петдесет хиляди долара.

На Триша Лара нареди:

— Напълни стаята ѝ с цветя.

После погледна програмата си.

— Ще ида да я видя в четири часа.

Тери Хил влезе в кабинета.

— Изпратена е заповед за арестуването ти.

— Какво?

— Нали те предупредиха да опразниш сградата от бездомниците?

— Да, но...

— Това няма да ти се размине, Лара. Има стара поговорка — „Не се бори с градската управа, няма да спечелиш.“

— Наистина ли ще ме арестуват?

— И още как. Нали са те предупредили?

— Добре — рече Лара, — махнете бездомниците. Но не ги оставяйте на улицата. Не е редно... Имаме празни жилищни сгради, които ще преустройваме на Западна двайсета улица. Да ги настаним там. Вземете хора, колкото са ви нужни. Искam след час вече да ги няма.

Тя се обърна към Тери Хил.

— Аз няма да съм тук, така че няма да могат да ми връчат заповедта. А после проблемът вече ще бъде уреден.

Уредбата избърмча:

— Дошли са двама господa от прокуратурата.

Лара даде знак на Хауард Келър. Той се приближи към уредбата и каза:

— Мис Камерън не е тук.

Тишина.

— Кога я очаквате?

Келър я погледна, тя поклати глава.

— Не зная — отвърна той и натисна бутона.

— Ще мина през задния вход — рече Лара.

Лара мразеше болниците. Напомняха ѝ за баща ѝ — проснат на леглото, блед и внезапно остарял. „Какво правиш тук, по дяволите? Имаш си работа в пансиона.“

Лара влезе в стая, пълна с цветя. Кати седеше в леглото.

— Как се чувстваш? — попита я Лара.

Кати се усмихна.

— Лекарят каза, че ще се оправя.

— Постарай се. Работата ти се трупа. Имам нужда от теб.

— Аз... не знам как да ви благодаря за всичко.

— Недей.

Лара вдигна телефона до леглото и се обади на Тери Хил.

— Още ли са там?

— Тук са. Имат намерение да чакат, докато се върнеш.

— Свържи се е Хауард. Щом той освободи сградата от бездомниците, ще се върна.

Лара затвори телефона.

— Ако имаш нужда от нещо, просто ми кажи. Утре пак ще мина да те видя.

Следващата спирка на Лара беше проектантската фирма „Хигинс, Олмънт и Кларк“. Поканиха я в кабинета на мистър Кларк. Той стана при влизането ѝ.

— Каква приятна изненада. С какво мога да ви бъда полезен, мис Камерън?

— При вас ли са плановете на строежа на Четиринадесета улица?

— Да, разбира се.

Той се приближи към чертожната дъска.

— Ето ги.

Тя видя скица на красив многоетажен комплекс с апартаменти и магазини около тях.

— Искам да го пречертаете — каза Лара.

— Какво?

Тя посочи средата на терена.

— На това място все още стои една сграда. Искам да запазите същата концепция, но да направите чертежа така, че сградата да остане.

— Искате да кажете, че ще строите, запазвайки една от старите сгради? Нищо няма да излезе. Първо, ще изглеждат ужасно и...

— Моля ви, просто го направете и ми го изпратете днес след обед.

Лара си тръгна. От колата се обади на Тери Хил:

— Свърза ли се с Хауард?

— Да, сградата е празна.

— Хубаво. Обади се на прокурора. Кажи му, че още преди два дни съм наредила на бездомниците да освободят сградата, но се е получило някакво недоразумение. Днес веднага щом съм разбрала това, съм изпразнила зданието. Сега се връщам в службата. Разбери дали все още иска да ме арестува.

Тя се обърна към шофьора:

— Карай през парка и не бързай.

След тридесет минути, когато Лара се върна в кабинета си, мъжете със заповедта за задържането ѝ си бяха отишли.

Лара се съвещаваше с Хауард Келър и Тери Хил.

— Наемателите са все така непреклонни — каза Хауард. — Предложих им още пари. Не искат да напуснат. Имаме само пет дни преди булдозерите да започнат работа.

— Помолих мистър Кларк да пречертае проекта — рече Лара.

— Видях го — отвърна Келър. — На нищо не прилича. Не можем да оставим тая стара сграда по средата на новия гигантски строеж. Трябва да се свържем с банката и да поискаме отлагане на датата за започване на строителните работи.

— Напротив — рече Лара, — искам да я изтеглим по-напред.

— Какво?

— Свържи се със строителната фирма и им кажи още утре да започнат работа с булдозерите.

— Утре? Лара...

— Рано сутринта. Вземи тези планове и ги дай на техническия ръководител на строежа.

— Каква полза от това? — попита Келър.

— Ще видим.

На другата сутрин наемателите, останали в „Апартаменти Дорчестър“ бяха събудени от рева на булдозери. Погледнаха през прозорците си и видяха механичните чудовища, които сриваха всичко по пътя си. Наемателите се смаяха. Мистър Хърши, който живееше на последния етаж, се втурна навън и закрепя на техническия ръководител:

— Какво правите? Нямате право!

— Кой каза?

— Градският съвет. — Хърши посочи сградата, в която живееше.

— Нямате право да пипате това здание.

Строителят погледна плановете пред себе си.

— Точно така. Наредено ни е да не го бутаме.

Хърши се намръщи.

— Какво? Я да видя! — той погледна чертежа и ахна: — Нима ще строят около нашата сграда?

— Точно така, господине.

— Но това е невъзможно! А шумът? А мръсотията?

— Това не ме засяга. Сега, ако обичате, махнете се, за да продължим работата си.

След половин час секретарката на Лара съобщи:

— Търси ви някой си господин Хърши.

— Кажи му, че ме няма.

Когато Хърши позвъни за трети път следобед, Лара най-после вдигна телефона.

— Да, мистър Хърши, какво обичате?

— Бих искал да се срещна с вас, мис Камерън.

— За съжаление много съм заета. Можете да кажете и по телефона за какво става дума.

— Е, ще бъдете доволна да узнаете, че разговарях и с другите наематели и всички решихме, че изглежда ще бъде най-добре да приемем предложението ви и да освободим жилищата.

— Предложението ми вече е невалидно, мистър Хърши, всички можете да си останете там.

— Но ако строите около нас, ние изобщо няма да можем да спим!

— Кой ви каза, че ще строим около вас? — запита Лара. — Откъде имате тази информация?

— Техническият ръководител ми показва плановете.

— Той ще бъде уволнен! — гласът на Лара бе гневен. — Това е поверителна информация.

— Почакайте! Нека да поговорим като разумни хора. За вашия проект, а и за нас, ще бъде по-добре, ако се махнем оттук. Не искам да живея сред многоетажни блокове, по дяволите.

— Не ме интересува дали ще се махнете или ще останете, мистър Хърши — отвърна Лара. След малко тонът ѝ се смекчи: — Чуйте какво ще ви кажа, ако сградата бъде освободена преди началото на следващия месец, аз съм съгласна да остане в сила първоначалното ни предложение.

Усещаше го как обмисля положението. Най-накрая той неохотно каза:

— Добре. Ще поговоря с останалите, но съм сигурен, че ще се съгласят. Искрено съм ви благодарен за това, мис Камерън.

— За мен беше удоволствие, мистър Хърши — отвърна Лара.

Следващия месец започна сериозната работа по новия проект.

Репутацията на Лара растеше. „Камерън Ектьрпрайзис“ строяха многоетажна сграда в Бруклин, търговски център в Уечестър, търговски комплекс във Вашингтон, жилищен проект в Далас, кооперации в Лос Анжелос. Капиталите прииждаха от банки, спестовни каси, частни инвеститори. Лара бе станала ИМЕ.

Кати се върна на работа.

— Аз съм тук. Лара я огледа.

— Как се чувстваш?

Кати се усмихна.

— Чудесно, благодарение на...

— Имаш ли достатъчно сили?

Въпросът я изненада.

— Да, аз...

— Хубаво. Ще ти трябват. Правя те мой административен помощник. Ще получиш и добро повишение на заплатата.

— Не знам какво да кажа. Аз...

— Заслужила си го.

Лара съзря бележника в ръцете на Кати.

— Какво има?

— Списание „Гастроном“ би искало да публикува вашата любима рецепта. Интересува ли ви това?

— Не. Кажи им, че съм твърде... почакай — тя се замисли дълбоко, после тихо рече: — Да, ще им дам една рецепта.

След три месеца списанието я публикува.

Блак бън^[1] — типичен шотландски специалитет. Плънката се завива в тънка кора от тесто, приготвено от половин фунт брашно, четвърт фунт масло, малко студена вода, половин чаена лъжичка бакпулвер. За плънката са необходими два фунта стафиди, половин фунт смлени бадеми, три четвърти фунт брашно, половин фунт захар, две чаени лъжички бахар, една чаена лъжичка смлян джинджифил, една чаена лъжичка канела, половин чаена лъжичка бакпулвер, малко бренди...

Лара дълго гледа статията, която сякаш ѝ върна оня вкус, миризмата на кухнята в пансиона, шума на наемателите по време на вечеря. Баща ѝ — безпомощен в леглото. Тя остави списанието.

Хората разпознаваха Лара на улицата, влизането ѝ в някой ресторант предизвикваше развълнуван шепот, ходеше на различни места, придружавана от пет-шест видни ухажори, получаваше ласкателни предложения, но те не я интересуваха. По някакъв странен и мистериозен начин тя все още търсеше някого. Някой, който ѝ бе познат. Някой, когото все още не бе срещнала.

Всяка сутрин Лара ставаше в пет часа и шофьорът ѝ Макс я откарваше на някой от строежите. Тя стоеше, гледаше създаването от нея и мислеше: „*Не беше прав, татко. Мога да събирам наема.*“

За Лара денят започваше с шума на пневматичните чукове, с рева на булдозерите, със звъна на метала. Качваше се с раздрънканите

временни асансьори до върха на желязното скеле, заставахе там, вятърът духаше в лицето ѝ, а тя си казваше: „Аз притежавам този град.“

Пол Мартин и Лара бяха в леглото.

— Разбрах, че днес отново здраво си сдъвкала няколко от твоите строители.

— Заслужавах си го — отвърна тя. — Работили са небрежно.

Пол се засмя.

— Е, вече поне не им удряш шамари.

— Но виж какво излезе от това — запознах се с теб, — сгуши се тя до него.

— Трябва да замина за Лос Анжелос. Искам да дойдеш с мен. Можеш ли да се измъкнеш за няколко дни?

— Би било прекрасно, Пол, но е невъзможно. Дните ми са разчетени с хронометър.

Той се изправи и я погледна.

— Може би се пренатоварваш, бебче. Не ставай прекалено заета за мен.

Лара се усмихна и го погали.

— Не се безпокой, това никога няма да се случи.

През цялото време е бил пред очите ѝ, а тя не го е забелязала. Това беше огромен имот на брега в района на Уолстрийт, близо до Световния търговски център. Сега се продаваше. Много пъти Лара бе минавала оттам, ала чак сега виждаше в представите си какво точно трябва да се построи тук — най-високия небостъргач в света. Знаеше какво ще каже Хауард: „Надценяваш възможностите си, Лара. Недей да се захващаш с това.“ Но разбираше, че нищо няма да я спре.

Прибра се в кабинета и събра екипа си на съвещание.

— Ще купим крайбрежния парцел на Уолстрийт — съобщи тя.
— Ще построим най-високия небостъргач в света.

— Лара...

— Преди да се изкажеш, Хауард, нека да подчертая няколко неща. Местоположението е идеално — в сърцето на деловия център. Кандидатите да наемат канцеларии точно там ще се изпотрепят. Не забравяйте, че това ще бъде най-високият небостъргач в света. Това е сензация. Ще стане нашият флагман. Ще се нарича „Камерън Тауърс“.

— Откъде ще вземем пари?

Лара му подаде един лист. Келър прегледа цифрите.

— Голям оптимист си.

— Аз съм реалист. Не говорим за каква да е сграда, а за едно бижу, Хауард.

Той мислеше напрегнато.

— Ще надхвърлиш средствата, които можеш да си позволиш.

Лара се усмихна.

— Няма да ни е за първи път.

— Най-високият небостъргач в света... — замислено промълви Келър.

— Точно така. Всеки ден банките ни предлагат пари. Ще приемат предложението ни с готовност.

— Сигурно — Келър я погледна. — Много го искаш, нали?

— Да.

Той въздъхна и огледа групата.

— Добре. Първата стъпка е да получим правото на закупуване на имота.

Лара се усмихна.

— Вече го направих. Имам и още една новина. Стив Мърчисън е преговарял за закупуването на този парцел.

— Спомням си го. Отнехме му парцела за хотел в Чикаго.

„Този път ще оставя нещата така, защото мисля, че не знаеш какво правиш, кучко. Но в бъдеще не заставай на пътя ми, защото ще пострадаш.“

— Точно така.

Мърчисън бе станал един от най-безскрупулните и преуспяващи предприемачи в Ню Йорк.

— Лара, той е опасен човек. Изпитва удоволствие да унищожава хората.

— Излишно се безпокоиш.

Финансирането на „Камерън Тауърс“ мина гладко. Лара беше права. Банкерите разбиха, че най-високият небостъргач в света ще бъде сензация. А името Камерън му придаваше допълнителен престиж. Те желаеха да бъдат свързани с нея.

Лара беше нещо повече от знаменитост. Бе символ за всички жени, икона. „Щом тя може да постигне всичко това, защо да не опитам и аз?“ Нов парфюм бе наречен с нейното име. Канеха я на всички важни обществени прояви, домакините се надпреварваха да я осигурят на вечерите си. Името ѝ на някоя сграда бе сигурен белег за успех.

— Ще създадем своя строителна компания — реши един ден Лара. — Имаме екипи. Ще ги предлагаме срещу заплащане и на други строители.

— Идеята не е лоша — съгласи се Келър.

— Тогава да действаме. Кога ще направим първата копка на „Камерън Тауърс“?

— Сделката се урежда. Бих казал, че след три месеца ще бъде възможно.

Лара се облегна на стола си.

— Представяш ли си го, Хауард? Най-високият небостъргач в света!

Той се запита как ли би изтълкувал Фройд това.

Атмосферата по време на церемонията за първата копка на „Камерън Тауърс“ беше като в огромен цирк. Главната атракция бе принцесата на Америка — Лара Камерън. Събитието бе широко рекламирано във вестниците и по телевизията и събралата се тълпа от двеста души очакваше идването на Лара. Когато лимузината ѝ пристигна, тълпата зарева:

— Ето я!

Лара слезе от колата и се отправи да поздрави кмета, а полицията и охраната едва удържаха тълпата. Хората се блъскаха, крещяха и викаха името ѝ, а светкавиците на фотоапаратите непрекъснато проблясваха. В специално ограден с въжета сектор се бяха събрали банкери, шефове на рекламни агенции, директори на компании,

предприемачи, ръководители на проекти, представители на обществеността, архитекти. На стотина фута от тях стояха големи булдозери и багери, готови да започнат работа. Петдесет камиона, наредени един до друг, чакаха да извозват изкопаната маса.

Лара стоеше до кмета и председателя на района Манхатън. Започна да ръми. Джери Таунзенд бързо предложи на Лара чадър, но тя усмихнато отказа.

Кметът заговори пред камерите:

— Днес е голям ден за Манхатън. Церемонията за първата копка на „Камерън Тауърс“ отбелязва началото на един от най-големите строежи в историята на Манхатън. Теренът между шест пресечки ще се превърне в модерен район, който ще включва жилищни сгради, два търговски центъра, конгресен център и най-високия небостъргач в света.

Тълпата заръкопляска. Кметът продължи:

— Където и да погледнете, ще видите приноса на Лара Камерън, въплътен в бетон. По-нагоре се намира „Камерън Сентър“, близо до него е „Камерън Плаза“ и половин дузина жилищни строежи. Из цялата страна ще срещнете хотели от веригата „Камерън“.

Кметът се обърна с усмивка към Лара.

— А тя е не само умна, но и красива.

Чу се смях и ръкопляскания.

— Дами и господа — Лара Камерън!

Лара се усмихна пред камерата.

— Благодаря, господин кмете. Аз се чувствам много щастлива, че съм дала малък принос за нашия чудесен град. Баща ми винаги казваше, че причината да се появим на тази земя е... — тя се поколеба. С крайчеца на окото зърна позната фигура в тълпата. Стив Мърчисън. Бе виждала снимките му по вестниците. Какво търси той тук? Лара продължи: — ... да я оставим в по-добър вид, когато си отидем от нея. Е, надявам се, че в съвсем малка степен аз съм успяла да направя своето.

Отново се чува ръкопляскания. Връчиха на Лара предпазна каска и строителна лопата.

— Време е за работа, мис Камерън.

Светкавиците отново запроблясваха. Лара взе лопатата и направи първата копка.

В края на церемонията поднесоха напитки, а телевизионните камери продължиха да отразяват събитието. Когато Лара отново се огледа, Мърчисън не се виждаше никъде.

След половин час Лара бе в лимузината на път към кантората си. Джери Таунзенд седеше до нея.

— Мисля, че мина страхотно — рече той. — Направо страхотно.

— Не беше зле — засмя се Лара. — Благодаря ти, Джери.

Канцелариите на „Камерън Ентърпрайзис“ заемаха целия петнадесети етаж на „Камерън Сентър“. Когато Лара слезе от асансьора на петнадесетия етаж, вече всички знаеха, че пристига. Секретарки и служители усърдно работеха.

Лара се обърна към Джери Таунзенд.

— Ела в кабинета ми.

Кабинетът бе просторен, с ъглово разположение и изглед към града. Лара прегледа някакви документи на бюрото си и вдигна поглед към Джери.

— Как е баща ти? Има ли подобрение?

Какво знаеше тя за баща му.

— Той... не е добре.

— Знам. Страда от хореята на Хънтингтън, нали?

— Да.

Това бе ужасна болест. Бързо прогресираше, водеше към дегенерация, характеризираше се с неволни спазматични гримаси и изстъпления, придружавани със загуба на умствените способности.

— Откъде знаете за баща ми?

— Участвам в директорския съвет на болницата, където го лекуват. Чух двама лекари, които обсъждаха неговия случай.

— Това е неизлечимо — сдържано рече Джери.

— Всичко е неизлечимо, докато открият лек. Направих някои проучвания. Един лекар в Швейцария е напреднал доста в изучаването на болестта. Готов е да се заеме с баща ти. Аз ще се погрижа за разходите.

Джери стоеше като зашеметен.

— Става ли?

Той едва можа да проговори:

— Добре. „Аз изобщо не я познавам, помисли си той. *Никой нея познава.*“

Историята се пишеше, но Лара бе твърде заета, за да го забележи. Роналд Рейгън бе преизбран, а един мъж на име Михаил Горбачов наследи Черненко като ръководител на СССР.

Лара построи жилищен комплекс за хора с ниски доходи в Детройт.

През 1986 година Айвън Бойски бе глобен сто милиона долара за облагодетелстване като длъжностно лице в търговски скандал и бе осъден на три години затвор.

Лара започна строеж на жилищни кооперации в Куинс. Инвеститорите горяха от желание да споделят магията на нейното име. Група немски банкери инвеститори долетя в Ню Йорк, за да се срещне с Лара. Тя определи срещата веднага след кацането им. Те протестираха, но тя каза:

— Съжалявам, господа, но разполагам само с това време. Заминавам за Хонконг.

Поднесоха на немците кафе. Лара пи чай. Един от немците се оплака от вкуса на кафето.

— Това е специален букет, който приготвят за мен — обясни Лара. — Постепенно се привиква с вкуса му. Заповядайте още една чашка.

В края на преговорите Лара бе получила всичко, което искаше.

Животът ѝ бе серия от интересни и хубави неща, с изключение на един тревожен инцидент. Няколко пъти Лара се бе сблъсквала със Стив Мърчисън при различни имоти, но винаги успяваше да го надхитри.

— Мисля, че трябва да се оттеглим — предупреждаваше я Келър.

— Нека той се оттегли.

Една сутрин пристигна пакет, увит в хубава розова хартия от „Бендъл“. Кати го остави на бюрото на Лара.

— Ужасно тежко е — рече Кати. — Ако е шапка, ще имаш ядове.

Любопитна, Лара го разви и отвори капака. Кутията беше пълна с пръст. Вътре имаше визитка с надпис „Погребално бюро Франк И. Камбъл“.

Всички строителни проекти вървяха добре. Лара прочете, че строежът на едно игрище в града е осуетен поради бюрократични пречки, намеси се, построи го със своята компания и го подари на градския съвет. Това бе широко отразено от средствата за информация. Едно заглавие гласеше: „Лара Камерън е синоним на «Мога да го направя.»“

Тя се срещаше с Пол един или два пъти седмично, но всеки ден разговаряше с него по телефона.

Купи си къща в Саутхамптън и живееше във фантастичен свят на скъпи бижута, кожи и лимузини. Гардеробите ѝ бяха пълни с дрехи от известни дизайнери. *„Трябват ми дрехи за училище. — Да не съм пълен с пари. Поискай си нещо от Армията на спасението.“*

И Лара поръчваше нов тоалет.

Служителите ѝ бяха нейното семейство. Тревожеше се за тях и бе щедра. Те бяха всичко, което имаше. Помнеше рождениите им дни и годишнините им. Помагаше да запишат децата си в добри училища и създаваше фондове за стипендиите им. Когато те се опитваха да ѝ благодарят, Лара се притесняваше. Беше ѝ трудно да изразява чувствата си. Баща ѝ се подиграваше с това и тя бе изградила защитна стена около себе си. *„Никой вече няма да може да ме нарани, закле се Лара. Никой.“*

[1] „Черна кифла“ (англ.) — Б.пр. ↑

ЧАСТ ТРЕТА

XVI

— Хауард, утре сутринта заминавам за Лондон.

— По какъв въпрос? — попита Келър.

— Лорд Макинтош ме кани да разгледам един имот, който го интересува. Предлага ми съдружие.

Брайън Макинтош бе един от най-богатите английски предприемачи в областта на недвижимите имоти.

— В колко часа заминаваме? — попита Келър.

— Реших да замина сама.

— О?

— Искam да останеш тук и да държиш всичко под око.

Той кимна:

— Добре, ще се постарая.

— Знам. Винаги мога да разчитам на теб.

Пътуването до Лондон мина спокойно. Частният „Боинг 727“, който Лара бе купила, излетя сутринта и кацна на летище Лутън край Лондон. Лара не подозираше, че скоро в живота ѝ ще настъпи промяна.

Когато влезе във фоайето на хотел „Клариджис“, Лара бе посрещната от управителя Роналд Джоунс.

— За нас е удоволствие, че отново ни гостувате, мис Камерън. Ще ви покажа апартамента ви. Между другото, вече се получиха съобщения за вас.

Оказа се, че са повече от десет.

Апартаментът бе чудесен. Имаше цветя от Брайън Макинтош и от Пол Мартин, шампанско и ордъоври от хотела. Телефонът започна да звъни още с влизането ѝ. Търсеха я от всички краища на Съединените щати.

— Архитектът иска да направи някои промени в проекта. Това ще ни струва цяло състояние...

— Доставчиците на цимент стачкуват...

— Първа национална спестовна каса желае да участва в следващата ни сделка...

— Кметът иска да знае дали ще можете да Дойдете в Лос Анжелис за откриването. Предвижда голяма церемония...

— Тоалетните чинии още не са пристигнали...

— Лошото време ни бави. Изоставаме от графика...

Всеки проблем изискваше нейното решение и когато най-после приключи, Лара се почувства изтощена. Вечеря сама в стаята си, после се загледа през прозореца в ролсройсовете и бентлитата, които спираха пред входа на хотела откъм Брук Стрийт. Обзе я опияняващо чувство на гордост. *„Малкото момиче от Глейс Бей стигна далеч, татко.“*

На другата сутрин Лара и Брайън Макинтош отидоха да разгледат въпросния парцел. Той беше огромен — две мили по протежение на реката, заети от стари, порутени сгради и складове.

— Британското правителство ще ни направи много данъчни облекчения заради благоустрояването на цялата тази част от града — обясни й Макинтош.

— Бих искала да си помисля — отвърна Лара.

За себе си тя вече бе взела решението.

— Между другото, за довечера имам билети за концерт — рече Макинтош. — Жена ми ще бъде на събрание в клуба си. Обичате ли класическа музика?

Лара не се интересувахе от класическа музика.

— Да.

— Филип Адлър ще свири Рахманинов — той я погледна, очаквайки реакцията й.

Тя изобщо не бе чувала за Филип Адлър.

— Чудесно — рече Лара.

— Добре. След концерта ще вечеряме в „Скотс“. Ще мина да ви взема в седем.

„Защо казах, че харесвам класическа музика?“ — зачуди се Лара. Би предпочела да вземе топла вана и да си легне. — *„Е, хайде, още една вечер не е от значение. Ще отлетя за Ню Йорк на сутринта.“*

„Фестивал Хол“ бе препълнен от любители на музиката. Мъжете бяха облечени официално, жените носеха красиви вечерни рокли. Това

беше галавечер и голямата зала бе изпълнена с нетърпеливо очакване.

Брайън Макинтош купи от разпоредителката програми и двамата заеха местата си. Той подаде програма на Лара, която ѝ хвърли един поглед. Лондонската филхармония... Филип Адлър ще изпълни Концерт за пиано номер три в ре минор, опус 30, от Рахманинов.

„Трябва да се обадя на Хауард и да му напомня за преработените калкулации за парцела на Пето Авеню.“

Диригентът се появи на сцената и публиката започна да ръкопляска. Лара не му обърна внимание.

„Предприемачът в Бостън действа твърде бавно. Трябва му стимул. Ще кажа на Хауард да му предложи премия.“

Публиката отново заръкопляска силно. Един мъж се настани на мястото си пред пианото в центъра на сцената. Диригентът подаде първия такт — концертът започна. Пръстите на Филип Адлър полетяха по клавишите.

Зад Лара някаква жена със силен тексаски акцент се обади:

— Нали е фантастичен? Казах ли ти, Агнес?!

Лара отново опита да се съсредоточи. *„Лондонската сделка отпада. Местоположението е неподходящо, разсъждаваше тя. Местоположението, местоположението и пак местоположението, замисли се за един обект близо до Кълъмбъс Съркъл, който ѝ предложи. Виж, от това би могло да излезе нещо.“*

Жената зад нея високо каза:

— Изразът му... е невероятен! Той с един от най-...

Лара се опита да не я слуша.

„Там цената на административна сграда, която ще се дава под наем ще бъде приблизително четиристотин долара на квадратен фут. Ако успея да огранича строителните разходи в рамките на сто и петдесет милиона, цената на земята — до сто двадесет и пет милиона...“

— Боже мой! — възкликна жената отзад.

Лара се стресна от унеса.

— Той е направо блестящ!

Забиха барабани, Филип Адлър изсвири четири такта соло, оркестърът се включи с все по-бързо темпо... Жената едва се сдържаше:

— Само слушай! Музиката преминава от *piu vivo* в *piu mosso*. Чувала ли си нещо по-въълнуващо?

Лара стисна зъби.

„Дори приключването без загуба ще бъде приемливо, разсъждаваше тя. Цената на квадратурата, която ще се дава под наем, ще излезе триста и петдесет милиона долара, десетпроцентната лихва ще бъде тридесет и пет милиона, плюс десет милиона експлоатационни разходи...“

Музиката ускоряваше темпото си, ехтеше в залата, изведнъж достигна кулминацията си и спря, Публиката скочи на крака, като аплодираше. Чуваха се викове „Браво!“. Пианистът бе станал и се покланяше.

Лара дори не си направи труда да вдигне поглед. „Данъците ще бъдат около шест милиона, отстъпките на наема ще възлязат на около два, стават петдесет и осем милиона долара.“

— Невероятен е, нали? — обърна се към нея Брайън Макинтош.

— Да — Лара се подразни, че отново прекъсват мислите ѝ.

— Хайде да идем зад кулисите. Филип ми е приятел.

— Всъщност аз не...

Той я хвана за ръка и двамата се отправиха към изхода.

— Радвам се, че ще имам възможността да ви запозная с него — говореше Брайън Макинтош.

„В Ню Йорк сега е шест часа. Ще мога да се обадя на Хауард да започне преговори.“

— Такова преживяване се случва веднъж в живота, нали?

„И веднъж ми е напълно достатъчно“, мислеше си Лара.

— Да.

Стигнаха до входа за артистите, пред който чакаше голяма тълпа. Брайън Макинтош почука на вратата. Отвори един портиер.

— Да, сър?

— Лорд Макинтош при мистър Адлър.

— Веднага, милорд. Моля, заповядайте — той отвори вратата колкото да влязат Макинтош и Лара, после бързо я хлопна пред талпата.

— Какво искат всички тези хора? — попита Лара.

Той изненадано я погледна.

— Да видят Филип.

Тя се учуди защо. Портиерът посочи:

— Вървете направо в общата стая на актьорите, милорд.

— Благодаря.

„Само пет минути и ще кажа, че трябва да тръгвам.“

Общата стая бе шумна и претъпкана. Хората се бяха струпали около една фигура, която Лара не можеше да види. После тълпата се размърда и тя го видя съвсем ясно. Лара се вцепени, за миг почувства, че сърцето ѝ спира. Неясният, мимолетен образ, който носеше в съзнанието си от толкова години, изневиделица се бе материализирал. Видението от нейната фантазия — Лохинвар, бе оживял. Обграденият от тълпата мъж беше висок, рус, с деликатни черти. Бе облечен във фрак с бяла папионка и Лара изпита усещане за нещо познато. Тя стои пред кухненската мивка в пансиона, а красивият млад мъж във фрак и бяла папионка се приближава зад нея и прошепва: „Мога ли да ви помогна?“ Брайън Макинтош загрижено я гледаше.

— Добре ли сте?

— Аз... да — усещаше, че трудно диша.

Филип Адлър усмихнат тръгна към тях. Това бе същата топла усмивка, която Лара си бе представляла. Той протегна ръка.

— Брайън, много мило, че дойде.

— Не бих пропуснал тази възможност — отвърна Макинтош. —
Беше просто великолепен.

— Благодаря ти.

— О, Филип, бих искал да те запозная с Лара Камерън.

Лара го погледна в очите и от устата ѝ неволно изскочи:

— Бършете ли?

— Моля?

Лара се изчерви.

— Нищо, аз... — езикът ѝ изведнъж се заплете.

Около Филип Адлър се трупаха хора и го обсипваха с похвали.

— Никога не си свирил така добре...

— Мисля, че тази вечер Рахманинов сякаш бе до теб...

Хвалебствията не спираха. Присъстващите жени се тълпяха около него, докосваха го, дърпаха го. Лара стоеше и гледаше като хипнотизирана. Детската ѝ мечта бе оживяла. Фантазията ѝ бе vyplътена в плът и кръв.

— Да тръгваме ли? — попита я Брайън Макинтош.

„Не“, ужасно искаше да остане. Искаше отново да разговаря с миража, да го докосне, за да се увери, че е истински.

— Готова съм — неохотно отвърна Лара.

На другата сутрин тя отлетя за Ню Йорк. Питаше се дали някога отново ще види Филип Адлър.

Бе невъзможно да го прогони от мислите си. Убеждаваше се, че това е нелепо, че се опитва да преживее отново една мечта от детството си, но напразно. Постоянно виждаше лицето му, чуваше гласа му. „Трябва да го видя пак.“

Рано на следващата сутрин ѝ се обади Пол Мартин.

— Здравей, бебче. Липсваше ми. Как беше в Лондон?

— Добре — внимателно отвърна Лара.

Когато свърши разговора си с него, остана на бюрото си, мислейки за Филип Адлър.

— Очакват ви в съвещателната зала, мис Камерън.

— Идвам.

— Сделката в Куинс пропадна — каза ѝ Келър.

— Защо? Мислех, че всичко е уредено?

— Аз също, но обществената комисия отказа да одобри градоустройствените промени.

Лара огледа присъстващите членове на административния съвет. Те бяха архитекти, адвокати, рекламни агенти, строителни инженери.

— Нещо не разбирам. Наемателите там имат среден годишен доход девет хиляди долара, а плащат месечен наем малко под двеста долара. Ние ще ремонтираме апартаментите им, без да увеличаваме наема, освен това ще осигурим още жилища за други хора от квартала. Правим им коледен подарък през юли, а те ни отказват. Каква е причината?

— Причината не е в комисията, а в председателката ѝ Идит Бенсън.

— Уредете ми лична среща с нея.

На срещата Лара взе със себе си главния технически ръководител Бил Уитман.

— Честно казано, бях смаяна, когато разбрах за отказа на вашата комисия — започна Лара. — Ние ще вложим над сто милиона долара за благоустрояването на квартала, а вие отказвате да...

Идит Бенсън я прекъсна:

— Да говорим открито, мис Камерън. Не влагате пари, за да благоустроите квартала, а за да спечелите още пари.

— Разбира се, че очакваме печалба — отвърна Лара. — Но единственият начин за това е, като помогнем на вашите хора. Ще подобрим условията за живот в района и...

— Съжалявам, ала не мога да се съглася с това. В момента това е спокоен, малък район. Ако ви допуснем в него, ще се превърнем в гъсто населена област, ще се увеличи движението, автомобилите, замърсяването на въздуха. Не желаем нищо подобно.

— Нито пък аз — възкликна Лара. — Нямаме намерение да строим от онези грозни, голи, триетажни циментови кутии. Търсим проекти, които не увеличават нивото на шума, не намаляват светлината, не променят околната среда. Показната архитектура не ни интересува. Вече сме наели Стантън Филдинг — един от водещите архитекти в страната, който ще направи проектите, а Андрю Бъртън от Вашингтон ще направи парковото оформление.

Идит Бенсън вдигна рамене.

— Съжалявам, но няма смисъл. Мисля, че няма какво повече да обсъждаме — тя понечи да стане.

Лара трескаво мислеше. *„Не бива да изпускам това. Не виждат ли, че е за доброто на квартала? Опитвам се да направя нещо за тях, а те не ми дават възможност.“*

Изведнъж ѝ хрумна безумна идея.

— Почакайте. Доколкото разбирам, останалите членове на комисията са съгласни с предложението ни, но вие сте тази, която го отхвърля?

— Точно така.

Лара пое дълбоко дъх.

— Трябва да обсъдим още нещо — тя се поколеба: — Но то е много лично. — Личеше, че се притеснява. — Според вас аз не се интересувам от замърсяването на околната среда като следствие от

нашите действия, но ще ви призная нещо, което, надявам се, ще запазите в тайна. Имам десетгодишна дъщеря, която безумно обичам, и тя ще живее в една от новите сгради с баща си, на когото е поверена.

Идит Бенсън изненадано я гледаше.

— Аз... не знаех, че имате дъщеря.

— Никой не знае — тихо рече Лара. — Изобщо не съм се омъжвала, затова ви моля да го запазите в тайна. Ако се разчуе, това много ще ми навреди. Сигурна съм, че разбирате.

— Наистина ви разбирам.

— Много обичам дъщеря си и ви уверявам, че не бих направила нищо в нейна вреда. Ще се постарая с всички сили да създам прекрасни условия за хората, които ще живеят тук. А тя ще бъде една от тях.

Настана тишина, изпълнена със съчувствие.

— Трябва да призная, че това... съвсем променя нещата, мис Камерън. Бих искала да си помисля по въпроса.

— Благодаря, оценявам жеста ви.

„Ако имах дъщеря, за нея щеше да е съвсем здравословно да живее тук.“

След три седмици Лара получи одобрението на проекта от градската комисия по планирането.

— Чудесно! — рече тя. — Сега трябва да се свържем със Стантън Филдинг и Андрю Бъртън и да успеем да ги ангажираме за проекта.

Хауард Келър не можеше да повярва.

— Чух за станалото. Ти си я подвела! Невероятно. Та ти нямаш дъщеря.

— Но те имат нужда от този проект, а това беше единственият начин да ги накарам да променят мнението си.

Бил Уитман слушаше внимателно.

— Ако някога разберат, здравата ще загазиш!

През януари бе завършен строежът на нова четиридесет и пет етажна сграда на Шестдесет и трета улица. Лара взе за себе си

двуетажния апартамент на покрива. Стаите бяха просторни, а цялото жилище бе заобиколено с тераси. За обзавеждането му тя нае един от най-добрите дизайнери. На тържеството при преместването ѝ в него бяха поканени почти сто души.

— Единственото, което му липсва, е мъж — злобничко подхвърли една гостенка.

Лара си помисли за Филип Адлър и се запита къде ли се намира той и какво прави.

Двамата с Хауард Келър обсъждаха някакъв въпрос, когато в кабинета ѝ влезе Бил Уитман.

— Привет, шефе! Може ли за една минута?

Лара вдигна поглед от бюрото си.

— Но не повече, Бил. Какъв ти е проблемът?

— Жена ми.

— Ако имаш семейни недоразумения...

— Не. Тя смята, че трябва да отидем на почивка. Може би в Париж за няколко седмици.

— Париж? — намръщи се Лара. — Имаме толкова недовършени обекти.

— Знам, но напоследък работих извънредно и нямах много време за жена си. Знаете ли какво ми рече тя тази сутрин? Каза: „Бил, ако те повишат и ти увеличат заплатата, няма да се налага да работиш толкова усилено“ — той се засмя.

Лара се облегна назад и внимателно го загледа.

— Увеличение на заплатата ти се полага чак догодина.

Уитман сви рамене.

— Кой може да каже какво ще стане за една година? Може да имате проблеми с оня строеж в Куинс например. Нали разбирате, старата Идит Бенсън може да научи нещо, което да промени мнението ѝ. Така ли е?

Лара не мигна.

— Разбирам.

Бил Уитман се изправи.

— Помислете си и ме уведовете. Лара се усмихна принудено.

— Да.

Мрачно го изглежда, докато той излезе от кабинета ѝ.

— Господи, какво беше това? — възкликна Келър.

— Това се нарича изнудване.

На другия ден по време на обета с Пол Мартин Лара каза:

— Пол, имам един проблем, Не знам как точно трябва да постъпя.

Предаде му разговора с Бил Уитман.

— Мислиш ли, че наистина би отишъл при старата дама? — запита Пол Мартин.

— Не знам, но ако го направи, ще си имам големи неприятности с жилищната комисия.

Пол сви рамене.

— Не бих се тревожил заради него. Вероятно блъфира.

— Да се надяваме — въздъхна Лара.

— Какво ще кажеш за едно отиване до Рино?

— Бих искала да дойда, но не мога да се измъкна, Пол.

— Не те карам да се измъкваш. Питам те дали искаш да купиш хотел и казино в Рино.

Лара го погледна внимателно.

— Сериозно ли говориш?

— Научих, че на един собственик на хотел ще му отнемат разрешителното. Това е златна мина. Когато се разчуе, всички ще се втурнат да го купуват. Хотелът ще се предлага на търг, но мога да уредя ти да го спечелиш.

Лара се поколеба.

— Не знам. Обвързала съм се с доста ангажменти и Хауард Келър казва, че банките няма да ми дават повече заеми, докато не изплатя част от взетите.

— Не е нужно да искаш от банките.

— А от кого?

— Много фирми на Уолстрийт предлагат облигации. Има спестовни компании, които предлагат заеми. Внасяш пет процента от стойността в брой, а компанията дава шестдесет и пет процента в полици с високи дивиденди. Остават тридесет процента, които можеш да осигуриш от чуждестранни банки, инвестиращи в казина. Може да

избираш — швейцарски, немски, японски. Половин дузина банки биха вложили тридесет процента в търговски бонове.

Лара започна да се въодушевява.

— Звучи страхотно. Наистина ли можеш да ми осигуриш закупуването на хотела?

— Това ще ти бъде коледният подарък — ухили се Пол.

— Чудесен си. Защо си толкова добър с мен?

— Изобщо нямам представа — подразни я той. Но съзнаваше, че изцяло е завладян от Лара. Тя го караше отново да се чувства млад и всичко да му се струва вълнуващо. „Не искам никога да те загубя“, казваше си той.

Келър чакаше Лара в кабинета ѝ.

— Къде беше? В два часа имаме съвещание...

— Разкажи ми нещо повече за рисковите облигации, Хауард. Никога не сме ги използвали. Как се категоризират?

— Ами на върха е тройно А. Това ще рече някоя компания от рода на „АТ и Т“. По-надолу по скалата имаш двойно А, после единично А, БАА и най-долу двойно Б. Инвестиционните облигации носят девет процента, рисковите — четиринадесет. Защо питаш?

Лара му каза.

— Казино ли? Господи! Зад това стои Пол Мартин, нали?

— Не, Хауард. Ако предприема нещо, аз ще стоя зад това. Получихме ли отговор за имота в Батъри Парк?

— Да. Тя не иска да го продаде.

— Но имотът все пак се продава, нали?

— В известен смисъл.

— Не ми говори със заобикалки.

— Собственичката Елинор Ройс е вдовица на лекар. Преследват я всички предприемачи в града.

— Някой предлага ли по-висока цена от нашата?

— Не е там работата. Старицата не се интересува от пари — има предостатъчно.

— Тогава от какво се интересува?

— Искане като паметник на мъжа си. Очевидно си въобразява, че е била омъжена за втори Албърт Швайцер. Желаете да

увековечи паметта му. Не иска имотът да бъде използван за някоя търговска глупост. Чух, че Стив Мърчисън също се опитва да я убеди да му го продаде.

— О? — Лара се замисли за миг, после попита:

— Хауард, кой е твоят лекар?

— Какво?

— Как се казва твоят лекар?

— Симор Бенет. Главен лекар е в болницата „Мидтаун“.

На следващата сутрин адвокатът на Лара, Тери Хил, седеше в кабинета на доктор Симор Бенет.

— Секретарката ми каза, че искате спешно да разговаряте с мен по въпрос, който няма нищо общо с медицината.

— В известен смисъл се отнася и до медицината, доктор Бенет — каза Тери Хил. — Представявам група инвеститори, които искат да построят клиника, чиято цел да не бъде печалбата. Искаме да се погрижим за нещастните хора, които не могат да си позволят редовно медицинско обслужване.

— Прекрасна идея — рече доктор Бенет. — С какво мога да ви помогна?

Тери Хил му обясни.

На другия ден доктор Бенет пиеше чай с Елинон Ройс в дома ѝ.

— Помолиха ме да се срещна с вас от името на тази група, мисис Ройс. Искат да построят хубава клиника, която да носи името на покойния ви съпруг. Представят си я като един вид олтар в негова памет.

— Така ли? — лицето на мис Ройс засия.

Около час двамата обсъждаха плановете на групата и накрая мисис Ройс каза:

— Джордж много би харесал тази идея. Кажете им, че ще се споразумеем.

Строителството започна след шест месеца. Завършеният обект бе гигантски. Целият парцел бе зает от огромни жилищни сгради, голям търговски център и театрален комплекс. В най-отдалечения край имаше малко, едноетажно тухлено здание с надпис над вратата — „Медицинска клиника «Джордж Ройс»“.

XVII

На Коледа Лара си остана вкъщи. Очакваше Пол Мартин да мине за малко.

— Днес трябва да съм с Нина и с децата — обясни й той, — но искам да мина да те видя.

Тя се питаше какво ли прави Филип Адлър в този коледен ден.

Денят беше като рисунка на пощенска картичка от „Къриър и Айвс“. Ню Йорк бе обвит от красиво бяло снежно покривало, потънал в тишина. Пол Мартин пристигна с пълна торба подаръци за Лара.

— Трябваше да мина през кантората, за да ги взема — обясни той.

„За да не разбере нещо жена му.“

— Ти ми даваш толкова много, Пол. Не е нужно да ми носиш нищо.

— Но аз искам. Отвори ги сега.

Лара бе трогната от нетърпението му да види реакцията ѝ.

Подаръците бяха грижливо подбрани и скъпи — огърлица от „Картие“, шалове от „Ермес“, книги от „Рицоли“, старинен часовник и малък бял плик. Лара го отвори. Вътре имаше листче, на което с големи печатни букви пишеше „Камерън Рино Хотел и Казино“. Изненадана, тя вдигна поглед към него.

— Получих ли хотела?

Той кимна уверено.

— Ще го получиш. Наддаването започва следващата седмица. Ще има да се забавляваш — предрече Пол Мартин.

— Не знам нищо за ръководенето на казино.

— Не се безпокой. Ще ти намеря професионалисти, които да го управляват от твое име. С хотела можеш да се справиш и сама.

— Не знам как да ти благодаря за всичко, което правиш за мен.

Той взе ръцете ѝ в своите.

— Няма нещо, което не бих направил за теб. Помни това.

— Ще го запомня — сериозно отговори Лара.

Той погледна часовника си.

— Трябва да се прибирам вкъщи. Бих искал... — той се поколеба.

— Да?

— Няма значение. Весела Коледа, Лара.

— Весела Коледа, Пол.

Тя отиде до прозореца и се загледа навън. Снежинките падаха като нежна дантелена завеса. Неспокойна, Лара отиде до радиото и го пусна. Говорителят обяви: „А сега по случай празника Бостънският симфоничен оркестър ще изпълни Концерт за пиано номер пет в ми бемол от Бетховен. Солист — Филип Адлър.“

Лара слушаше, а очите ѝ го виждаха пред пианото — красив и елегантен. Когато концертът завърши, тя помисли: *„Трябва да го видя пак.“*

Бил Уитман бе един от най-добрите технически ръководители в строителния бизнес. Той се бе издигнал през всички степени на занаята и бе много търсен. Работеше непрестанно и печелеше добри пари, но се чувстваше неудовлетворен. От години наблюдаваше как предприемачите печелеха огромни състояния, а той получаваше само една заплата. *„В известен смисъл те печелят за моя сметка, разсъждаваше той. Собственикът обаче грабва тортата, а аз получавам трохите.“* Но от деня, в който Лара Камерън се срещна с обществената комисия, всичко се промени. Тя излъга, за да получи съгласието им, и тази лъжа можеше да я унищожи. *„Ако кажа истината пред комисията, с нея е свършено.“*

Ала Бил Уитман нямаше намерение да го направи. Планът му бе по-добър. Смяташе да използва случилото се за собствено облагодетелстване. Шефката щеше да му даде всичко, което би пожелал. След първия разговор, когато ѝ поиска повишение и увеличение на заплата, той усети, че тя ще се поддаде. Нямаше избор. Бил Уитман радостно си мислеше: *„Ще започна с малко, а по-късно ще засия натиска.“*

Два дни след Коледа работата на строежа на „Плаза“ в Ийст сайд отново започна. Уитман оглеждаше огромния обект и си казваше:

„Това ще бъде направо печатница за пари. Но този път и аз ще получа своя пай.“

На строителната площадка имаше много тежки съоръжения. Подемни кранове вдигаха тонове пръст и я товареха на чакащите камиони. Един от тях, направляващ огромна загребваща кофа със зъбци, изглежда, нещо блокира. Огромната стрела увисна в пространството. Уитмън тръгна към кабината под огромната метална кофа.

— Хей, Джеси, какво става там горе? — викна той.

Мъжът в кабинката промърмори нещо, което Уитман не разбра. Той се приближи още.

— Какво?

Всичко стана за части от секундата. Някаква верига се изплъзна и огромната метална кофа полетя върху Уитман, забивайки го в земята. Мъжете се втурнаха към тялото, но нищо не можеше да се направи.

— Предпазната спирачка изпусна — обясняваше после кранистът. — Господи, чувствам се ужасно. Толкова харесвах Бил.

Когато чу за инцидента, Лара веднага се обади на Пол Мартин.

— Разбра ли за Бил Уитман?

— Да. Съобщиха по телевизията.

— Пол, нали ти не си...?

Той се разсмя.

— Не си въобразявай глупости. Гледаш прекалено много филми. Но помни, че накрая добрите винаги побеждават.

А Лара се запита: *„Дали аз съм от добрите?“*

На наддаването за хотела в Рино се явиха повече от десет кандидати.

— Кога да се включа и аз? — запита Лара.

— Не преди да ти кажа. Нека другите да се хвърлят първи — отвърна Пол.

Наддаването ставаше тайно и офертите бяха запечатани. Щяха да ги отворят в петък. В сряда Лара все още не бе предложила своя цена. Тя се обади на Пол Мартин.

— Стой мирно — каза ѝ той. — Ще ти се обадя кога.

Поддържаха контакт по телефона няколко пъти дневно. В пет часа следобед, един час преди приключване на наддаването, телефонът на Лара иззвъня.

— Сега! Най-високата оферта е сто и двадесет милиона. Искам да предложиш пет милиона отгоре.

Лара ахна.

— Но ако го направя, аз губя от сделката.

— Довери ми се — рече Пол. — След като получиш хотела и започнеш да го ремонтираш, можеш да направиш икономии от промените. Всички те ще бъдат одобрени от инженера по надзора. Ще спестиш петте милиона и даже нещо отгоре.

На следващия ден Лара бе уведомена, че нейната оферта е спечелила наддаването. Лара и Келър заминаха за Рино.

Хотелът се наричаше „Рино Палас“. Беше огромен и луксозен с хиляда и петстотин стаи и грамадно, блестящо казино, което стоеше празно. Един мъж на име Тони Уилки развеждаше Лара и Хауард Келър из казиното.

— Хората, които го притежаваха, направиха кофти сделка — рече Уилки.

— Как така? — попита Келър.

— Ами изглежда, че някои от момчетата са бъркали в касата...

— Облажили са се — подхвърли Келър.

— Аха. Разбира се, собствениците не са знаели нищо.

— Разбира се.

— Но някой е пропял и Комисията по хазарта им отрязва квитанцията. Жалко. Беше много доходен бизнес.

— Знам — Келър бе прегледал тефтерите.

Когато привършиха инспекцията и двамата с Келър останаха сами, Лара каза:

— Пол беше прав. Това е златна мина — забеляза изражението на Хауард: — Какво има?

Той сви рамене.

— Не знам. Просто не ми харесва, че се забъркваме в нещо такова.

— Какво значи „нещо такова“? Това е печатница за пари, Хауард.

— Кой ще ръководи казиното?

— Ще намерим хора — уклончиво отвърна Лара.

— Откъде? От момиченцата скаути? Този бизнес трябва да се върти от комарджии. Аз не познавам такива, а ти?

Лара мълчеше.

— Обзалагам се, че Пол Мартин познава.

— Не го забърквай в това.

— Бих искал и ти да не се забъркваш. Не мисля, че идеята е чак толкова прекрасна.

— Ти мислеше така и за обекта в Куинс, нали? И за търговския център на Хюстън Стрийт. Но те ни носят пари, нали?

— Лара, не съм казвал, че сделките не са добри. Просто смятам, че прекалено бързаме. Ти поглъщаш всичко, което ти се изпречи пред очите, но все още нищо не си смляла.

Лара го потупа по бузата.

— Успокой се.

Членовете на Комисията по хазарта засвидетелстваха на Лара изключителна любезност.

— Не посрещаме често красиви млади жени тук — каза председателят на комисията: — Това прави деня ни по-хубав.

Лара наистина изглеждаше красива. Носеше бежов вълнен костюм от Дона Каран, кремава копринена блуза и за късмет — един от шаловите, който Пол ѝ подари за Коледа. Тя се усмихна.

— Благодаря ви.

— Какво можем да направим за вас? — попита един от членовете.

Всички знаеха много добре отговора.

— Тук съм, защото бих искала да направя нещо за Рино — сериозно поде Лара. — Бих искала да му дам най-големия и най-красивия хотел в Невада. Желая да надстроя още пет етажа на „Рино Палас“ и да прибавя конгресен център с цел привличането на повече туристи.

Членовете на комисията се спогледаха. Председателят рече:

— Мисля, че подобно нещо би имало много благотворен ефект за града. Разбира се, наша задача е да се уверим, че тази дейност ще бъде съвсем почтена.

— Е, не съм избягала от затвора — засмя се Лара.

Те се усмихнаха на шегата ѝ.

— Познаваме вашата репутация, мис Камерън, а тя е достойна за възхищение. Но вие нямате опит в експлоатацията на казино.

— Това е така — призна Лара. — Сигурна съм обаче, че лесно ще намеря добри и квалифицирани служители, които да бъдат одобрени от вашата комисия. Определено бих била благодарна за вашите препоръки.

Един от членовете взе думата:

— Що се отнася до финансирането, можете ли да гарантирате...?

Председателят го прекъсна:

— Това е уредено, Том. Мис Камерън представи бюджетния си проект. Ще се погрижи всички да получат по едно копие.

Лара тръпнеше в очакване. Председателят каза:

— В момента не мога да ви обещавам нищо, мис Камерън, но с увереност мога да заявя, че не виждам никакви пречки да ви бъде издадено разрешително.

Лара лъчезарно им се усмихна.

— Това е прекрасно. Бих искала да започна колкото е възможно по-скоро.

— Опасявам се, че тук нещата не се придвижват така бързо. Ще изчакаме един месец, преди да можем да ви дадем окончателен отговор.

— Един месец? — смая се Лара.

— Да, трябва да направим някои проверки.

— Разбирам. Добре.

В търговския Комплекс на хотела имаше музикален магазин. На витрината бе сложен голям афиш на Филип Адлър, рекламиращ новия му компактдиск.

Лара не се интересувахе от музика, но купи компактдиска заради снимката на Филип на гърба.

На път за Ню Йорк Лара попита:

— Хауард, какво знаеш за Филип Адлър?

— Ами това, което знаят всички. Той вероятно е най-добрият концертиращ пианист в света днес. Свири с най-големите симфонични

оркестри. Някъде прочетох, че създава фондация за стипендии за музиканти от малцинствата в провинцията.

— Как се казва?

— Мисля: „Фондация Филип Адлър“.

— Бих искала и аз да направя дарение. Изпрати им чек за десет хиляди долара от мое име.

Келър изненадано я погледна.

— Не знаех, че се интересуваши от класическа музика.

— Започвам да се интересувам — отвърна Лара.

Заглавието гласеше:

ПРОКУРОР РАЗСЛЕДВА ПОЛ МАРТИН — АДВОКАТ, ЗА КОГОТО СЕ ГОВОРИ, ЧЕ ИМА
ВРЪЗКИ С МАФИЯТА

Смаяна, Лара прочете статията и веднага се обади на Пол.

— Какво става?

Той се засмя.

— Областният прокурор пак търси под вола теле. От години се опитват да ме свържат с тия момчета, но все нямат късмет. Щом се зададат избори, винаги се мъчат да ме използват за изкупителна жертва. Не се безпокой. Искаш ли да вечеряме заедно?

— Добре — отвърна Лара.

— Знам едно местенце на Мълбъри Стрийт, където никой няма да ни притеснява.

По време на вечерята Пол Мартин каза:

— Чух, че срещата с Комисията по хазарта е протекла добре.

— И аз мисля така. Изглеждаха благосклонни, но не съм се занимавала с такава работа досега.

— Мисля, че няма да имаш никакви проблеми. Ще ти намеря добри момчета за казиното. Предишният собственик бе станал прекалено алчен — той смени темата. — Как вървят строежите?

— Добре. В момента строя три обекта, Пол.

— Нали не се разпростираш над възможностите си, Лара?

Прозвуча ѝ като Хауард Келър.

— Не, всичко е в рамките на бюджета и по график.

— Това е добре. Не бих искал нещата ти да се объркат.

— Няма — тя сложи ръка върху неговата. — Ти си ми спасителната мрежа.

— Винаги ще бъда до теб — той стисна ръката ѝ.

Минаха две седмици, а Филип Адлър не се обаждаше. Тя извика Келър.

— Изпрати ли онези десет хиляди долара на „Фондация Адлър“?

— Да, още същия ден.

— Странно, предполагам, че той ще ми се обади.

Келър вдигна рамене.

— Вероятно пътува някъде.

— Сигурно — тя се опита да скрие разочарованието си. — Да поговорим за обекта в Куинс.

— Тази финансова хапка ще бъде много голяма за нас.

— Знам как да се предпазим. Бих искала да обвържем сделката с един наемател.

— Имаш ли някой предвид?

— Да. Застрахователната компания „Взаимна сигурност“. Председателят ѝ се казва Хорас Гутман. Чух, че търсят ново място. Бих искала това да е нашата сграда.

— Ще проверя — каза Келър.

Лара забеляза, че той не си взема бележки.

— Ти непрестанно ме смайваш. Всичко ли запомняш?

Келър се ухили.

— Имам фотографска памет. Използвах я за бейзболна статистика. — *„Това ми се струва толкова отдавна. Хлапето с вълшебната ръка, звездата на юношеския отбор на «Чикаго Къбс». Друг човек в друго време.“* — Това понякога е като проклятие. Има някои неща в живота ми, които бих искал да забравя.

— Хауард, кажи на архитекта да започне проектирането на сградата в Куинс. Проучи от колко етажа ще има нужда компанията „Взаимна сигурност“ и от каква етажна площ.

След два дни Келър влезе при Лара.

— Опасявам се, че имам лоши новини.

— Какви?

— Поразпитах насам-натам. Беше права за застрахователната компания. Те наистина си търсят ново седалище, но Гутман се е спрял на една сграда на Юниън Скуеър. Тя е собственост на твоя стар приятел Стив Мърчисън.

„Отново Мърчисън!, — тя беше сигурна, че онази кутия с пръст бе изпратена от него. — Няма да му позволя да ме изплаши.“

— Гутман обвързал ли се е с него? — попита Лара.

— Още не.

— Добре. Ще се заема с това.

Следобед Лара проведе много телефонни разговори. Чак при последния попадна в целта. Барбара Росуел.

— Хорас Гутман? Разбира се, че го познавам. Защо се интересуваш от него?

— Искам да се запозная с него. Аз съм голяма негова почитателка. Направи ми една услуга. Би ли го поканила на вечеря следващата събота, моля ти се?

— Дадено.

Вечерята беше обикновена, но изискана. Присъстваха четиринадесет души. Тази вечер Алис Гутман не се чувстваше добре, затова Хорас Гутман дойде сам. Лара бе настанена до него. Беше над шестдесетте, но изглеждаше много по-стар. Лицето му бе не приветливо и повехнало, с упорита брадичка. Лара изглеждаше очарователна и предизвикателна. Бе облякла черна рокля с дълбоко деколте от Холстън и носеше семили, но великолепни бижута. Приключиха с коктейлите и седнаха около масата.

— Искях да се запозная с вас — призна Лара. — Много съм слушала за вас.

— И аз съм слушал много за вас, млада госпожо. Предизвикахте голяма сензация тук.

— Надявам се да дам своя принос за този чудесен град — скромно рече Лара.

— Откъде сте?

— От Гари, Индиана.

— Наистина ли? — той изненадано я погледна: — Аз съм роден там.

Лара се усмихна.

— Да. Имам толкова хубави спомени от Гари. Баща ми работеше в „Пост Трибюн“. Аз учех в гимназията „Рузвелт“. В събота и неделя ходехме на пикник в Глисън Парк, на концерти на открито или на боулинг в „Дванадесет и двадесет“. Не исках да заминаваме.

— Отлично се справяте, мис Камерън.

— Лара.

— Лара. Какво сте намислила сега?

— Сега най-много ме вълнува новата сграда, която ще строя в Куинс. Ще бъде на тридесет етажа, всеки етаж по двеста хиляди квадратни фута.

— Интересно — замислено промълви Гутман.

— Защо? — невинно запита Лара.

— Ами ние точно търсим подобна сграда за новото ни седалище.

— Наистина ли? Избрахте ли вече нещо?

— Не съвсем, но...

— Ако искате, мога да ви покажа плановете на новата ни сграда. Вече са готови.

Той я изучава известно време.

— Да, бих искал да ги видя.

— Мога да ги донеса в бюрото ви в понеделник сутринта.

— Ще ви очаквам.

Остатъкът от вечерта премина добре.

Когато Хорас Гутман се прибра вкъщи, той влезе в спалнята на жена си.

— Как се чувстваш? — попита я той.

— По-добре, скъпи. Как мина вечерята?

Той седна на леглото.

— Всички питаха за теб, но аз прекарах интересно. Чувала ли си за Лара Камерън?

— Разбира се. Всички знаят коя е Лара Камерън.

— Бива си я тая жена! Но има нещо странно. Каза, че е родена в Гари, Индиана — като мен. Познава Гари — Глисън Парк и „Дванадесет и двадесет“.

— Какво странно има в това?

Гутман погледна жена си и се ухили.

— Младата дама е от Нова Скотия.

В понеделник рано сутринта Лара пристигна в кабинета на Хорас Гутман с плановите на строежа в Куинс. Веднага я поканиха при него.

— Радвам се да те видя, Лара. Сядай.

Тя остави плановите на бюрото и седна срещу него.

— Преди да ги разгледаш, трябва да ти призная нещо, Хорас.

Той се облегна назад.

— Да?

— Тази история, която ти разказах в събота, за Гари, Индиана...

— Какво?

— Никога не съм била в Гари, Индиана. Искях да ти направя впечатление.

Той се разсмя.

— И успя да ме объркаш. Не знам дали ще мога да вървя в крак с теб, млада госпожо. Нека да видим плановите.

След половин час той приключи с изучаването им.

— Знаеш ли — замислено произнесе той, — бях се спрял на друг обект.

— Така ли?

— Защо трябва да променям решението си и да се местя в твоята сграда?

— Защото там ще ти е по-добре. Ще се погрижа да имаш всичко, което ти трябва — тя се усмихна. — Освен това ще струва десет процента по-малко на компанията ти.

— Наистина ли? Но ти не знаеш за колко е уговорката ми за другата сграда.

— Няма значение. Ще се доверя на твоята дума.

— Би могла да си родена в Гари, Индиана — рече Гудман. — Приемам.

Когато се върна в службата си, Лара намери съобщение, че се е обаждал Филип Адлър.

XVIII

Балната зала на „Уолдорф Астория“ бе претъпкана от покровители на „Карнеги Хол“. Лара се движеше сред тълпата, търсейки Филип. Припомняше си телефонния разговор преди няколко дни.

— Мис Камерън, обажда се Филип Адлър.

Изведнъж гърлото ѝ пресъхна.

— Съжалявам, че нямах възможност да ви благодаря за дарението за фондацията по-рано. Току-що се върнах от Европа и научих това.

— За мен беше удоволствие — отвърна Лара. Трябваше да го накара да говори. — Всъщност... бих искала да науча нещо повече за фондацията. Може би бихме могли да се видим и да поговорим.

Настъпи пауза.

— В събота вечерта ще има благотворителна вечеря в „Уолдорф“. Бихме могли да се видим там. Свободна ли сте?

Лара бързо погледна графика си. Имаше уговорена вечеря с един банкер от Тексас. Бързо взе решение.

— Да. Ще се радвам да дойда.

— Чудесно. Ще оставя билет за вас на входа.

Сияеща, Лара затвори телефона.

Филип Адлър не се виждаше никъде. Лара се движеше през огромната бална зала, слушайки разговорите около себе си.

— ... и водещият тенор казал: „Доктор Клемперър, остават ми още само две горни «до». Сега ли искате да ги чуете или на представлението довечера?“

— ... о, признавам, че има добра палка. Неговата динамика и нюансиране на тона са отлични... но темпото! Темпото! Поцадете ме!...

— ... ти си ненормален! Стравински е прекалено структурален. Неговата музика би могла да бъде написана и от робот. Той потиска чувствата си. Барток, от друга страна, им дава воля и ни залива с емоции...

— ... просто не понасям свиренето ѝ. Нейното изпълнение на Шопен е упражнение в изтезаващо рубато, насечени фрази и пурпурна ярост...

Това беше някакъв мистериозен език, който Лара не разбираше. В този миг видя Филип, заобиколен от свита обожателки. Лара започна да се промъква през тълпата. Привлекателна млада жена говореше:

— Когато свирехте сонатата в си бемол минор, имах чувството, че Рахманинов се усмихва. Тонът, звученето, изящното тълкуване... Великолепно!

— Благодаря ви — усмихна се Филип.

Матрона на средна възраст бе изпаднала в сантиментален възторг:

— Непрекъснато слушам вашия запис на „Hammerklavier“. Господи! Каква завладяваща жизненост! Мисля, че вие сте единственият пианист на този свят, който действително разбира сонатата на Бетховен...

Филип видя Лара.

— А! Извинете ме.

Той си проби път до нея и взе ръката ѝ. Докосването му я възбуди.

— Здравейте. Радвам се, че дойдохте, мис Камерън.

— Благодаря — тя се огледа. — Доста внушително посещение.

Той кимна.

— Да. Предполагам, че сте почитателка на класическата музика?

Лара си спомни музиката, с която бе израсла — „Ани Лори“, „Вървейки през ръжта“, „Родните хълмове“...

— О, да. Баща ми ме възпитаваше с класическа музика.

— Искам още веднъж да ви благодаря за дарението. Наистина проявихте голяма щедрост.

— Вашата фондация ми се струва много интересна. Бих искала да узная нещо повече за нея. Ако...

— Филип, скъпи! Нямам думи! Великолепно!

Отново го наобиколиха.

Лара успя да каже:

— Ако сте свободен някоя вечер през другата седмица...

Филип поклати глава.

— Съжалявам, утре заминавам за Рим.

Лара изведнъж изпита чувство за загуба.

— О!

— Но след три седмици се връщам. Може би тогава бихме могли...

— Чудесно! — възкликна Лара.

— ... да прекараме една вечер, разговаряйки за музика.

Лара се усмихна.

— Да. Ще го очаквам с нетърпение.

В този момент двама мъже на средна възраст ги прекъснаха. Единият беше вързал косата си на опашка, другият носеше само една обица.

— Филип! Трябва да ни помогнеш да разрешим спора си. Когато свириш Лист, кое според теб е по-важно — мощно пиано с характерен тембър или по-деликатно пиано, което дава възможност за колоритно нюансиране?

Лара нямаше представа за какво говорят. Впуснаха се в дискусия за неутралната звучност, за дългите тонове и прозрачността. Тя наблюдаваше въодушевения израз на Филип, докато той говореше, и мислеше: *„Това е неговият свят. Трябва да намеря начин да вляза в него.“*

На другата сутрин Лара пристигна в Манхатънското музикално училище. Обърна се към секретарката в приемната.

— Бих искала да говоря с някого от преподавателите по музика.

— С определен преподавател ли?

— Не.

— Един момент, моля — тя влезе в съседната стая.

След малко към Лара се приближи дребен мъж с прошарена коса.

— Добър ден. Аз съм Ленард Майърс. С какво мога да ви служа?

— Интересувам се от класическа музика.

— А, искате да се запишете при нас. На какъв инструмент свирите?

— Не свиря на нищо. Искам да науча нещо повече за класическата музика.

— Опасявам се, че не сте попаднала където трябва. Това училище не е за начинаещи.

— Ще ви платя пет хиляди долара за уроци в продължение на две седмици.

Професор Майърс премига.

— Извинете, мис... не разбрах името ви.

— Камерън. Лара Камерън.

— Искате да ми платите пет хиляди долара, за да разговаряме две седмици за класическа музика? — той се затрудни с произнасянето на думите.

— Точно така. Можете да използвате парите за фонд „Стипендии“, ако искате.

Професор Майърс понижи глас.

— Не е нужно. Това ще бъде само между нас двамата.

— Чудесно.

— Кога... а... бихте искали да започнете?

— Сега.

— В момента имам час, но ако ми дадете пет минути...

Лара и професор Майърс седяха сами в класната стая.

— Да започнем отначало. Изобщо знаете ли нещо за класическата музика?

— Много малко.

— Разбирам. Е, има два начина за разбиране на класическата музика: интелектуално и емоционално — започна професорът. — Някой беше казал, че музиката разкрива на човека скритата му същност. Всички големи композитори са били в състояние да постигнат това.

Лара внимателно слушаше.

— Познавате ли някои композитори, мис Камерън?

— Не много — усмихна се тя.

Той се намръщи.

— Наистина не разбирам вашия интерес към...

— Искам да получа някои основни познания, за да мога да разговарям интелигентно с професионален музикант за класиците... Интересува ме главно музиката за пиано.

— Разбирам — Майърс се замисли за миг. — Ще ви кажа как ще започнем. Ще ви дам да изслушате някои компактдискове.

Лара го наблюдаваше, докато той отиде до една полица и взе няколко компактдиска.

— Ще започнем с тези. Искам внимателно да чуете alegrото в Моцартовия Концерт за пиано номер двадесет и едно в до мажор, Кьохел 467, и адажиото в Брамсовия клавирен Концерт номер едно, и модератото в Рахманиновия Концерт за пиано номер две в до минор, опус осемнадесет, и накрая романса в Първия клавирен Концерт от Шопен. Те са отбелязани.

— Добре.

— Чуйте ги и ако искате, елате след няколко дни...

— Ще дойда пак утре.

На другия ден Лара пристигна с половин дузина компактдискове с концерти и рецитали на Филип Адлър.

— А, прекрасно! — рече професор Майърс. — Маестро Адлър е най-добрият. Интересувате ли се от неговите изпълнения?

— Да.

— Маестрото има много записи на чудесни сонати.

— Сонати?

Той въздъхна:

— Знаете ли какво е соната?

— Боя се, че не.

— Сонатата е произведение, състоящо се обикновено от няколко части с определена основна музикална форма. Когато тази форма се използва като произведение за солов инструмент, например пиано или цигулка, произведението се нарича соната. Симфонията е соната за оркестър.

— Разбирам.

„*Няма да е толкова трудно да го използвам при разговор.*“

— Първоначално пианото се е наричало пианофорте. На италиански това означава „тихо-силно“...

Следващите няколко дни обсъждаха записи с изпълнения на Филип — Бетховен, Лист, Барток, Моцарт, Шопен. Лара слушаше, поглъщаше и запомняше.

— Той харесва Лист. Разкажете ми за него.

— Франц Лист бил гениално дете. Всички му се възхищавали. Бил изключителен. Бил галеник на аристокрацията и накрая се оплаквал, че се отнасяли с него като с жонгльор или като с дресирано куче...

— Разкажете ми за Бетховен.

— Труден Човек. Бил толкова нещастна личност, че по средата на големия си успех решил, че не харесва това, което е създал, и преминал към по-дълги и по-емоционални композиции като „Ероика“ и „Патетична“...

— Шопен?

— Шопен бил критикуван, че пише само музика за пиано, и критиците по негово време го наричали ограничен...

По-късно:

— Лист можел да свири Шопен по-добре от самия Шопен...

На другия ден:

— Има разлика между френски и американски пианист. Французите харесват чистотата и елегантността на тона. По традиция техническата им школовка се основава на *jeu perle* — съвършена перлена изравненост на артикулацията със сигурна китка...

Всеки ден те слушаха някой запис на Филип и го обсъждаха. В края на втората седмица професор Майърс рече:

— Трябва да призная, че съм поразен, мис Камерън. Вие наистина сте много усърдна ученичка. Може би трябва да се захванете с някакъв инструмент...

Лара се разсмя.

— Хайде да не се увличаме — тя му подаде един чек. — Заповядайте.

Нямаше търпение да дочака завръщането на Филип в Ню Йорк.

XIX

Денят започна с добра новина. Звънна ѝ Тери Хил:

— Лара?

— Да?

— Току-що се обадиха от Комисията по хазарта. Имаш разрешително.

— Това е чудесно, Тери!

— Ще ти разкажа подробностите, когато те видя, но ти е дадена зелена светлина. Явно адски силно впечатление си направила на комисията.

— Веднага започвам подготовката — отвърна Лара. — Благодаря ти.

Лара съобщи новината на Келър.

— Страхотно. Ще имаме нужда от тези пари в брой. Това би решило много от проблемите ни...

Лара разглеждаше графика си.

— Може да отлетим до там във вторник и да започнем да действаме.

Кати ѝ позвъни:

— На втора линия е някой мистър Адлър. Да му кажа ли...?

Лара изведнъж се притесни.

— Ще се обадя — тя вдигна телефона: — Филип?

— Здравей. Върнах се.

— Радвам се.

„Липсваше ми.“

— Знам, че се обаждам късно, но се питах дали не си свободна тази вечер?

Тя имаше уговорка да вечеря с Пол Мартин.

— Да. Свободна съм.

— Прекрасно. Къде би искала да вечеряме?

— Няма значение.

— „Ла Кот Баск“?

— Добре.

— Искаш ли да се срещнем там в осем часа?

— Да.

— До довечера.

Лара затвори телефона, като се усмихваше.

— Това Филип Адлър ли беше? — попита Келър.

— Аха. Ще се омъжа за него.

Келър я гледаше изумен.

— Сериозно ли говориш?

— Да.

Това беше шок за него. „*Ще я загубя, помисли Келър, след малко си рече: Кого лъжа? Никога не бих могъл да я имам.*“

— Лара... та ти почти не го познаваш!

„*Познавала съм го цял живот.*“

— Не искам да направиш грешка.

— Няма. Аз... — Прекъсна я звънът на телефона, който бе инсталирала заради Пол Мартин. Лара го вдигна: — Здравей, Пол.

— Здравей, Лара. В колко часа ще се видим за вечеря? В осем?

Тя изпита внезапно чувство на вина.

— Пол... довечера няма да мога. Яви се нещо непредвидено. Точно щях да ти се обадя.

— О? Всичко наред ли е?

— Да. Едни хора дойдоха току-що от Рим — поне това бе истина — и трябва да се видим.

— Нямам късмет. Друг път.

— Разбира се.

— Чух, че разрешителното за хотела в Рино е дадено.

— Да.

— Ще се забавляваме добре с него.

— Очаквам го с нетърпение. Съжалявам за тази вечер. Утре ще ти се обадя.

Лара бавно затвори слушалката.

Келър я наблюдаваше. Тя видя неодобрението, изписано на лицето му.

— Нещо притеснява ли те?

— Да. Цялото това модерно оборудване.

— За какво говориш?

— Мисля, че имаш прекалено много телефони в кабинета си. Той е опасен човек, Лара.

Лара се наежи.

— Този опасен човек няколко пъти ни спасява кожата, Хауард. Има ли още нещо?

Келър поклати глава:

— Не.

— Добре. Да се върнем към работата.

Когато тя пристигна в „Ла Кот Баск“, Филип вече я чакаше. Докато вървеше към него, хората се обръщаха да я видят. Филип стана да я посрещне и сърцето на Лара заби по-бързо.

— Надявам се, че не съм закъсняла.

— Съвсем не — той я гледаше с възхищение, очите му бяха топли. — Изглеждаш прекрасно.

Тя се бе преобличала пет-шест пъти. *„Дали да облека нещо просто, или нещо елегантно, или нещо по-секси?“* Най-накрая бе избрала един обикновен костюм от Диор.

— Благодаря.

Когато седнаха, Филип каза:

— Чувствам се като идиот.

— Защо?

— Изобщо не свързвах името ти с онази Камерън. А това си ТИ.

— Признавам се за виновна — засмя се тя.

— Боже мой! Ти си хотелската верига, жилищните кооперации, административните сгради. Където и да пътувам, виждам името ти из цялата страна.

— Това е добре. Ще ти напомня за мен.

Той я разглеждаше.

— Мисля, че нямам нужда от напомняне. Омръзнало ли ти е да ти казват, че си много красива?

Тя понечи да отвърне: „Радвам се, че ме намираш красива“, но се чу да пита:

— Женен ли си? — искаше ѝ се да си отхапе езика.

Той се усмихна.

— Не. За мен е невъзможно да се ожения.

— Защо? — за миг тя затаи дъх. „Да не би да е...“

— Защото по-голямата част от времето съм на турнета. Една вечер съм в Будапеща, следващата — в Лондон или в Париж, или в Токио.

Усети, че я залива вълна на облекчение.

— Разкажи ми за себе си, Филип.

— Какво искаш да знаеш?

— Всичко.

Той се засмя.

— Това ще ни отнеме най-малко пет минути.

— Не. Говоря сериозно. Наистина искам да те опозная.

Той пое дълбоко дъх.

— Ами родителите ми са от Виена. Баща ми беше диригент, а майка ми — учителка по пиано. Избягали от Виена заради Хитлер и се установили да живеят в Бостън. Там съм роден.

— Винаги ли си знаел, че искаш да станеш пианист?

— Да.

Беше шестгодишен. Упражняваше се на пианото, когато баща му се втурна в стаята. „Не, не, не! Не правиш ли разлика между мажорен и минорен акорд? — косматият му пръст удари по нотния лист. — Това е минор, разбираш ли?“

„Татко, моля те, може ли да изляза? Приятелите ми ме чакат навън.“

„Не. Ще стоиш тук, докато го направиш както трябва.“

Беше осемгодишен. Онази сутрин беше свирил четири часа на пианото и вдигна ужасна кавга на родителите си.

„Мразя това пиано! — викаше той. — Не искам да го видя вече.“

Майка му отвърна: „Добре. Хайде сега да чуя още веднъж това анданте.“

Беше десетгодишен. Домът им беше пълен с гости, повечето от които стари приятели на родителите му от Виена. Всички бяха музиканти.

„Сега Филип ще ни изсвири нещо“, обяви майка му.

„Ще ни бъде приятно да чуем как свири малкият Филип“, снизходително казаха те.

„Изсвири нещо от Моцарт, Филип.“

Филип огледа отегчените им физиономии и ядосан седна пред пианото. Те продължиха да си говорят.

Той засвири, пръстите му полетяха по клавишите. Разговорите изведнъж секнаха. Той свиреше една соната от Моцарт и музиката сякаш оживя. В този миг той бе Моцарт и изпълваше стаята с възшебството на маестро.

Когато пръстите му изсвириха последните акорди, настъпи благоговейна тишина. Приятелите на родителите му се втурнаха към пианото, говореха развълнувано, обсипваха го с похвали. Той слушаше аплодисментите и хвалебствията им и за него това бе мигът на прозрението, когато разбра кой е и какво иска в живота.

— Да, винаги съм знаел, че искам да стана пианист — каза Филип на Лара.

— Къде си учил пиано?

— До четиринадесетата ми година ме учеше майка ми, а след това ме изпратиха в института „Къртис“ във Филаделфия.

— Това доставяше ли ти радост?

— Много голяма.

Беше на четиринадесет години, самотен в един град без никакви приятели. Институтът по музика „Къртис“ се помещаваше в четири сгради от началото на века близо до филаделфийския Ритънхаус Скуеър. Това беше американският еквивалент на Московската консерватория на Виардо, Егоров и Торадзе. Тук бяха учили Самюъл Барбър, Ленард Бърнстайн, Джон Карло Меноти, Питър Съркин и десетки други блестящи музиканти.

— Не се ли чувстваше самотен там?

— Не.

Бе нещастен. Никога досега не се бе отделял от дома. Бе се явил на прослушване в института и когато го приеха, той осъзна внезапно, че пред него започва нов живот, че вече никога няма да се върне у дома. Преподавателите веднага откриха таланта на малкото момче. Учители по пиано му бяха Изабел Венгерова и Рудолф Съркин. Филип изучаваше пиано, теория, хармония, оркестрация и флейта. Когато не учеше, свиреше камерна музика заедно с другите ученици. Пианото, на което го караха да се упражнява още от тригодишен, сега бе станало център на живота му. За него то се превърна във възшебен

инструмент, от който пръстите му можеха да изтръгнат романтика, страст и гръмотевици. То говореше на универсален език.

— Когато бях на осемнадесет години, изнесох първия си концерт с Детройтския симфоничен оркестър.

— Страхуваше ли се?

Беше ужасен. Разбра, че едно е да свири пред група приятели, а съвсем друго — да се изправи пред огромна аудитория от хора, платили, за да го слушат. Нервно крачеше зад сцената, когато режисьорът го сграбчи за ръката: „Излизай. Твой ред е.“ Никога нямаше да забрави чувството, когато излезе на сцената и публиката заръкопляска. Той седна пред пианото и напрежението му в миг изчезна. След този момент животът му се превърна в един марафон от концерти. Той обикаляше Европа и Азия и след всяко турне репутацията му нарастваше. Известният артистичен импресарио Уилям Елърби се съгласи да му стане представител. Само след две години Филип Адлър бе много търсен навсякъде.

Филип погледна Лара и се усмихна:

— Да. И сега все още се страхувам преди концерт.

— А как минават турнетата?

— Никога не скучаем. Веднъж бях на турне с Филаделфийския симфоничен оркестър. Бяхме в Бюрксел и трябваше да заминем за концерт в Лондон. Летището беше затворено поради мъгла и ни откараха до летище „Схипхол“ край Амстердам. Но там ни обясниха, че чартърният самолет е малък и музикантите трябва да вземат или инструментите си, или багажа си. Те естествено предпочетоха инструментите. Пристигнахме в Лондон точно преди, началото на концерта. Свирихме по джинси, гуменки и небръснати.

Лара се засмя.

— Обзалагам се, че на публиката ѝ е харесало.

— Така е. Друг път трябваше да изнеса концерт в Индиана, но пианото беше заключено в един килер и никой нямаше ключ от него. Трябваше да разбием вратата.

Лара се изкиска.

— Миналата година трябваше да свиря концерт от Бетховен в Рим. Един музикален критик писа: „Изпълнението на Адлър беше скучно, фразировката на финала бе изцяло несполучлива. Темпото бе твърде бавно, накъсвайки пулса на произведението.“

— Ужасно! — съчувствено възкликна Лара.

— Ужасното е, че аз изобщо не съм давал този концерт. Бях изпуснал самолета!

Лара нетърпеливо се наведе към него:

— Разказвай още.

— Ами веднъж в Сао Паоло по средата на един концерт от Шопен педалите на пианото паднаха.

— И ти какво направи?

— Завърших без педали. Друг път пианото ми се подхлъзна в другия край на сцената.

Когато говореше за работата си, гласът на Филип се изпълваше с ентусиазъм.

— Аз съм щастливец. Прекрасно е да можеш да трогваш хората, да ги пренасяш в друг свят. Музиката подарява на всеки от тях по една мечта. Понякога мисля, че музиката е единственото нормално нещо, останало в този ненормален свят — той смутено се засмя. — Не исках да прозвучи толкова надутото.

— Не. Ти правиш милиони хора щастливи. Обичам да те слушам — тя пое дълбоко дъх. — Когато слушам да свириш „Воалите“ от Дебюси, аз се пренасям на самотен бряг и виждам мачтите на кораб, който отплува в далечината...

Той се усмихна.

— Да, и аз.

— А когато слушам изпълнението ти на Скарлати, аз съм в Неапол, чувам конете и каретите, виждам хората, които вървят по улиците... — тя виждаше по лицето му, че я слуша с удоволствие.

Тя изравяше всичко, запомнено от професор Майърс.

— С Барток ти ме отвеждаш в селцата на Централна Европа, при унгарските селяни. Ти рисуваш картини, в които аз потъвам.

— Много ме ласкаеш — каза Филип.

— Не, всяка моя дума е истина.

Вечерята им пристигна. Ядоха шатобриан с пържени картофи, салата Уолдорф, пресни аспержи и плодова торта за десерт. Пиха различни вина с всяко ястие. По време на вечерята Филип каза:

— Лара, говорим само за мен. Разкажи ми за себе си. Какво чувство изпитваш, като строиш тези огромни сгради из цялата страна?

Лара замълча за миг.

— Трудно е да се опише. Ти твориш с ръцете си. Аз създавам с ума си. Аз не строя физически сградата, но правя построяването ѝ възможно. Представям си една мечта от тухли, бетон и стомана и я осъществявам. Създавам работа на стотици хора: архитекти, зидари, дизайнери, дърводелци, водопроводчици. Благодарение на мен те могат да издържат семействата си. Предлагам на хората да живеят удобно в красива среда. Строя привлекателни магазини, където да купуват това, което им е нужно. Строя паметници на бъдещето — тя стеснително се усмихна. — Нямах намерение да държа такава реч.

— Ти си удивителна, знаеш ли?

— Бих искала да го мислиш наистина.

Прекараха очарователна вечер и още преди края ѝ Лара разбра, че е влюбена за първи път в живота си. Тя много се страхуваше, че ще се разочарова, че никой мъж не би могъл да се сравни с образа, живеещ във въображението ѝ. Но Лохинвар бе оживял пред нея и тя бе развълнувана.

Когато се прибра вкъщи, Лара бе толкова възбудена, че не можа да заспи. Отново и отново преживяваше цялата вечер, целия разговор. Филип Адлър бе най-чаровният мъж, когото бе срещала. Телефонът иззвъня. Лара се усмихна и го вдигна. Понечи да каже: „Филип“, когато чу гласа на Пол Мартин:

— Само проверявам дали си се прибрала благополучно.

— Да — отвърна Лара.

— Как мина срещата?

— Добре.

— Хубаво. Хайде да вечеряме заедно утре.

Лара се поколеба.

— Добре.

„Дали ще имам проблеми?“

XX

На другата сутрин в дома ѝ донесоха букет червени рози. „*Значи и на него му е било приятно*“, щастлива помисли Лара. Побърза да отвори картичката, прикрепена към цветята. На нея пишеше „Бebче, с нетърпение очаквам днешната ни вечеря. Пол.“

Лара усети силно разочарование. Цялата сутрин очакваше Филип да ѝ се обади. Графикът ѝ бе натоварен, но не можеше да се съсредоточи в работата си.

В два часа Кати каза:

— Дошли са новите секретарки за събеседването.

— Изпращай ми ги една по една.

Кандидатките бяха шест и всички имаха висока квалификация. Този ден изборът падна върху Гъртруд Мийкс. Тя беше над тридесетте, интелигентна и очевидно благоговееше пред Лара.

Лара прегледа препоръките ѝ, които бяха впечатляващи.

— Вече сте работили в областта на недвижимите имоти.

— Да, госпожо, но не съм работила за шеф като вас. Честно казано, бих приела мястото дори и без заплата!

Лара се усмихна:

— Това едва ли ще се наложи. Имате добри препоръки. Добре, ще ви изпробваме.

— Много ви благодаря — тя почти се изчерви.

— Ще трябва да подпишете формуляр, че сте съгласна да не давате никакви интервюта и изобщо да не обсъждате работата на фирмата. Приемате ли?

— Разбира се.

— Кати ще ви покаже кое ще бъде вашето бюро.

В единадесет часа имаше съвещание за рекламата с Джери Таунсенд.

— Как е баща ти? — попита Лара.

— В Швейцария е. Лекарят казва, че има надежда — гласът му стана дрезгав. — Ако е така, дължи го на вас.

— Всеки заслужава своя шанс, Джери. Надявам се, че ще се оправи.

— Благодаря — той се изкашля. — Аз... не знам как да ви кажа колко съм благодарен...

Лара се изправи.

— Закъснявам за съвещание.

Тя излезе, а той остана загледан след нея.

Съвещанието ѝ бе с архитектите на един обект в Ню Джързи.

— Добра работа сте свършили — каза Лара, — но бих желала да направите някои промени. Искам елипсовидна колонада с фойета от трите страни и с мраморни стени. Променете покрива във форма на медна пирамида и с фар на върха, който да свети нощем. Ще имате ли проблеми?

— Не мисля, мис Камерън.

След съвещанието уредбата избръмча.

— Мис Камерън, търси ви един от техническите ръководители Реймънд Дъфи. Казва, че е спешно.

Лара вдигна телефона:

— Здравей, Реймънд.

— Имаме проблем, мис Камерън.

— Казвай.

— Току-що ни доставиха товар циментови блокове. Те са дефектни — имат пукнатини. Ще ги върна обратно, но първо исках да ви предупредя.

Лара се замисли.

— Много ли е лошо?

— Доста. Главното е, че не отговарят на нашите изисквания и...

— Можете ли да ги оправите?

— Предполагам, че да, но ще ни излезе скъпо.

— Поправете ги — рече Лара.

В другия край на линията настъпи тишина.

— Добре. Вие сте шефът.

Лара затвори телефона. В града имаше само двама доставчици на цимент и да ги настройва срещу себе си би било самоубийство.

В пет часа Филип все още не се беше обадил. Лара набра номера на фондацията му.

— Моля ви, Филип Адлър.

— Мистър Адлър замина на турне. Мога ли да ви бъда полезна?

Не бе споменал, че ще пътува.

— Не, благодаря.

„Е, това е, рече си Лара. Засега.“

Денят ѝ приключи с посещение на Стив Мърчисън. Той бе едър мъж, с конструкцията на купчина тухли. Той се втурна в кабинета на Лара.

— Какво мога да направя за вас, мистър Мърчисън? — попита тя.

— Не си навирай носа в моите работи, по дяволите!

Лара спокойно го изгледа.

— Какъв е проблемът?

— Ти. Не обичам да ми се бъркат в сделките.

— Ако говорите за мистър Гутман...

— Точно за него говоря, по дяволите.

— Той предпочете моята сграда пред вашата.

— Ти го изигра, затова. Достатъчно дълго ме дразниш. Веднъж вече те предупредих. Втори път няма да те предупреждавам. В този град няма място за двама ни. Не знам къде са ти топките, но ги скрий, защото ако още веднъж ми направиш номер, ще ти ги отрежа!

И изфуча навън.

Вечерята с Пол в апартамента ѝ бе напрегната.

— Изглеждаш загрижена, бебче — рече Пол. — Проблеми ли имаш?

Лара успя да се усмихне.

— Не, всичко е наред.

„Защо Филип не ми каза, че заминава?“

— Кога започва работата в Рино?

— Двамата с Хауард ще отлетим дотам следващата седмица. Би трябвало да можем да го открием след девет месеца.

— След девет месеца би могла да имаш бебе.

Лара изненадано го погледна.

— Какво?

Пол Мартин взе ръката ѝ в своята.

— Знаеш, че съм луд по теб, Лара. Ти промени целия ми живот. Само ако нещата можеха да се развият по друг начин. Много бих искал да имаме деца.

Лара не можа да отговори нищо на това.

— Имам малка изненада за теб — той бръкна в джоба си и извади кутия за бижута. — Отвори я.

— Пол, вече си ми подарил толкова много...

— Отвори я.

В кутията имаше изящна диамантена огърлица.

— Чудесна е.

Той стана и тя усети ръцете му, които я докосваха, докато той закопчаваше огърлицата на врата ѝ. Ръцете му се плъзнаха надолу, галейки гърдите ѝ и той прошепна с пресипнал глас:

— Хайде да я изпробваме.

Пол я поведе към спалнята. Мислите на Лара се объркаха. Тя не беше влюбена в него и не ѝ беше трудно да спи с него — като отплата за всичко, което бе направил за нея, но сега бе по-различно. Тя беше влюбена. „Аз съм глупачка, помисли си Лара. Може би никога вече няма да видя Филип.“

Тя се съблече бавно и неохотно, после двамата се намериха в леглото, Пол бе върху нея, в нея и стенеше:

— Бебче, луд съм за теб.

Лара вдигна очи, но лицето, което видя, бе на Филип.

Всичко вървеше гладко. Ремонтът на хотела в Рино бързо напредваше, „Камерън Тауърс“ щеше да бъде завършен в график, репутацията на Лара растеше. През последните месеци тя няколко пъти се обади на Филип Адлър, но той все беше на турне.

— Мистър Адлър е в Пекин...

— Мистър Адлър е в Париж...

— Мистър Адлър е в Сидни...
„Да върви по дяволите“, реши Лара.

През следващите шест месеца Лара успя да измъкне три обекта под носа на Стив Мърчисън.

Келър загрижен дойде да поговори с нея.

— Из града се говори, че Мърчисън отправя заплахи по твой адрес. Може би трябва да се откажем от конкуренцията с него. Той е опасен враг, Лара.

— Аз също съм опасна — отвърна Лара. — Може би той трябва да опита силите си в друг бизнес.

— Това не е шега, Лара. Той...

— Забрави го, Хауард. Току-що получих информация за един имот в Лос Анжелос. Още не е обявен на пазара. Ако действаме бързо, мисля, че ще успеем да го вземем. Сутринта излитаме.

Имотът беше на мястото на стария хотел „Билтмор“ и се простираше на пет акра. Един агент по недвижими имоти развеждаше Лара и Хауард.

— Първокачествен имот — говореше той, — да, сър. Няма да сгрешите. В тази област може да построите красив малък град... жилищни сгради, търговски центрове, театри, магазини...

— Не.

Той изненадано погледна Лара:

— Моля?

— За мен не представлява интерес.

— Така ли? Защо?

— Кварталът — отвърна Лара. — Мисля, че хората няма да се заселят в този район. Лос Анжелос се разраства на запад. Хората са като лемингите. Не можеш да ги накараш да тръгнат в обратна посока.

— Но...

— Ще ти кажа какво ме интересува: жилищни кооперации. Намери ми добро местоположение.

Лара се обърна към Хауард:

— Съжалявам, че си изгубихме времето. Връщаме се още днес следобед.

Когато се върнаха в хотела, Келър купи вестник.

— Я да видим как е днес пазарът.

Прегледаха вестника заедно. В раздела за развлечения видяха голяма реклама „ТАЗИ ВЕЧЕР В «ХОЛИВУД БОУЛ» — ФИЛИП АДЛЪР“. Сърцето на Лара трепна.

— Хайде да се върнем утре — рече тя.

Келър я изгледа.

— Кое те интересува — музиката или музикантът?

— Купи два билета.

Лара не беше идвала в „Холивуд Боул“. Най-големият естествен амфитеатър в света бе заобиколен от хълмовете на Холивуд, превърнати в парк, целогодишно отворен за посетители. В самия театър имаше места за осемнадесет хиляди зрители. Тази вечер там бе пълно и Лара чувстваше нетърпеливото очакване на тълпата. Музикантите започнаха да излизат на сцената, посрещани от ръкопляскания, които станаха по-ентусиазирани при появата на диригента Андре Превен. За миг настъпи тишина, после избухнаха силни аплодисменти — на сцената излезе Филип Адлър, елегантно облечен във фрак и бяла папийонка. Лара стисна ръката на Келър и прошепна:

— Нали е красив?

Келър не отговори.

Филип седна пред пианото и програмата започна. Неговото вълшебство веднага завладя публиката. Някаква мистика изпълни нощта. Звездите грееха високо в небето и осветяваха тъмните хълмове наоколо. Хиляди хора седяха мълчаливи, развълнувани от величието на музиката. Когато последните акорди на концерта затихнаха, от публиката се разнесе рев — хората наскачаха прави, ръкопляскаха и викаха. Филип стоеше пред тях и се покланяше.

— Хайде да идем зад кулисите — предложи Лара.

Келър се обърна да я погледне. Гласът ѝ трепереше от вълнение. Входът се намираще встрани от подиума за оркестъра. Пред него стоеше пазач, който спираше тълпата. Келър каза:

— Мис Камерън иска да види мистър Адлър.

— Той очаква ли ви?

— Да — отвърна Лара.

— Почакайте, моля — върна се след миг. — Моля заповядайте, мис Камерън.

Лара и Келър влязоха в приемната на артистите. Филип бе в центъра на тълпата, която го поздравяваше.

— Скъпи, никога не съм слушала по-изискано изпълнение на Бетховен. Ти си невероятен...

Филип отвърщаше: *„Благодаря... благодаря, лесно е да се вдъхновиш от такава музика... благодаря, Андре е просто блестящ диригент... благодаря, за мен винаги е удоволствие да свиря тук...“*

Той вдигна поглед, зърна Лара и я поздрави с познатата ѝ усмивка.

— Извинете — запромъква се през тълпата към нея. — Не знаех, че ситук.

— Пристигнахме тази сутрин. Това е Хауард Келър — мой съдружник.

— Здравейте — сдържано поздрави Келър.

Филип се обърна към ниския набит мъж, застанал до него:

— Това е моят мениджър Уилям Елърби.

Те се поздравиха. Филип гледаше Лара:

— Довечера ще има прием в „Бевърли Хилтън“. Бихте ли...

— Ще ни бъде приятно — отвърна Лара.

Когато Лара и Келър пристигнаха в „Бевърли Хилтън“, видяха, че залата е пълна с музиканти и меломани, които говореха за музика: *„Забелязали ли сте, че с приближаването към екватора почитателите стават по-експанзивни и по-буйни... когато Франц Лист свирел, пианото му се превръщало в оркестър... не съм съгласен с вас. Силата на Де Гроот не е в етюдите на Лист или Паганини, а по-скоро в Бетховен... трябва да овладееш емоционалния облик на концерта...“*

„Музикантите и техният език!“ — рече си Лара.

Както обикновено Филип бе заобиколен от обожатели. Лара усещаше, че я обзема топлина само при вида му.

Филип я видя и я поздрави с широка усмивка:

— Много се радвам, че успя да дойдеш.

— Не бих изпуснала тази възможност.

Хауард Келър наблюдаваше двамата, докато разговаряха, и си мислеше: *„Може би трябваше да се науча да свиря на пиано. Или може би просто трябва да приема действителността такава, каквата е.“* Струваше му се, че бе много отдавна, когато за пръв път видя умното, нетърпеливо и амбициозно момиче. Времето я бе пощадило, а за него то беше спряло.

— Утре трябва да се върна в Ню Йорк, но можем да закусим заедно — казваше Лара.

— Бих искал, ала рано сутринта заминавам за Токио.

Лара усети силно разочарование:

— Защо?

Той се засмя:

— Това ми е работата, Лара. Годишно изнасям сто и петдесет, а понякога и двеста концерта.

— Колко време ще отсъстваш този път?

— Осем седмици.

— Ще ми липсваш — тихо промълви Лара. *„Нямаш представа колко ще ми липсваш.“*

XXI

През следващите седмици Лара и Келър летяха до Атланта да проучват два терена в Ейнзли Парк и един в Дънуди.

— Дай ми цените за Дънуди — поиска Лара. — Там можем да построим жилищни кооперации.

От Атланта отлетяха за Ню Орлиънс. Два дни изучаваха деловия център на града, после един ден — езерото Пончартрейн. Лара хареса два парцела.

На другия ден след като се върнаха, Келър дойде при нея.

— Нямахме късмет с обекта в Атланта — рече той.

— Какво искаш да кажеш?

— Изпревариха ни.

Лара изненадано го погледна.

— Как е възможно? Обектите не бяха обявени на пазара.

— Знам. Изтекла е информация.

Лара сви рамене.

— Е, не можем винаги да печелим.

Следобед Келър ѝ донесе още лоши новини.

— Изгубихме сделките в Пончартрейн.

Следващата седмица отлетяха до Сиатъл и огледаха Мърсър Айланд и Къркланд. Лара си хареса един парцел и когато се върнаха в Ню Йорк, каза на Келър:

— Хайде да го купим. Мисля, че от него ще се печелят добри пари.

— Хубаво.

На съвещанието на другия ден Лара попита:

— Изпрати ли оферта за Къркланд?

Келър поклати глава.

— Някой ни беше изпреварил.

Лара се замисли.

— Хауард, опитай се да разбереш кой действа под носа ни.

Трябваша му по-малко от двадесет и четири часа.

— Стив Мърчисън.

— Той ли ни отмъкна всичките сделки?

— Да.

— Значи някой тук се е раздрънkal.

— Така изглежда.

Лицето ѝ бе мрачно. На другия ден Лара нае детективи, за да открият виновника, но те не постигнаха никакъв успех.

— Според нас всичките ви служители са чисти, мис Камерън. Никой от кабинетите ви или телефоните ви не се подслушва.

Бяха стигнали в задънена улица.

„*Може би е било просто съвпадение*“, убеждаваше се Лара. Но изобщо не вярваше в това.

Шестдесет и осем етажната жилищна сграда в Куинс бе завършена наполовина и Лара покани bankerите да дойдат и да разгледат как върви строежът. Колкото повече етажи имаше сградата, толкова по-скъпа беше. Шестдесет и осем етажната сграда имаше всъщност само петдесет и седем етажа. Лара научи този номер от Пол Мартин.

— Всички го правят — смееше се Пол. — Просто ще смениш номерата на етажите.

— Как така?

— Много просто. Първата група асансьори ще бъде от партера до двадесет и четвъртия етаж. Втората група от асансьори ще бъде от тридесет и четвъртия до шестдесет и осмия етаж. Непрекъснато го правят.

Заради профсъюзите съществуваха половин дузина фантоми на заплата — хора, които не съществуваха. Имаше директор по безопасността, координатор на строежа, надзирател по материалите и други, все с внушителни титли. В началото Лара се бе усъмнила в това.

— Не се безпокой — каза ѝ Пол. — Това е част от цената на успешния бизнес.

През всичките тези години Хауард Келър живееше в един малък апартамент на Уошингтън Скуеър. Когато една вечер Лара му дойде на гости, тя се огледа и рече:

— Това е като капан за плъхове. Трябва да се преместиш оттук.

По нейно настояване той се настани в една кооперация в жилищната част на града.

Една вечер двамата работиха до късно и когато най-после свършиха, Лара му каза:

— Изглеждаш напълно изтощен. Иди си у дома и се наспи, Хауард.

— Добра идея — прозя се той. — Ще се видим утре.

— Не бързай да идваш рано — отвърна Лара.

Келър се качи в колата си и потегли към къщи. Мислеше за сделката, която току-що бяха уредили, и за това, колко добре се справи Лара. Работата с нея го въодушевяваше. И едновременно го караше да изпитва чувство на неудовлетвореност. Някъде в подсъзнанието си той все се надяваше, че ще стане чудо. „Хауард, скъпи, спяла ли съм била, та не съм го разбрала досега? Не ме интересува нито Пол Мартин, нито Филип Адлър. През цялото това време съм обичала само теб.“

Никакъв шанс!

Когато стигна до дома си, Келър извади ключ и го пъкна в ключалката. Не ставаше. Озадачен, той отново опита. Изведнъж вратата се отвори и се показа един непознат.

— Какво си въобразяваш, че правиш, по дяволите? — викна той.

Келър объркано го погледна:

— Аз живея тук.

— Как ли пък не!

— Но аз... — той изведнъж се осъзна. — Аз... извинете — заекна той, изчервен. — По-рано живеях тук и...

Вратата се трясна под носа му. Келър стоеше смутен. „Как можах да забравя, че се преместих. Преуморил съм се от работа.“

По средата на едно съвещание частният телефон на Лара иззвъня.

— Много си заета напоследък, бебче. Липсваш ми.

— Доста пътувах, Пол — тя не можа да се насили да му каже, че той също ѝ е липсвал.

— Хайде днес да обядваме заедно.

Лара си припомни всичко, което той бе направил за нея.

— С удоволствие — отговори тя.

В никакъв случай не искаше да му причинява болка.

Обядваха в „Мистър Чоу“.

— Изглеждаш великолепно — каза ѝ Пол. — Изглежда, че това, което правиш, ти се отразява добре. Как върви хотелът в Рино?

— Напредва много добре — ентусиазирано отвърна Лара. Следващите петнадесет минути му обясняваше подробностите. — Би трябвало след два месеца да сме готови за откриването.

В дъното на залата мъж и жена си тръгнаха. Мъжът бе с гръб към Лара, но ѝ изглеждаше познат. Той се обърна за миг и тя зърна лицето му — Стив Мърчисън. Жената с него също ѝ се струваше позната. Тя се наведе да си вземе чантата и сърцето на Лара подскочи. „Гъртруд Мийкс, моята секретарка!“

— Бинго! — тихо възкликна Лара.

— Какво има? — попита Пол.

— Нищо. Всичко е наред.

Лара продължи да му описва хотела. Когато се върна от обема, Лара извика Келър.

— Спомняш ли си оня имот във Феникс, който оглеждахме преди няколко месеца?

— Да, отхвърлихме го. Ти каза, че не струва.

— Промених мнението си — тя натисна бутона на уредбата. — Гъртруд, бихте ли дошла, моля?

— Да, мис Камерън.

Гъртруд Мийкс влезе в кабинета.

— Искам да продиктувам писмо до братя Барън във Феникс.

Гъртруд започна да записва.

— Господа, преразгледах мнението си за имота в Скотсдейл и реших незабавно да го купя. Мисля, че след време това ще бъде моят най-ценен имот — Келър я гледаше втренчен. — По въпроса за цената ще се свържа с вас в следващите дни. С най-добри пожелания... Ще го подпиша.

— Да, мис Камерън. Това ли е всичко?

— Това е всичко.

Келър изчака Гъртруд да излезе от стаята и се обърна към Лара:

— Лара, какво правиш? Нали поискахме анализ на тези имоти.

Те не струват. Ако ти...

— Успокой се. Няма да сключваме сделката.

— Но тогава защо...?

— Ако не греша, Стив Мърчисън ще ги купи. Днес видях Гъртруд да обядва с него.

Келър я зяпна:

— Да пукна!

— Искам да изчакаш два дни, след това се обади на Барън и питай за имота.

След два дни Келър влезе в кабинета ѝ ухилен.

— Ти се оказа права. Мърчисън е налупал въдицата, и то до края. Той вече е горд собственик на петдесет акра земя, която не става за нищо.

Лара извика Гъртруд Мийкс:

— Да, мис Камерън?

— Уволнена сте — каза ѝ Лара.

Гъртруд изненадано я погледна.

— Уволнена? Защо?

— Не ми харесва компанията, в която се движите. Вървете при Стив Мърчисън и му предайте думите ми.

Лицето на Гъртруд побеля.

— Но аз...

— Това е всичко. Ще помоля да ви изведат оттук.

В полунощ Лара се обади на своя шофьор Макс.

— Докарай колата пред входа.

— Да, мис Камерън.

Колата я чакаше.

— Къде искате да отидете, мис Камерън? — попита Макс.

— Карай из Манхатън. Искам да видя това, което съм направила.

Той я гледаше неразбиращо.

— Моля?

— Искам да погледам своите сгради.

Потеглиха из града. Спряха при търговския център, жилищния квартал, при небостъргача. После идваха „Камерън Скуеър“, „Камерън Плаза“, „Камерън Сентър“ и скелетът на „Камерън Тауърс“. Седнала в колата, Лара втренчено гледаше всяка сграда, мислейки за хората, които живееха или работеха там. Тя се бе докоснала до живота на всички тях. *„Направих този град по-хубав. Направих всичко, което исках. Но тогава защо не мога да си намеря място? Какво ми липсва?“* Знаеше отговора.

На другата сутрин Лара се обади на Уилям Елърби, мениджъра на Филип.

— Добър ден, мистър Елърби.

— Добър ден, мис Камерън. С какво мога да ви услужа?

— Питам се къде ли свири Филип Адлър тази седмица.

— Графикът на Филип е доста натоварен. Утре вечер ще бъде в Амстердам, после заминава за Милано, Венеция и... искате ли да ви кажа по-нататък...?

— Не, не. Няма нужда. Просто се интересувах. Благодаря ви.

— Няма нищо.

Лара влезе в кабинета на Келър.

— Хауард, трябва да замина за Амстердам.

Той изненадано я погледна.

— Какво има там?

— Просто една идея — уклончиво отговори тя. — Ще ти кажа, ако излезе нещо. Кажи да ми подготвят самолета.

— Забрави ли, че го изпрати в Лондон с Бърт? Ще им кажа утре да се върнат и...

— Искам да замина днес — тя сама се изненада от настойчивото си желание. — Ще летя с пътнически самолет — върна се в кабинета си и нареди на Кати: — Запази ми едно място в първа класа до Амстердам с Ка Ел Ем.

— Да, мис Камерън.

— Дълго ли ще отсъстваш? — попита Келър. — Насрочили сме съвещания, които...

— Ще се върна след ден-два.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Благодаря ти, Хауард. Този път — не.

— Разговарях с един приятел сенатор във Вашингтон. Мисли, че е възможно да се приеме закон, който да премахне повечето от данъчните облекчения в строителството. Ако го приемат, това ще убие данъците върху основните доходи и ще спре прогресивното намаляване на оценката на имота при определяне на данъците.

— Това би било глупаво. Ще нанесе щети на индустрията на недвижимите имоти.

— Знам. И той е против законопроекта.

— Много хора ще бъдат против. Няма да мине — предрече Лара, — на първо място...

Личният ѝ телефон иззвъня. Лара го загледа втренчено. Той отново звънна.

— Няма ли да отговориш? — попита Келър.

Устата на Лара бе пресъхнала.

— Не.

Пол Мартин дълго слуша приглушения звън, после затвори слушалката. Дълго седя замислен за Лара. Струваше му се, че напоследък тя е станала по-недостъпна, по-хладна. *„Може би имаше някой друг? Не. Тя ми принадлежи. Винаги ще бъде само моя.“*

Полетът с Ка Ел Ем мина приятно. Седалките в първа класа на просторния „Боинг 747“ бяха широки и удобни, стюардесите бяха внимателни.

Лара бе твърде неспокойна, за да яде или да пие каквото и да било. *„Отивам в Амстердам неканена, а може би той ще е прекалено зает, дори да се види смен. Като тичам след него, вероятно губя всичките си шансове. Вече е късно.“*

Тя се настани в „Гранд Хотел“ — един от най-хубавите в Амстердам.

— Ще ви предложим чудесен апартамент, мис Камерън — каза администраторът.

— Благодаря. Разбрах, че довечера има рецитал на Филип Адлър. Знаете ли къде ще свири?

— Разбира се, мис Камерън. В „Концертгебау“.

— Ще можете ли да ми намерите билет?

— С удоволствие.

Когато Лара влезе в апартамента, телефонът вече звънеше. Обаждаше се Хауард Келър.

— Добре ли пътува?

— Да, благодаря.

— Искях да ти съобщя, че разговарях с двете банки за имота на Седмо Авеню.

— И?

— Приеха с готовност — кънтеше гласът му.

Лара ликуваше.

— Казах ли ти! Това ще бъде нещо голямо. Искам да започнеш да събираш екип от архитекти, строители — нашата група — и други такива.

— Добре. Утре ще ти се обадя.

Тя затвори и се замисли за Хауард Келър. Беше толкова мил. „Аз съм късметлия. Винаги е до мен. Трябва да му намеря някоя чудесна жена.“

Преди концерт Филип Адлър винаги беше неспокоен. Сутринта бе репетираше с оркестъра, бе обядвал нещо леко, а после, за да не мисли за концерта, отиде на един английски филм. Гледаше, но съзнанието му бе завладяно от музиката, която щеше да свири вечерта. Не съзнаваше, че барабани с пръсти по облегалката на стола, докато съседът му не каза:

— Имате ли нещо против да престанете с този ужасен шум?

— Моля да ме извините — учтиво рече Филип.

Стана и излезе от киното. Заскита из улиците на Амстердам. Посети Райксмузеум, разходи се из ботаническата градина на свободния университет, позяпа по витрините на Хоофтстраат. В четири часа се върна в хотела да подремне. Нямаше представа, че в апартамента над неговия се намира Лара Камерън.

В седем часа вечерта Филип влезе през служебния вход в „Концертгебау“ — хубавия стар театър в сърцето на Амстердам. Фоайето вече бе изпълнено с подранили посетители.

В гримьорната Филип облече фрака си. Директорът на театъра нахлу при него.

— Всички билети са разпродадеш, мистър Адлър! Трябваше да върнем много хора. Ако беше възможно да останете още ден или два..., но знам, че графикът ви е много натоварен... Ще говоря с мистър Елърби отново да ни гостувате догодина.

Филип не го слушаше. Мислите му бяха съсредоточени в предстоящия рецитал. Най-после, като се извиняваше и се кланяше, директорът си тръгна. В съзнанието си Филип изпълняваше отново и отново музикалните произведения. Разсилният почука на вратата:

— На сцената са готови и ви чакат, мистър Адлър.

— Благодаря.

Беше време. Филип се изправи и протегна ръцете си напред. Те леко потрепваха. Притеснението преди концерт никога не изчезна. Така бе при всички големи пианисти — Хоровиц, Рубинщайн, Съркин. Филип усещаше, че стомахът му се бунтува, а сърцето му бие по-силно. „*Защо се подлагам на тази агония?*“, питаше се той. Но знаеше отговора. Хвърли последен поглед в огледалото, после излезе от гримьорната, мина по дългия коридор и заслиза по тридесет и трите стъпала, които водеха към сцената. Прожекторът го следваше, докато се приближаваше към пианото. Аплодисментите станаха оглушителни. Той седна пред пианото и нервността му като по чудо изчезна. Сякаш мястото му зае друг човек — спокоен, самоуверен, напълно владеещ положението. Той засвири.

Седнала сред публиката, Лара изпита трепетно вълнение, когато Филип излезе на сцената. Той излъчваше някаква хипнотична сила. „*Ще се омъжа за него — мислеше Лара. Знам го.*“ Тя се облегна назад и се остави да бъде завладяна от изпълняваната от него музика.

Рециталът бе триумф. Зад кулисите бе пълно с народ. Филип отдавна се беше научил да разделя поканените на две групи — почитатели и други музиканти. Почитателите винаги бяха възторжени. Ако представлението бе успешно, поздравленията на музикантите бяха сърдечни, ако бе провал, поздравленията им бяха много сърдечни.

В Амстердам той имаше много горещи почитатели и точно тази вечер приемната на театъра бе изпълнена с тях. Той стоеше в центъра, усмихваше се, даваше автографи и бе търпеливо любезен със стотиците непознати. Неизменно някой питаше:

— Помните ли ме?

И Филип се преструваше, че си спомня:

— Лицето ви ми се струва много познато...

Той се сещаше за анекдота за сър Томас Бийчам, който измислил начин да скрива лошата си памет. Когато го питали: „Помните ли ме?“, големият диригент отвърщал: „Разбира се. Как сте? Как е баща ви? С какво се занимава?“ Всичко вървяло добре до един концерт в Лондон, когато на възклицанието на една млада жена „Изпълнението ви беше прекрасно, маестро! Помните ли ме?“, Бийчам отвърнал: „Разбира се, мила. Как е баща ви? Какво прави сега?“ Младата дама казала: „Татко е добре, благодаря. Все още е крал на Англия.“

Филип старателно раздаваше автографи и слушаше познати фрази:

— Вие накарахте Брамс да оживее...

— Не мога да ви опиша колко се развълнувах...

— Имам всички ваши албуми...

— Ще дадете ли автограф и за майка ми? Тя е голяма ваша почитателка...

Нещо го накара да вдигне поглед. На вратата стоеше Лара и го гледаше. Той изненадано разтвори очи.

— Извинете ме.

Проби си път до нея и взе ръката ѝ.

— Каква прекрасна изненада! Какво правиш в Амстердам?

„Внимавай, Лара!“

— Имах работа тук, но когато разбрах, че ще даваш рецитал, не можех да не присъствам. — *„Това бе съвсем невинно.“* — Беше чудесен, Филип.

— Благодаря... аз... — той прекъсна, за да подпише автограф. — Слушай, ако си свободна за вечеря...

— Свободна съм — бързо каза Лара.

Вечеряха в ресторант „Бали“. Когато влязоха в заведението, посетителите станаха прави и започнаха да ръкопляскаат. „В Съединените щати този възторг щеше да бъде заради мен“, помисли си Лара. Но усещаше, че пламва само от присъствието му.

— Вашето посещение е голяма чест за нас, мистър Адлър — каза оберкелнерът, докато ги водеше към масата им.

— Благодаря ви.

Докато сядаха, Лара разгледа хората, които с възхищение зяпаха Филип.

— Те наистина те обичат, нали?

Той поклати глава.

— Това, което обичат, е музиката. Аз съм просто изпълнителят ѝ. Разбрах това много отдавна. Когато бях много млад и може би малко арогантен, след като свърших солото си на един концерт, избухнаха страхотни аплодисменти. Аз се покланях на публиката, самодоволно усмихнат, а диригентът вдигна партитурата над главата си, за да напомни на всички, че всъщност ръкопляскаш на Моцарт. Никога не забравих този урок.

— Нима не се уморяваш да свириш едно и също вечери наред?

— Не, защото няма два еднакви рецитала. Музиката може да е същата, но диригентът е друг, оркестърът е друг.

Поръчаха си вечерята ѝ Филип продължи:

— Стараем се да направим всеки рецитал свършен, но такова нещо не може да стане, защото работим с музика, а тя винаги е по-добра от нас. Трябва да премисляме отново всеки път музиката, за да пресъздадем смисъла, вложен от композитора.

— Никога ли не си доволен?

— Никога. Всеки композитор има свой характерен звук. Дали ще бъде Дебюси, Брамс, Хайдн, Бетховен... нашата цел е да уловим точно този звук.

Донесоха вечерята, която се състоеше от двадесет и два индонезийски специалитета, включващи различни видове месо, риба, пиле, юфка и два десерта.

— Как е възможно да се изяде всичко това? — засмя се Лара.

— Холандците имат добър апетит.

Филип не можеше да откъсне очи от Лара. Откри, че е абсурдно щастлив от присъствието ѝ. Бе имал връзки с немалко красиви жени, но не беше срещал такава като Лара. Тя бе силна, същевременно невероятно женствена и съвсем несъзнаваща красотата си. Харесваше гърления ѝ, чувствен глас. „Всъщност харесвам всичко у нея“, призна пред себе си Филип.

— Къде заминаваш оттук? — попита Лара.

— Утре ще бъда в Милано. След това — във Венеция и във Виена, в Париж, в Лондон и накрая — в Ню Йорк.

— Звучи много романтично.

Филип се разсмя.

— Не съм убеден, че бих използвал думата „романтично“. Става дума за несигурни самолетни разписания, непознати хотели, непрекъснато хранене в ресторанти. Но наистина нямам нищо против това, защото самият акт на свиренето е прекрасен. Ненавиждам синдрома „усмихни се!“

— Какво е това!

— Ами да си изложен непрекъснато на показ, да се усмихваш на хора, за които не даваш и пет пари, да живееш живота си сред непознати.

— Познавам това чувство — бавно каза Лара.

В края на вечерята Филип каза:

— Виж, след концерт винаги се чувствам много напрегнат. Искаш ли да се разходим по каналите?

— Ще ми бъде приятно.

Качиха се на едно корабче, което правеше тур по Амстел. Нямаше луна, но градът бе осветен от хиляди блестящи светлини. Пътуването по канала бе вълшебно. По високоговорителя се изсипваше информация на четири езика.

— В момента минаваме покрай вековни търговски къщи с богато украсени фронтони. Отпред виждате старинни църковни кули. Хиляда и двеста моста пресичат каналите, потънали в сянката на великолепни брястове...

Минаха покрай най-малката къща в Амстердам — широка колкото вратата ѝ, покрай черквата Вестеркерк с короната на Хабсбургския император Максимилиан, под отварящия се дървен мост на Амстел, под тесния Магере Бруг, покрай множество шлепове, в които живееха стотици семейства.

— Колко красив град! — възкликна Лара.

— Никога ли не си била тук преди?

— Не.

— А сега дойде по работа.

Лара пое дълбоко дъх.

— Не.

Той я погледна озадачен:

— Мисля, че каза...

— Дойдох в Амстердам, за да те видя.

Той почувства неочаквана тръпка на щастие.

— Аз... много съм поласкан.

— Трябва да ти призная още нещо. Казах ти, че се интересувам от класическа музика. Това не е истина.

Ъгълчетата на устата му трепнаха в усмивка.

— Знам.

Лара изненадано го погледна.

— Знаеш ли?

— Професор Майърс ми е стар приятел. Обади ми се да ми каже, че ти преподава скоростен курс по Филип Адлър. Тревожеше се да не би да кроиш нещо против мен.

— Бил е прав. Обвързан ли си с някого?

— Искаш да кажеш нещо сериозно?

Лара изведнъж се почувства неудобно.

— Ако не те интересувам, аз ще си тръгна и...

Той взе ръката ѝ в своята.

— Хайде да слезем на първата спирка.

Когато се върнаха в хотела, за Лара имаше един куп съобщения от Хауард Келър. Тя ги прибра в чантата си, без да ги прочете. В този миг нищо друго в живота не я интересуваше.

— В твоята стая или в моята? — небрежно попита Филип.

— Твоята.

Тя усещаше, че изгаря от нетърпение.

Струваше ѝ се, че цял живот бе чакала този миг. Това ето, което ѝ липсваше. Бе открила непознатия, в когото беше влюбена. Влязоха в стаята на Филип и двамата изгарящи от нетърпение. Филип я взе в прегръдките си и я зацелува нежно, внимателно, изучавайки я. Лара промълви: „*Боже мой*“ и започнаха да се събличат взаимно.

Внезапен гръм разкъса тишината в стаята. Сивите облаци в небето бавно разтвориха полите си все по-широко и заваля тих дъжд. Той започна кротко и нежно, чувствено галеше топлия въздух, облизваше стените на къщите, всмукваше меката трева, целуваше всички тъмни ъгълчета на нощта. Това беше топъл дъжд, разгулен и

чувствен, плъзгащ се бавно, бавно надолу, но постепенно темпото се засили и премина в поройна, бушуваща буря, пламенна и възискателна, в необуздало пулсиране, в непрестанен, див ритъм, все по-силен, все по-бърз, докато най-после избухна в гръмотевична експлозия. Всичко свърши така внезапно, както бе започнало.

Лара и Филип лежаха изтощени в прегръдките си. Филип я притискаше до себе си и усещаше пулса на сърцето ѝ. Спомни си реплика от някакъв филм: „Усети ли, че земята се движи? Господи, и още как!“ Филип мислеше: „Ако беше музика, тя щеше да е «Баркарола» от Шопен или «Фантазия» от Шуман.“

Усещаше меките контури на тялото ѝ, плътно притиснати до неговото, и отново започна да се възбужда.

— Филип... — гласът ѝ бе дрезгав.

— Да?

— Би ли искал да дойда с теб в Милано?

Той усети, че се усмихва широко.

— О, боже, да!

— Добре — промълви Лара.

Тя се наведе над него и меката ѝ коса започна да гали стройното му, стегнато тяло.

Отново заваля.

Когато най-после се прибра в стаята си, Лара се обади на Келър.

— Събудих ли те, Хауард?

— Не — гласът му звучеше сънливо. — Винаги съм буден в четири часа сутринта. Какво става при теб?

Лара едва се сдържаше да не му каже, но отвърна:

— Нищо. Заминавам за Милано.

— Какво? Нямаме сделки в Милано.

„О, да, имаме“, щастливо си мислеше тя.

— Видя ли съобщенията ми?

Тя бе забравила. Виновно отвърна:

— Още не.

— Носят се слухове за казиното.

— Какво има?

— Има оплаквания от наддаването.

— Не се безпокой. Ако има някакъв проблем, Пол Мартин ще се погрижи за това.

— Както кажеш, шефе.

— Искам да изпратиш самолета ми в Милано. Нека пилотите ме чакат там. Ще ги потърся на летището.

— Добре, но...

— Върни се да си доспиш.

В четири часа сутринта Пол Мартин бе напълно буден. Беше оставил няколко съобщения на телефонния секретар в жилището на Лара, но тя не му се обаждаше. По-рано винаги го предупреждаваше, когато заминава. Нещо ставаше. Какво бе замислила? „Внимавай, любима, прошепна той. *Много внимавай.*“

XXII

В Милано Лара и Филип Адлър се настаняха в „Антика Локанда Солферино“ — очарователен хотел само с дванадесет стаи — и цялата сутрин страстно се любиха. После заминаха за Чернобия и обядваха край езерото Комо в красивата Вила д'Есте.

Вечерта концертът премина триумфално и приемната в „Ла Скала“ бе претъпкана от хора, които искаха да поздравят Филип.

Лара стоеше настрана и наблюдаваше заобиколилите го почитатели и обожатели, които го докосваха, искаха автографи, поднасяха му малки подаръци. Лара усети внезапен пристъп на ревност. Някои от жените бяха млади и красиви. Струваше й се, че всички са й ясни. Американка, облечена в елегантна вечерна рокля от Фенди, престорено свенливо рече:

— Ако сте свободен утре, мистър Адлър, аз ви каня на интимна малка вечеря във вилата си. Много интимна.

На Лара й идваше да удуши тази кучка. Филип се усмихна:

— Ъ... благодаря, но за съжаление съм зает.

Друга жена се опита да пъкне в ръката му ключа от хотелската си стая. Той поклати глава. Хвърли поглед към Лара и се ухили. Жените продължаваха да се тълпят около него.

— Lei era magnifico, maestro.^[1]

— Molto gentile da parte sua^[2] — отвърщаше Филип.

— L'ho sentita suonare il anno scorso. Bravo!^[3]

— Grazie — усмихваше се Филип.

Една жена го сграбчи за ръката:

— Sarebbe possibile cenare insieme?^[4]

Филип поклати глава:

— Ma non credo che sarai impossibile.^[5]

Лара имаше усещането, че това продължи безкрайно дълго. Най-после Филип си проби път до нея и прошепна:

— Хайде да се махаме оттук!

— Si! — засмя се Лара.

Отидоха в ресторанта на операта — „Бифи“. Щом влязоха вътре, посетителите, официално облечени за концерта, станаха прави и започнаха да ръкопляскаат. Оберкелнерът ги отведе до една маса в центъра на залата.

— За нас е голяма чест, мистър Адлър.

Донесоха им бутилка шампанско от заведението и те вдигнаха тост.

— За нас! — сърдечно пожела Филип.

— За нас.

Филип поръча два от специалитетите на заведението — *osso buco*^[6] и *renne all'arrabbiata*.^[7] Непрекъснато говореха и имаха чувството, че винаги са се познавали. Постоянно ги прекъсваха хора, които идваха да поздравят Филип и да му поискат автограф.

— Все така е, нали? — попита Лара.

Филип вдигна рамене.

— Това е неизбежно. За всеки два часа на сцената прекарвам безкрайни часове в даване на автографи или интервюта.

Сякаш в потвърждение на думите му, бе прекъснат, за да даде още един автограф.

— Ти направи това турне прекрасно за мен — въздъхна Филип.
— Лошото е, че утре трябва да замина за Венеция. Много ще ми липсваш.

— Никога не съм била във Венеция — каза Лара.

Реактивният самолет ги чакаше на летище „Линате“. Когато го съзря, Филип изумен попита:

— Това ли е твойт самолет?

— Да. Ще ни откара във Венеция.

— Ще ме разглезиш.

— Имам такива намерения — тихо рече Лара.

След тридесет и пет минути се приземиха във Венеция на летище „Марко Поло“, където ги чакаше лимузина, за да ги откара до близкия пристан. Оттам щяха да вземат моторница до остров Джудека, където се намиреше хотел „Чиприани“.

— Запазих два апартамента — каза Лара. — Реших, че така е по-дискретно.

В моторницата на път за хотела тя попита:

— Колко време ще останем тук?

— Само една нощ за съжаление. Давам рецитал в „Ла Фениче“, след което заминаваме за Виена.

Лара потръпна от удоволствие при това „заминаваме“. Предишната вечер бяха говорили за това.

— Бих искал да бъдеш с мен, колкото може по-дълго — каза Филип, — но сигурна ли си, че не преча на нещо по-важно?

— Няма нищо по-важно.

— Ще се чувстваш ли добре сама днес следобед? Аз ще бъда зает с репетиция.

— Ще се оправя — увери го Лара.

След като се настаниха в хотела, Филип я взе в прегръдките си.

— Сега трябва да вървя, но тук има какво да се види. Приятно разглеждане на Венеция. Ще се видим по-късно.

Те се целунаха, но кратката целувка премина в продължителна.

— По-добре да тръгвам, докато мога — промърмори Филип, — иначе изобщо няма да мога да мина през фойето.

— Приятна репетиция — засмя се Лара.

Филип тръгна, а тя позвъни по телефона на Хауард Келър.

— Къде си? — попита той. — Опитвах се да се свържа с теб.

— Във Венеция съм.

Настъпи пауза.

— Да не купуваме някой канал?

— Проучвам въпроса — засмя се Лара.

— Наистина трябва да си тук. Има много работа. Младият Франк Роуз представи някои нови планове. Харесват ми, но ми е нужно и твоето одобрение, за да...

— Щом ти харесват, действай — прекъсна го Лара.

— Не искаш ли да ги видиш? — гласът на Келър звучеше изненадано.

— Не сега, Хауард.

— Добре. За преговорите по имота на Уест Сайд ми е необходимо съгласието ти, за да...

— Имаш го.

— Лара... добре ли си?

— Никога не съм била по-добре.

— Кога ще се върнеш?

— Не знам. Ще поддържахме връзка. Дочуване, Хауард.

Венеция беше вълшебен град, сътворен сякаш от Просперо. Лара го разглежда цял следобед. Мина през площада „Сан Марко“, посети Двореца на Дожите и камбанарията, разходи се по оживената Рива дели Скиавони, но навсякъде мислеше за Филип. Вървеше из малките криволичещи улички, населени с магазини за бижута, за кожени стоки, с ресторанти, отби се да купи скъпи пуловери, шалове и бельо за секретарките си, портфейли и вратовръзки за Келър и някои от другите мъже. В един бижутериен магазин купи на Филип часовник „Пиаже“ със златна верижка.

— Моля, надпишете го „На Филип с любов, от Лара.“

Самото споменаване на името му я накара да почувства липсата му.

Когато Филип се върна, двамата пиха кафе в свежата градина на „Чиприани“. Лара гледаше Филип и си мислеше: *„Това би било идеално място за меден месец.“*

— Имам подарък за теб — тя му подаде кутийката с часовника.

Той я отвори и се втренчи в него.

— Господи, сигурно струва цяло състояние! Лара, не биваше.

— Не ти ли харесва?

— Разбира се, че ми харесва. Прекрасен е, но...

— Шшшт! Носи го и си мисли за мен.

— Нямам нужда от него, за да мисля за теб, но ти благодаря.

— В колко часа трябва да тръгнем за театъра? — попита Лара.

— В седем.

Лара погледна новия му часовник и невинно подхвърли:

— Значи имаме два часа.

Театърът бе препълнен. Публиката лесно се възпламеняваше, аплодираше и викаше след всяко произведение.

След концерта Лара отиде при Филип зад кулисите. Всичко бе повторение на Лондон, Амстердам и Милано, а жените бяха още по-нетърпеливи и пламенни. В стаята имаше поне пет-шест красиви жени

и Лара се питаше с коя ли би прекарал нощта Филип, ако тя не беше там.

Вечеряха в легендарния „Хари’с бар“, където ги посрещна сърдечно самият собственик Ариго Чиприани.

— Какво удоволствие е да ви видим тук, синьоре, синьорина. Моля, заповядайте!

Той ги отведе до една ъглова маса. Поръчаха си специалитета „Белини“. Филип се обърна към Лара:

— Препоръчвам ти *pasta e fagioli*^[8] за начало. Никъде не я правят по-хубава.

По-късно Филип не си спомняше какво е вечерял. Той бе омаян от Лара. Разбираше, че се влюбва в нея и това го ужасяваше. „*Не мога да се обвързвам, мислеше той. Това е невъзможно. Аз съм номад.*“ Не желаше да мисли за момента, когато тя ще го напусне, за да се Върне в Ню Йорк. Искаше да удължи вечерта, колкото е възможно повече.

Когато се нахраниха, Филип каза:

— В Лидо има казина. Играеш ли хазартни игри?

Лара се изсмя на глас:

— Кое е толкова смешно?

Лара мислеше за стотиците милиони долари, които залагаше при строежите.

— Нищо — отвърна тя. — Хайде да идем.

Взеха моторница до остров Лидо. Минаха покрай хотел „Екселсиор“ и влязоха в огромната бяла сграда на казиното. То бе пълно със страстни комарджии.

— Мечтатели — подхвърли Филип.

Той игра на рулетка и за половин час спечели две хиляди долара.

— Никога преди не съм печелил — обърна се той към Лара. — Ти си ми талисманът.

Играха до три часа сутринта и отново огладняха. Моторницата ги остави на площад „Сан Марко“ и те пое по страничните улички към Кантина до Мори.

— Това е един от най-добрите *bacaros* във Венеция — каза Филип.

— Вярвам ти. А какво е *bacaro*?

— Бар, в който сервират вино и *cicchetti* — малки хапки от местни деликатеси.

Врати от тъмнозелено стъкло водеха към тъмно и тясно помещение с блестящи медни съдове, които висяха от тавана и грееха на дългата маса.

Прибраха се в хотела чак призори. Докато се събличаха, Лара подхвърли:

— Та като стана дума за хапки...

Рано на другата сутрин Лара и Филип отлетяха за Виена.

— Пристигайки във Виена, все едно се връщаш в друго столетие — обясняваше Филип. — Според една шега авиаторите казвали: „Дами и господа, скоро ще кацнем на летището във Виена. Моля, изправете облегалките, затегнете коланите, преустановете пушенето и върнете часовниците си сто години назад.“

Лара се разсмя.

— Родителите ми са родени тук. Когато говореха за миналото, аз им завиждах.

Пътуваха по Рингщрасе и Филип се вълнуваше като малко момче, нетърпеливо да ѝ покаже своите съкровища.

— Виена е градът на Моцарт, Хайдн, Бетховен, Брамс — той погледна Лара и се усмихна широко: — О, забравих, че си специалист по класическа музика.

Настаниха се в хотел „Империял“.

— Трябва да отида в концертната зала — каза ѝ Филип, — но утре ще си взема почивен ден и ще ти покажа Виена.

— Чудесно, Филип.

Той я задържа в прегръдките си.

— Бих искал да имаме повече време сега — със съжаление рече той.

— Аз също.

Той леко я целуна по челото.

— Ще си наваксаме довечера.

Тя се притисна до него.

— Обещания, обещания...

Концертът се състоя в Музикферайн. Рециталът включваше произведения на Шопен, Шумен и Прокофиев и бе още един успех за Филип. Приемната отново бе претърпана, но този път се говореше на немски.

— Sie waren wunderbar, Herr Adler!^[9]

Филип се усмихваше.

— Das ist sehr nett von Ihnen. Danke.^[10]

— Ich bin ein grosser Anhänger von Ihnen.^[11]

Той отново се усмихваше.

— Sie sind sehr freundlich.^[12]

Разговаряше с хората, но не можеше да откъсне погледа си от Лара.

След рецитала вечеряха в хотела. Управителят на ресторанта ги посрещна с възклицания:

— Каква чест! Тази вечер бях на концерта ви. Бяхте великолепен! Великолепен!

— Много сте любезен — скромно отвърна Филип.

Вечерята беше чудесна, но двамата твърде много се вълнуваха един от друг и не можеха да ядат. Когато келнерът попита:

— Ще искате ли десерт?

Филип бързо отвърна:

— Да — като гледаше Лара.

Инстинктът му подсказваше, че нещо не е наред. Тя никога не бе отсъствала толкова дълго, без да му каже къде е. Нарочно ли го отбягваше? Ако е така, причината може да бъде само една. „*Но аз не мога да допусна такова нещо*“, мислеше Пол Мартин.

Блед лъч лунна светлина струеше през прозореца и рисуваше меки сенки по тавана. Лара и Филип лежаха голи и гледаха сенките си, които играеха над главите им. Леките вълни на пердетата ги полюшваха във фееричен танц. Сенките бавно се сливаха и разделяха, и отново се сливаха, докато се сплетоха в едно, а танцът им ставаше

все по-бърз и по-бърз, премина в диво, необуздано пулсиране и внезапно спря. Само пердетата продължаваха нежно да се полюшват.

Рано на другата сутрин Филип обяви:

— Разполагаме с един цял ден и вечерта. Имам да ти показвам много неща.

Закусиха в ресторанта на хотела, после тръгнаха към Кертнерщрасе, която бе затворена за автомобили. Магазините по нея бяха пълни с красиви дрехи, бижута и антики.

Филип нае един фиакър, теглен от коне, с който се разходиха из широките улици. Посетиха двореца „Шьонбрун“, разгледаха живописната колекция от императорски каляски. Следобед си взеха билети за Испанското училище по езда и разгледаха жребците от Липицанер. В Пратера се возиха на огромното виенско колело, а после Филип обяви:

— Сега ще извършим един грях.

— Ооо!

— Не — разсмя се той. — Имам предвид нещо друго.

Той заведе Лара в „Демел“ на превъзходни пасти с кафе.

Лара бе очарована от смесицата на архитектурните стилове във Виена — красиви барокови сгради, построени преди векове, съжителстваха със сгради в неомодернистичен стил.

Филип ѝ говореше за композиторите:

— Знаеш ли, че Франц Шуберт е започнал тук като певец в Императорската капела, но когато на седемнадесет години гласът му започнал да мутира, го изхвърлили. Тогава той решил да композира.

Вечеряха спокойно в малко бистро, после отидоха във винарска таверна в Гринцинг. След това Филип я попита:

— Искаш ли да се разходим по Дунав?

— С удоволствие.

Нощта бе прекрасна — светеше ярка, пълна луна, подухваше лек, летен бриз. Звездите грееха над тях. *„Те светят за нас, защото сме много щастливи“*, помисли си Лара.

Качиха се на едно от корабчетата за разходка. От високоговорителя долитаха нежните звуци на „Синият Дунав“. В далечината съзряха падаща звезда.

— Бързо си пожелай нещо — каза ѝ Филип.

Лара мълчаливо затвори очи за миг.

— Пожела ли си нещо?

— Да.

— Какво?

Лара вдигна поглед към него и сериозно му отвърна:

— Не мога да ти кажа, защото няма да се сбъдне.

„Ще направя всичко възможно, за да се сбъдне“, рече си тя.

Филип се облегна назад и й се усмихна:

— Прекрасно е, нали?

— Винаги може да бъде така, Филип.

— Какво искаш да кажеш?

— Можем да се оженим.

Ето, вече бе казано открито. През последните дни той не мислеше за нищо друго. Бе силно влюбен в Лара, но знаеше, че не може да се обвърже с нея.

— Лара, това е невъзможно.

— Така ли? Защо?

— Вече ти обясних, любима. Постоянно съм на турнета както сега. Ти не би могла да пътуваш непрекъснато с мен, нали?

— Не, но...

— Ето. Нищо няма да излезе. Утре в Париж ще ти покажа...

— Филип, аз няма да дойда с теб в Париж.

Той помисли, че не е разбрал.

— Какво?

Лара пое дълбоко дъх.

— Повече няма да се виждаме.

Това беше като удар в диафрагмата.

— Защо? Аз те обичам, Лара. Аз...

— И аз те обичам, но не съм групарка. Не желая да бъда още една обожателка, която тича след теб. Такива можеш да имаш, колкото си искаш.

— Лара, не искам друга освен теб. Но не разбираш ли, любима, че нищо не би излязло от такъв брак? Двамата имаме свой отделен живот, който е важен за всеки от нас. Бих искал постоянно да бъдем заедно, но това е невъзможно.

— Тогава това е краят, нали? — сдържано отвърна Лара. — Повече няма да се видим, Филип.

— Почакай, моля те. Нека да поговорим. Хайде да отидем в твоята стая и...

— Не, Филип. Много те обичам, но не искам да продължавам по този начин. Свършено е.

— Не искам да свършва — настояваше Филип. — Размисли отново.

— Не мога. Съжалявам. Всичко или нищо.

Стигнаха до хотела в мълчание. Във фоайето Филип помоли:

— Мога ли да дойда в твойта стая? Ще поговорим и...

— Не, мили мой. Няма за какво повече да говорим.

Той остана загледан след нея.

Когато Лара влезе в апартамента си, телефонът звънеше. Тя бързо го вдигна:

— Филип...

— Хауард се обаждат. Цял ден се опитвам да се свържа с теб.

Тя едва скри разочарованието си.

— Какво има?

— Нищо. Обаждам се просто така. Тук има много работа. Кога ще се върнеш?

— Утре — отговори Лара. — Утре се връщам в Ню Йорк — после бавно остави слушалката.

Седеше и гледеше втренчено телефона, внушавайки му да позвъни. След два часа все още мълчеше. Нещастна, Лара мислеше: *„Направих грешка. Поставих му ултиматум и го загубих. Само ако бях изчакала... Ако бях отишла с него в Париж... Ако... ако...“* Опита се да си представи живота без Филип. Дори само мисълта беше твърде болезнена. *„Но не можем да продължаваме по този начин. Искан да си принадлежим един на друг.“* Утре тя трябва да се върне в Ню Йорк. Напълно облечена, Лара легна на дивана до телефона. Чувстваше се изтощена. Знаеше, че изобщо няма да може да заспи.

И заспа.

В своята стая Филип крачеше назад-напред като звяр в клетка. Бе бесен и на Лара, и на себе си. Не можеше да понесе мисълта, че вече няма да я вижда, че няма да я държи в прегръдките си. *„Проклети да са всички жени!“* Родителите му го предупреждаваха: *„Твоят живот е*

музиката. Ако искаш да си най-добрият, в него няма място за нищо друго.“ И той вярваше в това, докато не срещна Лара. Сега всичко се промени. Проклятие! „Това, което беше между нас, бе прекрасно. Защо ѝ трябваше да го унищожи?“ Обичаше я, но разбираше, че никога не може да се ожени за нея.

Лара се събуди от телефонен звън. Седна замаяна на дивана и погледна часовника на стената. Беше пет часа сутринта. Сънена, тя вдигна слушалката.

— Хауард?

Чу гласа на Филип:

— Би ли искала да се омъжиш в Париж?

[1] Бяхте великолепен! — (ит.) — Б.пр. ↑

[2] Много сте любезна. — (ит.) — Б.пр. ↑

[3] Слушах ви и миналата година. Браво! — (ит.) — Б.пр. ↑

[4] Възможно ли е да вечеряме заедно? — (ит.) — Б.пр. ↑

[5] Мисля, че няма да ми бъде възможно. — (ит.) — Б.пр. ↑

[6] Костен мозък — Б.пр. ↑

[7] Вид люти макарони. — Б.пр. ↑

[8] Тестено ястие с фасул (ит.) — Б.пр. ↑

[9] Бяхте чудесен, хер Адлър! — Б.пр. ↑

[10] Много мило от Ваша страна. Благодаря. — Б.пр. ↑

[11] Аз съм голям ваш почитател. — Б.пр. ↑

[12] Много сте любезен. — Б.пр. ↑

XXIII

Женитбата на Лара Камерън и Филип Адлър се превърна в новината на деня по целия свят. Когато Хауард Келър научи, той се напи за пръв път в живота си. Постоянно бе убеждавал сам себе си, че увлечението на Лара по Филип Адлър ще премине. *„Двамата с Лара сме един екип. Ние сме свързани. Никой не може да застане между нас.“*

Два дни той не изтрезня. Когато дойде на себе си, телефонира на Лара в Париж.

— Ако е истина, кажи на Филип, че той е най-големият късметлия на този свят.

— Истина е — радостно го увери Лара.

— По гласа ти личи, че си щастлива.

— Никога в живота си не съм била по-щастлива.

— Аз... се радвам за теб, Лара. Кога ще се върнеш?

— Утре Филип има концерт в Лондон и после се връщаме в Ню Йорк.

— Говори ли с Пол Мартин преди сватбата?

Тя се поколеба:

— Не.

— Не мислиш ли, че вече трябва да го направиш?

— Да, разбира се — това я безпокоеше повече, отколкото признаваше пред себе си. Не знаеше как Пол ще възприеме новината за женитбата ѝ.

— Ще говоря с него, когато се върна.

— Много ще се радвам да те видя. Липсваш ми.

— И ти ми липсваш, Хауард — това беше истина. Той ѝ беше много скъп. Винаги ѝ е бил добър и верен приятел. *„Не знам какво щях да правя без него.“*

Когато „Боинг 727“ се закова пред Бътлър Ейвиейшън Терминал на летище Ла Гуардия в Ню Йорк, Лара и Филип бяха посрещнати от

многобройни представители на пресата. Имаше и репортери от вестници, и телевизионни екипи с камери.

Мениджърът на летището отведе Лара и Филип в приемната и предложи:

— Ако искате, мога да ви измъкна, или...

Лара се обърна към Филип:

— Скъпи, хайде да приключим с тях, иначе изобщо няма да ни оставят на спокойствие.

— Сигурно си права.

Пресконференцията продължи два часа.

— Къде се срещнахте двамата...

— Винаги ли сте се интересували от класическа музика, мисис Адлър?...

— Откога се познавате?...

— В Ню Йорк ли ще живеете?...

— Ще се откажете ли от турнетата си, мистър Адлър?...

Най-после свърши.

Чакаха ги две лимузини — втората беше за багажа.

— Не съм свикнал да пътувам по този начин — каза Филип.

— Ще свикнеш — засмя се Лара.

В лимузината Филип попита:

— Къде отиваме? Апартаментът ми е на Петдесет и седма улица...

— Мисля, че ще се чувстваш по-удобно при мен, скъпи. Разгледай жилището и ако ти харесва, ще пренесем нещата ти.

Пристигнаха в „Камерън Плаза“. Филип вдигна глава към огромната сграда.

— И това е твоя собственост?

— Моя и на няколко банки.

— Впечатлен съм.

Лара стисна ръката му.

— Хубаво, това исках.

Фоайето бе украсено със свежи цветя. Половин дузина служители чакаха, за да ги поздравят.

— Добре дошли у дома, мисис Адлър, мистър Адлър.

Филип се оглеждаше наоколо.

— Боже мой, твое ли е всичко това?

— Наше, скъпи.

Асансьорът ги изкачи на четиридесет и петия етаж, който изцяло бе зает от апартамента ѝ. Икономът отвори вратата.

— Добре дошли, мисис Адлър.

— Благодаря, Симс.

Лара представи на Филип останалия персонал и го разведе из жилището. Голямата холна стая бе изпълнена с антики, имаше просторна, оградена тераса, трапезария, четири големи спални и три спални за персонала, шест бани, кухня, библиотека, кабинет.

— Мислиш ли, че тук ще ти бъде удобно, любими?

Филип се засмя.

— Тесничко е, но ще се оправя.

В средата на хола бе поставено хубаво, ново пиано „Бехщайн“. Филип се приближи и прокара пръсти по клавишите.

— Прекрасно е! — възкликна той.

Лара се приближи.

— Това е сватбеният ти подарък.

— Наистина ли? — той бе трогнат.

Седна предпианото и засвири.

— Наредих да го акордират специално за теб — Лара поглъщаше каскадата от звуци, която изпълни стаята. — Харесва ли ти?

— Страхотно! Благодаря ти, Лара.

— Можеш да свириш, колкото ти душа иска.

Филип стана от столчето.

— Трябва да се обадя на Елърби. Той сигурно се опитва да се свърже с мен.

— Има телефон в библиотеката, скъпи.

Лара отиде в кабинета си и включи автоматичния телефонен секретар. Имаше половин дузина съобщения от Пол Мартин. *„Лара, къде си? Липсваш ми, скъпа...“*... *„Лара, предполагам, че си извън страната, иначе щеше да ми се обадиш“*... *„Безпокоя се за теб, Лара. Обади ми се.“*... После тонът му бе променен: *„Току-що научих за женитбата ти. Истина ли е? Нека да поговорим.“* Филип влезе в стаята.

— Кой е този тайнствен мъж? — попита той.

Лара се обърна.

— Един... стар приятел.

Филип се приближи до нея и я прегърна.

— Трябва ли да ревнувам от него?

Лара тихо отвърна:

— Не трябва да ревнуваш от никого на тоя свят. Ти си единственият мъж, когото някога съм обичала.

И това е истината.

Филип я притисна:

— Ти си единствената жена, която съм обичал.

По-късно следобед, докато Филип свиреше, Лара се обади от кабинета си на Пол Мартин. Той вдигна веднага слушалката.

— Върна ли се? — гласът му звучеше напрегнато.

— Да — този разговор я плашеше.

— Няма да скрия, че новината ми дойде като шок, Лара.

— Съжалявам, Пол... аз... всичко стана внезапно.

— Сигурно.

— Да — тя се опитваше да разбере настроението му.

— Мислех, че между нас съществуваше нещо много хубаво, нещо изключително.

— Така беше Пол, но...

— Нека да поговорим.

— Ами, аз...

— Утре на обед. При Витело. В един часа — това беше заповед.

Лара се колебаеше. Глупаво бе да го настройва допълнително срещу себе си.

— Добре, Пол. Ще дойда.

Линията прекъсна. Лара се разтревожи. Много ли й беше ядосан Пол и щеше ли да предприеме нещо?

XXIV

На другата сутрин, когато Лара пристигна в „Камерън сентър“, всички служители чакаха, за да я поздравят.

— Чудесна новина!

— За всички нас изненадата беше голяма!

— Сигурна съм, че ще бъдете много щастливи...

И все в тоя дух.

Хауард Келър я чакаше в кабинета ѝ. Той силно я прегърна.

— За една дама, която не обича класическата музика, ти положително успя!

Лара се засмя.

— Нали?

— Ще трябва да свикна да те наричам мисис Адлър.

Усмивката ѝ угасна.

— Мисля, че по делови причини ще бъде по-добре, ако продължа да се наричам Камерън. Какво ще кажеш?

— Както желаш. Много се радвам, че се върна. Тук работата се трупа.

Лара се настани на стола срещу Хауард.

— Добре, казвай какво става.

— Ами хотелът в Уест Сайд се оказа губещо предприятие. Имаме клиент от Тексас, който проявява интерес, но вчера отидох да видя хотела. В ужасно състояние е. Нуждае се от основен ремонт, а това ще излезе пет-шест милиона долара.

— Клиентът видя ли го?

— Още не. Обещах, че ще му го покажа утре.

— Покажи му го другата седмица. Прати бояджии и се постарайте да изглежда безукорно чист. А по време на посещението на клиента събери тълпа от хора във фойето.

Той се ухили:

— Добре. Франк Роуз е тук с новите проекти. Чака в моя кабинет.

— Ще ги прегледам.

— Застрахователната компания от Мидланд все още се колебае относно подписването на споразумението.

Лара си записа.

— Ще разговарям с тях по въпроса. Друго?

— Гоутам Банк се опъва относно заема — от седемдесет и пет милиона долара за новия ни проект. Смятат, че си поела прекалено много ангажименти.

— Те каква лихва искаха?

— Седемнадесет процента.

— Уреди ми среща с тях. Ще им предложи двадесет процента.

Той я погледна смаян:

— Двадесет процента? Боже мой, Лара! Никой не предлага двадесет процента!

— Предпочитам да съм жива при двадесет процента, отколкото мъртва при седемнадесет. Прави каквото ти казвам, Хауард.

— Добре.

Сутринта отлетя много бързо. В дванадесет и половина Лара каза:

— На обяд имам среща с Пол Мартин.

Хауард изглеждаше разтревожен.

— Внимавай да не те изяде теб за обяд.

— Какво искаш да кажеш?

— Той е сицилианец. Те не прощават и не забравят.

— Превръщащ го в мелодрама. Пол никога не би ме наранил.

— Дано си права.

Пол Мартин чакаше Лара в ресторанта. Изглеждаше отслабнал и измъчен, под очите му имаше тъмни кръгове, като че ли не е спал добре.

— Здравей, Лара — той не стана.

— Здравей, Пол — тя седна срещу него.

— Казах някои глупости по телефонния ти секретар, съжалявам. Нямах представа... — той вдигна рамене.

— Трябваше да ти кажа, Пол, но всичко се случи толкова внезапно.

— Да — той изучаваше лицето ѝ. — Изглеждаш великолепно.

— Благодаря.

— Къде се запозна с Адлър?

— В Лондон.

— И се влюби в него просто така? — в думите му имаше горчив подтекст.

— Пол, това, което беше между нас с теб, бе чудесно, но не ми стигаше. Имах нужда от нещо повече, от някого, при когото да се прибирам всяка вечер.

Той я гледаше и слушаше мълчаливо.

— Никога не бих направила нещо, с което да те нараня, но това просто... просто се случи.

Той продължаваше да мълчи.

— Моля те да ме разбереш.

— Да — студена усмивка премина по лицето му. — Предполагам, че нямам друг избор, нали? Станалото — станало. Просто ми дойде като шок да го прочета във вестниците и да го видя по телевизията. Предполагах, че сме били по-близки.

— Прав си — отново се съгласи Лара. — Трябваше да ти кажа.

Той протегна ръка и я погали по брадичката.

— Бях луд по теб, Лара. Мисля, че все още съм луд. Ти беше моето *miracolo*.^[1] Бих ти дал всичко на света, освен това, което той може да ти даде — брачната халка. Обичам те достатъчно много, за да искам да бъдеш щастлива.

Лара почувства, че я залива вълна на облекчение.

— Благодаря ти, Пол.

— Кога ще се запозная със съпруга ти?

— Другата седмица даваме прием за приятели. Ще дойдеш ли?

— Непременно. Кажи му да се отнася добре с теб, иначе ще си има работа с мен.

Лара се усмихна:

— Ще му кажа.

Когато Лара се върна, Хауард Келър я чакаше в кабинета ѝ.

— Как мина? — тревожно попита той.

— Добре. Не беше прав за Пол. Държа се чудесно.

— Хубаво. Радвам се, че съм се лъгал. Утре сутринта съм ти уредил срещи с...

— Отмени ги — прекъсна го Лара. — Утре оставам вкъщи при съпруга си. Следващите няколко дни ще ни бъдат меденият месец.

— Радвам се, че си толкова щастлива.

— Хауард, толкова съм щастлива, та чак се плаша. Страх ме е, че ще се събудя и ще разбера, че всичко е било сън. Не предполагах, че човек може да бъде толкова щастлив.

Той се усмихна.

— Добре, аз ще се оправя със срещите.

— Благодаря ти — тя го целуна по бузата. — Следващата седмица даваме прием и ти си поканен.

Приемът се състоя следващата събота в апартамента им. Имаше богат бюфет и над сто души гости. Лара бе поканила мъжете и жените, с които работеше — банкери, строителни предприемачи, архитекти, технически ръководители, чиновници от кметството, плановици, ръководители на профсъюзи. Филип бе поканил свои приятели музиканти, покровители и благотворители на музикантите. Комбинацията се оказа катастрофална.

Не че двете групи не се опитаха да общуват. Проблемът идваше от това, че повечето нямаха нищо общо помежду си. Строителните предприемачи се интересуваха от строежи и архитектура, а музикантите — от музика и композитори.

Лара представи един градски проектант на група музиканти. Той стоеше сред тях и се опитваше да следи дискусията.

— Знаете ли какво отношение е имал Росини към музиката на Вагнер? Един ден се друснал със задника си върху клавишите и казал: „Ето така ми звучи Вагнер.“

— Вагнер си го е заслужавал. Когато избухнал пожар в Ринг Театър във Виена по време на представление на „Хофманови приказки“, четиристотин души загинали. Когато разбрал това, Вагнер казал: „Така им се пада щом слушат оперета от Офенбах“.

Предприемачът бързо отмина.

Лара представи някои от приятелите на Филип на група бизнесмени, занимаващи се с недвижими имоти.

— Проблемът е, че трябва да си сключил договор с тридесет и пет процента от наемателите, преди да направиш кооперация.

— Според мен това е много глупаво правило.

— Съгласен съм. Затова минах към хотелите. Знаеш ли, че сега хотелите в Манхатън печелят средно двеста долара от стая на нощ? Следващата година...

Музикантите се придвижиха по-нататък.

Сякаш разговорите се водеха на два различни езика.

— Бедата на виенчани е, че те обичат само мъртвите композитори.

— На два парцела между Четиридесет и седма и Четиридесет и осма улица се строи нов хотел, финансиран от Чейс Манхатън Банк...

— Може би той не е най-великият диригент, но техниката на палката му е генау...

— ... Мнозина са казвали, че крахът на стоковата борса през 1929 година не е бил чак толкова лошо нещо. Хората се научили да влагат парите си в недвижими имоти.

— ... и Хоровиц не искал да свири години наред, защото мислел, че пръстите му са от стъкло...

— ... Видях проектите. На Осмо Авеню ще се издига класическа основа на три етажа, а вътре ще има елипсовидна аркада с фойета от трите страни...

— ... Айнщайн обичал да свири на пиано. Свирили заедно с Рубинщайн, но Айнщайн винаги грешал такта. Накрая Рубинщайн не издържал и викнал „Алберт, не можеш ли да броиш?“...

— ... конгресмените трябва да са били пияни, когато са гласували закона за поправка на данъците. Той ще осакати строителната индустрия...

— ... и в края на вечерта, когато си тръгвал от празненството, Брамс казал: „Ако съм забравил да обидя някого от присъстващите, аз се извинявам.“

Вавилонската кула!

Пол Мартин дойде сам и Лара побърза да го посрещне.

— Радвам се, че дойде, Пол.

— Не бих изпуснал тази възможност — той се огледа Наоколо.

— Искам да се запозная с Филип.

Лара го отведе до групата, заобиколила Филип.

— Филип, това е моят стар приятел Пол Мартин.

Филип протегна ръка.

— Радвам се, да се запознаем.

Двамата мъже се ръкуваха.

— Вие сте късметлия, мистър Адлър. Лара е забележителна жена.

— И аз това му казвам — засмя се Лара.

— Не е нужно да ми го казва — отвърна Филип. — Знам, че съм късметлия.

Пол го изучаваше.

— Наистина ли?

Лара усети внезапното напрежение в атмосферата.

— Нека ти предложи един коктейл — обърна се тя към Пол.

— Не, благодаря. Забрави ли? Аз не пия.

Лара прехапа устни.

— Разбира се. Нека да те запозная с едни хора — тя го разведе из стаята, представяйки го на различни гости.

Един от музикантите говореше:

— Леон Флайшер има рецитал утре вечер. Не бих го пропуснал за нищо на света — той се обърна към Пол Мартин, който стоеше до Хауард Келър: — Слушали ли сте го как свири?

— Не.

— Забележително. Разбира се, той свири само с лявата си ръка.

Пол Мартин бе озадачен.

— Защо?

— Флайшер разви синдром на китката на дясната си ръка преди десет години.

— Но как може да изнася рецитал с една ръка?

— Пет-шест композитори са писали концерти за лява ръка. Това са Демут, Франц Шмит, Корнголд, има и прекрасен концерт от Равел.

Някои от гостите помолиха Филип да посвири.

— Добре, това е за моята младоженка.

Той седна пред пианото и засвири тема от концерт на Рахманинов. Стаята утихна. Всички бяха омаяни от прекрасните звуци, които изпълниха жилището. Когато Филип стана, избухнаха ръкопляскания.

След един час гостите започнаха да се разотиват. Когато изпратиха последния гост, Филип рече:

— Беше страшен прием.

— Не обичаш големите празненства, нали? — попита го Лара.

Филип я прегърна и се ухили.

— Много ли личеше?

— Ще го правим веднъж на всеки десет години — обеща му Лара. — Филип, нямаше ли чувството, че гостите ни са от различни планети?

Той допря устни до бузата ѝ.

— Това няма значение. Ние си имаме наша собствена планета. Хайде да я накараме да се върти...

[1] Чудо (ит.) — Б.пр. ↑

XXV

Лара реши, че сутрин ще работи вкъщи.

— Искам да бъдем заедно колкото е възможно повече — обясни тя на Филип.

Лара помоли Кати да уреди прослушването на кандидатките за секретарки в апартамента ѝ. Вече бе разговаряла с пет-шест от тях, когато се появи Мариан Бел. Тя беше около двадесет и пет годишна, с мека, руса коса, с привлекателни черти и излъчваше сърдечност.

— Седнете — покани я Лара.

— Благодаря.

Лара преглеждаше документите ѝ.

— Завършили сте колежа „Уелзли“?

— Да.

— И имате диплом за бакалавър на науките. Защо търсите работа като секретарка?

— Мисля, че ако работя при вас, ще науча много. Независимо дали ще получа мястото, аз съм ваша голяма почитателка, мис Камерън.

— Така ли? Защо?

— Вие сте еталон за мен. Постигнали сте много, и то със собствени сили.

Лара изучаваше младата жена.

— Това място означава и по-дълго работно време. Аз ставам рано. Ще работите в жилището ми. Ще започвате в шест сутринта.

— Това не е проблем. Аз съм старателен работник.

Лара се усмихна. Мариан ѝ харесваше.

— Ще ви назнача пробно за една седмица.

Когато седмицата изтече, Лара се увери, че е попаднала на съкровище. Мариан бе способна, интелигентна и вежлива. Постепенно се установи определен ред. Сутрин Лара работеше в жилището си, освен в изключителни случаи. Следобед отиваше в кантората си.

Лара и Филип закусваха заедно, после той сядаше пред пианото по фланелка без ръкави и джинси и се упражняваше в продължение на

два или три часа, а Лара диктуваше в кабинета си на Мариан. Понякога Филип свиреше за Лара стари шотландски мелодии като „Ани Лори“ и „Вървейки през ръжта“. Това я трогваше. Обядваха заедно.

— Разкажи ми за живота си в Глейс Бей — караше я Филип.

— Ще ни отнеме поне пет минути — смееше се Лара.

— Не, сериозно. Наистина искам да знам.

Тя му разказваше за пансиона, но не можеше да си наложи да говори за баща си. Разказа му и за Чарлс Коун и Филип рече:

— Браво на него! Бих искал да се запознаем някой ден.

— Непременно.

Лара му разказа преживяването си с Шон Макалистър и Филип възкликна:

— Копеле такова! Бих го убил! — после притисна Лара до себе си. — Вече никой няма да може да те нарани.

Филип подготвяше един концерт. Тя слушаше как изсвирва три тона, повтаря ги отново и отново, после продължава бавно и постепенно увеличава темпото, докато най-после отделните фрази се слепят в едно.

В началото Лара влизаше при Филип, докато той свири, и го прекъсваше:

— Скъпи, поканени сме за уикенда в Лонг Айланд. Искаш ли да отидем?

Или: „Взех билети за новата пиеса на Нийл Саймън.“ Или: „Хауард Келър иска да ни покани на вечеря в събота.“ Филип се опитваше да бъде търпелив. Накрая каза:

— Лара, моля те, не ме прекъсвай, когато свиря. Това нарушава концентрацията ми.

— Съжалявам — отвърна Лара. — Но не разбирам защо се упражняваш всеки ден. Не ти предстои концерт.

— Упражнявам се ежедневно, за да мога да давам концерти. Разбираш ли, скъпа, когато строиш сграда и стане някаква грешка, тя може да се поправи. Може да се промени проектът или канализацията, или осветлението. Но при един рецитал аз нямам втора възможност. Свиря на живо пред публиката и всеки тон трябва да е свършен.

— Съжалявам — извини се Лара. — Разбирам.

Филип я прегърна.

— Има стар виц за един човек, който вървял из Ню Йорк с калъф за цигулка. Изгубил се, спрял някакъв непознат и го попитал: „Как се стига до «Карнеги Хол»? С упражнения — отвърнал непознатият — с упражняване.“

Лара се разсмя.

— Върни се при пианото си. Няма да те безпокоя.

Тя седеше в кабинета си, заслушана в далечните звуци от свиренето на Филип и мислеше: *„Имам голям късмет. Хиляди жени биха ми завидали само за това, че си седя тук и слушам как свири Филип Адлър.“*

Само ѝ се искаше да не се упражнява толкова често.

И двамата обичаха да играят табла. След вечеря сядаха пред камината и шеговито се впускаха в ожесточена борба. Лара особено много ценеше тези моменти, когато бяха сами.

Подготвяха откриването на казиното в Рино. Шест месеца по-рано Лара и Джери Таунсенд проведоха съвещание.

— Искam за откриването да прочетат чак в Тимбукту — каза му Лара. — Ще докарам главния готвач от „Максим“. От теб искам да осигуриш най-нашумелите таланти. Започни с Франк Синатра. Списъкът на поканените трябва да включва най-известните имена на Холивуд, Ню Йорк и Вашингтон. Искam хората да се борят, за да бъдат включени в този списък.

Сега, докато го четеше, Лара рече:

— Добра работа си свършил. Колко души отклониха поканата?

— Две дузини. Не е лошо за списък от шестстотин поканени.

— Съвсем не е лошо — съгласи се Лара.

Една сутрин Келър ѝ се обади:

— Добри новини. Швейцарските банкери позвъниха, че пристигат утре, за да се срещнат с теб и да обсъдят смесеното дружество.

— Чудесно — отвърна Лара. — В девет часа в моя кабинет.

— Ще уредя всичко.

На вечеря Филип ѝ каза:

— Лара, утре ще правя запис. Ти не си присъствала друг път, нали?

— Не.

— Искаш ли да дойдеш.

Лара се колебаеше, мислейки за срещата с швейцарците.

— Разбира се — отвърна тя.

Обади се на Келър:

— Започни срещата без мен. Ще дойда веднага щом мога.

Звукозаписното студио се намиреше на Тридесет и четвърта улица в голям склад, пълен с електронна техника. В залата седяха сто и тридесет музиканти, а в остъклената контролна кабинка работеха тонтехниците. Струваше ѝ се, че записването върви много бавно. Непрекъснато спираха и започваха отначало. В една от почивките тя се обади на Келър:

— Къде си? — попита я той. — Аз ги задържам, но те искат да говорят с теб.

— Ще дойда след час или два. Продължавай разговорите.

Два часа по-късно звукозаписът все още продължаваше. Лара отново телефонира на Келър.

— Съжалявам, Хауард, но не мога да си тръгна. Кажи им да дойдат утре.

— Кое е толкова важно? — попита той.

— Съпругът ми — отвърна Лара и затвори телефона.

Когато се върнаха у дома, Лара обяви:

— Следващата седмица заминаваме за Рио.

— Какво има в Рио?

— Откриването на хотела и казиното. Ще летим в сряда.

— Проклятие! — отчаяно извика Филип.

— Какво има?

— Съжалявам, любима, но няма да мога.

Тя го зяпна:

— Какво искаш да кажеш?

— Елърби ми е уредил шестседмично турне. Заминавам за Австралия и...

— Австралия?

— Да, после Япония и Хонконг.

— Не, Филип. Искам да кажа... защо ти е това? Не ти се налага. Искам да бъда с теб.

— Ами ела с мен, Лара. Много ще се радвам.

— Знаеш, че не мога. Не и сега. Толкова работа имам тук — нещастна отвърна Лара. — Не искам да ме оставяш сама.

— И аз не искам. Но аз те предупредих, любима, че моят живот е такъв.

— Знам. Но това беше преди. Сега е друго. Всичко се промени.

— Нищо не се е променило — внимателно рече Филип — освен това, че съм абсолютно луд по теб и когато замина, адски ще ми липсваш.

Лара не можа да отговори нищо.

Филип замина. Никога преди Лара не бе изпитвала такава самота. По средата на някое съвещание тя внезапно се сещаше за Филип и сърцето ѝ се разтапяше.

Искаше той да продължи кариерата си, но имаше нужда да бъде до нея. Мислеше за това, колко прекрасно се чувстваха заедно, за прегръдките му, за неговата топлина и нежност. Не знаеше, че може да обича някого толкова силно. Филип ѝ се обаждаше всеки ден, но това като че ли я караше да се чувства още по-самотна.

— Къде си, скъпи?

— Все още съм в Токио.

— Как върви турнето?

— Прекрасно. Липсваш ми.

— И ти ми липсваш — тя не можеше да му обясни колко много.

— Утре заминавам за Хонконг, а после...

— Бих искала да се върнеш — тя съжали за думите си в мига, в който ги изрече.

— Знаеш, че не мога.

Мълчание.

— Разбира се.

Говориха половин час и когато затвори, Лара се почувства още по-самотна. Разликата във времето бе влудяваща. Понякога вторникът

при нея за него бе вече сряда, той се обаждаше посред нощ иди в ранните утринни часове.

— Как е Филип? — попита Келър.

— Добре. За какво му е това, Хауард?

— Кое?

— Това негово турне. Не му се налага да го прави. Искам да кажа, че определено не е заради парите.

— Охо! Сигурен съм, че не е заради парите. Това му е професия, Лара.

Същите думи бе използвал и Филип. Тя ги разбираше с ума си, но не и със сърцето си.

— Лара, ти просто се омъжи за този мъж, но той не е твоя собственост — напомни ѝ Келър.

— Не искам да бъде моя собственост. Но се надявах, че ще бъде по-важна за него от...

Тя млъкна по средата на фразата.

— Няма значение. Знам, че се държа глупаво.

Лара се обади на Уилям Елърби.

— Свободен ли сте днес на обед?

— Мога да се освободя. Да няма нещо лошо?

— Не, не. Просто исках да поговорим.

Срещнаха се в „Льо Сирк“.

— Чували ли сте се скоро с Филип? — попита Елърби.

— Чуваме се всеки ден.

— Турнето му върви успешно.

— Да.

Елърби рече:

— Честно казано, мислех, че Филип никога няма да се ожени. Той е като свещенослужител — изцяло се е посветил на мисията си.

— Знам — Лара се поколеба. — Не мислите ли, че той пътува твърде много?

— Не ви разбирам.

— Филип вече има дом. Няма причина да обикаля целия свят — тя видя изражението на Елърби. — О, не искам да кажа, че трябва да си стои само в Ню Йорк. Сигурна съм, че можете да му уредите концерти в Бостън, Чикаго, Лос Анжелос. Нали разбирате... да, не трябва да пътува толкова надалеч.

Елърби внимателно попита:

— Обсъждахте ли това с Филип?

— Не. Искам първо да поговоря с вас. Би било възможно, нали? Искам да кажа, че на Филип не му трябва вече пари.

— Мисис Адлър, Филип получава по тридесет и пет хиляди долара на концерт. Миналата година е бил на турне в продължение на четиридесет седмици.

— Разбирам, но...

— Имате ли представа колко малко пианисти достигат върха и колко труд им струва това? По света има хиляди пианисти, които свирят до изнемога, но само четирима или петима са суперзвезда. Вашият съпруг е един от тях. Вие не познавате музикалния свят. Конкуренцията е убийствена. По време на концерт виждате на сцената изпълнител, облечен във фрак, излъчващ блясък и благополучие, но когато слезе от сцената, той едва успява да си плати наема и да се нахрани прилично. На Филип му е било нужно много време, за да стане пианист от световна класа. Сега вие искате от мен да му отнема това.

— Не. Аз просто предлагам...

— Това, което предлагате, ще унищожи кариерата му. Всъщност вие не искате това, нали?

— Разбира се, че не — отвърна Лара. Подвоуми се и продължи:

— Разбрах, че получавате петнадесет процента от хонорарите на Филип.

— Точно така.

— Не бих искала да губите, ако Филип дава по-малко концерти — внимателно рече Лара. — Ще се радвам да компенсирам разликата и...

— Мисис Адлър, мисля, че по този въпрос трябва да поговорите с Филип. Ще поръчаме ли нещо?

XXVI

Рубриката на Лиз Смит започваше така:

„НА ЖЕЛЯЗНАТА ПЕПЕРУДА ЩЕ Й ПОДРЕЖАТ КРИЛЦАТА.“

„Един красив магнат в областта на недвижимите имоти ще изпадне в ярост, когато научи, че предстои да излезе от печат книга за нея, написана от бивша служителка. Говори се, че книгата на издателство «Кендълайт Прес» ще бъде голяма сензация.“

Лара ядосано захвърли вестника. Това сигурно бе Гъртруд Мийкс, секретарката, която бе уволнила. Тя извика Джери Таунзенд.

— Видя ли днешната рубрика на Лиз Смит?

— Да, току-що. Нищо не можем да направим, шефе. Ако...

— Можем да направим много неща. Всички мои служители подписват декларации, че няма да пишат нищо за мен по време на работата си тук и след това. Гъртруд Мийкс също няма право да пише. Ще съдя издателя, докато го съсия.

Джери Таунзенд поклати глава.

— Не бих препоръчал подобно нещо.

— Защо не?

— Защото това ще предизвика много и неблагоприятни публикации. Ако не му обърнете внимание, лекият повей сам ще утихне. Ако се опитате да го спрете, ще се превърне в ураган.

Тя го изслуша, но не се съгласи.

— Разбери кой е собственик на издателството — нареди тя.

След час Лара се обади на Хенри Синфелд, собственик на издателство „Кендълайт Прес“.

— Тук е Лара Камерън. Разбрах, че смятате да издадете книга за мен.

— А, прочели сте рубриката на Лиз Смит? Да, така е, мис Камерън.

— Искам да ви предупредя, че ако отпечатате книгата, ще ви съдя за накърняване правото ми на личен живот.

Гласът от другия край отвърна:

— Мисля, че е по-добре да се посъветвате с адвоката си. Вие сте обществена фигура, мис Камерън. Нямате право на личен живот. А според ръкописа на Гъртруд Мийкс, вие сте и доста колоритен образ.

— Гъртруд Мийкс е подписала декларация, с която се задължава да не пише за мен каквото и да било.

— Е, това си е между вас и Гъртруд Мийкс. Можете да я съдите...

„Но, разбира се, през това време книгата ще излезе от печат.“

— Не искам да издавате тази книга. Ако мога да ви компенсирам това...

— Стойте! Мисля, че навлизате в опасна територия. Предлагам да приключим този разговор. Довиждане.

Линията прекъсна.

„Да върви по дяволите!“ Лара се замисли. Повика Хауард Келър.

— Какво знаеш за „Кендълайт Прес“?

Той сви рамене.

— Те са малко предприятие. Издават книги, използвайки скандали. Публикуваха злостни нападки срещу Шер, Мадона...

— Благодаря ти. Това е всичко.

Хауард Келър имаше главоболие. Напоследък май често го болеше глава. Не спеше достатъчно. Живееше в напрежение, имаше чувството, че всичко наоколо става прекалено бързо. Трябваше по някакъв начин да накара Лара да намали темпото. А може би главата го боли, защото е гладен. Той позвъни на секретарката си.

— Бес, би ли ми поръчала нещо за обяд?

Мълчание.

— Бес?

— Шегувате ли се, мистър Келър?

— Не, защо?

— Вие току-що обядвахте.

Келър изпита чувството, че го поляха със студена вода.

— Но ако, все още сте гладен...

— Не, не — той си спомни, че яде салата, сандвич с ростбиф и...

„Господи, какво става с мен?“

— Просто се пошегувах, Бес.

„Кого лъжа?“

Откриването на „Камерън Палас“ в Рино премина при страхотен успех. Хотелът бе пълен, казиното — претъпкано от играчи. Лара не пожали средства, за да бъде сигурна, че поканените знаменитости ще бъдат обградени с внимание. Присъстваха всички. „*Липсва само един човек*“, мислеше Лара. Филип. Той ѝ изпрати огромен букет с бележка, на която пишеше: „Ти си музиката на моя живот. Обожавам те. Липсваш ми.“

Пол Мартин пристигна и се отправи към Лара.

— Поздравявам те. Ти надмина себе си.

— Благодарение на теб, Пол. Без теб не бих постигнала нищо от това.

Той се огледа:

— Къде е Филип?

— Не можа да дойде. На турне е.

— Свири на пиано някъде по света? Това е голяма вечер за теб, Лара. Той трябваше да е до теб!

Тя се усмихна.

— Наистина, много му се искаше да е така.

Управителят на хотела се приближи към Лара:

— Страхотна вечер, нали? Хотелът е резервиран изцяло за следващите три месеца.

— Трябва да продължаваме в този дух, Доналд.

Лара бе наела японски и бразилски агенти, които осигуриха присъствието на големи играчи от чужбина. Бе вложила милиони долари във всеки от луксозните апартаменти, но те щяха да се изплатят.

— Това е златна мина, мис Камерън — управителят се огледа: — Между другото, къде е съпругът ви? С нетърпение очаквам да се запозная с него.

— Той не можа да дойде — отвърна Лара.

„*Свири на пиано някъде по света.*“

Програмата беше великолепна, но звездата на вечерта беше Лара. Сами Кан специално бе написал стихове по музиката на „Моя тип град“, в който се казваше „Моят тип момиче е Лара...“ Когато тя стана,

за да държи реч, избухнаха ентусиазирани аплодисменти. Всеки искаше да се запознае с нея, да се докосне до нея. Пресата бе представена с пълна сила, Лара даваше интервюта за телевизията, за радиото, за вестници и списания. Всичко вървеше добре, докато не ѝ зададоха въпроса:

— А къде е съпругът ви тази вечер?

Лара усети, че все повече се разстройва. „Той *трябваше* да *бъде* до мен. Концертът можеше да почака.“ Но тя мило се усмихна и отговори:

— Филип беше много разочарован, че не може да дойде.

След програмата започнаха танци. Пол Мартин се приближи към масата на Лара.

— Може ли?

Тя стана и се намери в прегръдките му.

— Как се чувстваш като собственик на всичко това? — попита Пол.

— Прекрасно. Благодаря ти за помощта.

— За какво са приятелите? Забелязах присъствието на играчи от тежката категория. Внимавай с тях, Лара. Някои ще загубят големи суми, но ти трябва да ги накараш да се чувстват така, сякаш са спечелили. Намери им нова кола или момичета, или нещо друго, което да ги накара да се чувстват важни личности.

— Ще го запомня — каза Лара.

— Хубаво ми е отново да те държа в прегръдките си.

— Пол...

— Знам. Помниш ли, че предупредих съпруга ти да се грижи добре за теб?

— Да.

— Не ми харесва как си върши работата.

— Филип искаше да дойде — защити го Лара, но в момента, в който го казваше, се запита: „*Наистина ли?*“

Той се обади късно през нощта и гласът му я накара да се почувства двойно по-самотна.

— Лара, цял ден си мисля за теб, любима. Как мина откриването?

— Прекрасно. Толкова исках да си тук, Филип.
— Аз също. Адски ми липсваш.
„Тогава защо не си тук при мен?“
— И на мен ми е мъчно за теб. Връщай се по-бързо.

Хауард Келър влезе в кабинета и подаде на Лара дебел кафяв плик.

— Това няма да ти хареса.

— Какво има?

Келър остави плика на бюрото ѝ.

— Копие от ръкописа на Гъртруд Мийкс. Не ме питай как съм го получил, защото и двамата можем да влезем в затвора.

— Прочете ли го?

Той кимна.

— Да.

— И?

— Мисля, че най-добре е да го прочетеш сама. Някои от написаните неща са се случили много преди тя да започне работа тук. Доста се е поровила.

— Благодаря, Хауард.

Лара изчака той да излезе и натисна бутона на уредбата.

— Не ме свързвай с никого.

Отвори ръкописа и зачете. Беше унищожителен. Това бе портрет на една тиранична интригантка, пробила си път до върха с нокти и зъби. Описваха се гневните ѝ избухвания и деспотичното ѝ отношение към служителите. Беше подло писание, изпълнено с гадни анекдоти. В него не се споменаваха нищо за независимостта и куража на Лара, за таланта ѝ, за далновидността ѝ, за щедростта ѝ. Тя продължи да чете.

„... Един от триковете на Желязната пеперуда бе да планира деловите срещи рано сутрин още първия ден на пристигането, така че партньорите ѝ да са уморени от часовата разлика, а Камерън да е бодр.“

„... По време на преговори на японските гости се поднасяше чай с валиум, а Лара Камерън пиеше кафе с риталин — стимулиращ мисловния процес препарат.“

„... При среща с немски банкери им поднасяхме кафе с валиум, а тя пиеше чай с риталин.“

„... Когато Лара Камерън преговаряше за един проект в Куин и обществената комисия отхвърли проекта ѝ, тя ги накара да променят решението си, измисляйки, че има малка дъщеря, която щяла да живее в една от сградите.“

„... Когато наемателите на «Апартаменти Дорчестър» отказаха да се изнесат, Лара Камерън насели сградата с бездомни скитници.“

Не бе пропуснато нищо. Лара го изчете докрай и дълго време остана неподвижна на бюрото си. После извика Хауард Келър.

— Искам да проучиш Хенри Синфелд, собственик на „Кендълайт Прес“.

— Добре.

Той се върна след петнадесет минути.

— Синфелд има изключително ниска кредитоспособност. Подсилен вятър ще го издуха. Живее от книга до книга. Един провал и с него е свършено.

— Благодаря ти, Хауард.

Тя се обади на адвоката си Тери Хил.

— Тери, би ли искал да станеш издател?

— Какво имаш предвид?

— Искам да купиш от свое име „Кендълайт Прес“. Собственост е на Хенри Синфелд.

— Това няма да представлява трудност. Каква сума си готова да платиш?

— Опитай да го купиш за петстотин хиляди долара. Ако трябва, можеш да вдигнеш до един милион. Следва да се увериш, че в сделката ще бъдат включени всички издателски права, които той притежава. И не намесвай името ми в никакъв случай.

Канцелариите на „Кендълайт Прес“ се намираха в центъра на града в една стара сграда на Тридесет и четвърта улица. Владенията на Хенри Синфелд се състояха от малък кабинет за секретарката му и малко по-голям за него.

Секретарката на Синфелд го уведоми:

— Някой си мистър Хил иска да ви види.

— Да влезе.

Тери Хил му се беше обадил рано сутринта. Той влезе в занемарения малък кабинет. Синфелд седеше зад бюрото.

— С какво мога да ви услужа, мистър Хил?

— Представявам немска издателска фирма, която проявява интерес към закупуването на вашата компания.

Синфелд запали пура, без да бърза.

— Компанията ми не се продава — отговори той.

— О, жалко. Опитваме се да пробием на американския пазар, а вашата дейност ни хареса.

— Изградил съм тази компания от едно нищо — каза Синфелд. — Тя е като моя рожба. Изобщо не бих искал да се разделям с нея.

— Разбирам чувствата ви — рече адвокатът със съучастие. — Ние сме готови да ви предложим петстотин хиляди долара.

Синфелд едва не се задави с пурата си.

— Петстотин? По дяволите, предстои ми да издам книга, която ще струва поне един милион долара. Не, сър. Вашето предложение ме обижда.

— Моето предложение е просто един подарък. Нямате авоари, а дълговете ви са над сто хиляди долара. Проверил съм. Чуйте какво ще ви кажа, ще ви предложи шестстотин хиляди долара. Това е последно.

— Не бих си го простил никога. Ако размислите за възможността да платите седемстотин...

Тери Хил се изправи.

— Довиждане, мистър Синфелд. Ще намеря друга фирма.

Той се отправи към вратата.

— Почакайте! — викна Синфелд. — Нека не бързаме. Истината е, че жена ми настоява да се пенсионирам. Може би сега е подходящият момент.

Тери Хил се приближи до бюрото и извади договора от джоба си.

— Ето ви чек за шестстотин хиляди долара. Само подпишете тук, където е кръстчето.

Лара извика Келър.

— Току-що купихме „Кендълайт Прес“.

— Чудесно. Какво ще правиш с него?

— Преди всичко ще унищожа книгата на Гъртруд Мийкс. Погрижи се да не бъде издадена. Има много начини да се отлага. Ако започне дело за възвръщане на авторските си права, можем да проточим съдебните процедури с години.

— Искаш ли да закриеш компанията?

— Не, разбира се. Намери някой, който да я ръководи. Ще я запазим като губеща, заради данъците.

Когато се върна в кабинета си, Келър каза на секретарката си:

— Искам да ти продиктувам едно писмо. До Джак Хелман — недвижими имоти. „Драги Джак, обсъдих предложението ти с мис Камерън и стигнахме до извода, че в момента е неразумно да участваме в твоята сделка. Но искаме да те уверим, че проявяваме интерес към бъдещи...“

Секретарката му спря да пише. Келър я погледна.

— Записа ли го?

Тя го гледаше втренчено:

— Мистър Келър?

— Да.

— Продиктувахте ми това писмо вчера.

— Какво? — преглътна Келър.

— Вече замина с пощата.

Хауард Келър се опита да се усмихне.

— Предполагам, че съм преуморен.

В четири часа следобед Келърбеше на преглед при доктор Симор Бенет.

— Изглеждаш в отлична форма — каза доктор Бенет. — Физически си абсолютно здрав.

— Ами това изневеряване на паметта?

— Откога не си бил в отпуск, Келър?

Келър се опита да си спомни.

— Струва ми се, че от няколко години. Имахме доста работа.

Доктор Бенет се усмихна.

— Ето, това е. Ти си преуморен. — *„Отново тази дума.“* — Среща се по-често, отколкото предполагаш. Иди някъде, където да се отпуснеш за седмица-две. Изобщо не мисли за работата. Когато се върнеш, ще се почувстваш нов човек.

Келър се изправи — беше му олекнало.

Келър отиде при Лара.

— Ще се справиш ли без мен една седмица?

— Ще бъда като без дясната си ръка. Какво си намислил?

— Лекарят смята, че трябва да си взема кратка почивка, Лара. Да ти призная, имам проблеми с паметта.

Тя го гледаше загрижено:

— Нещо сериозно ли е?

— Всъщност — не. Просто е досадно. Мисля да отида за няколко дни на Хаваите.

— Вземи самолета.

— Не, не, ще ти трябва на теб. Ще летя като обикновен пътник.

— Нека всичко да бъде за сметка на компанията ни.

— Благодаря. Ще се обаждам всеки...

— Нищо подобно. Искам да забравиш за работата. Просто се погрижи за себе си. Не искам да ти се случи нещо лошо.

„Надявам се, че той е добре. Той трябва да бъде добре.“

Филип й телефонира на следващия ден. Когато Мариан Бел каза: „Мистър Адлър се обажда от Тайпе“, Лара бързо вдигна слушалката:

— Филип?

— Здравей, любима. Имаше телефонна стачка. От часове се опитвам да се свържа с теб. Как си?

„Самотна.“

— Чудесно. Как върви турнето?

— Както обикновено. Мъчно ми е за теб.

В далечината Лара чуваше музика и гласове.

— Къде се намираш?

— О, дават малък прием в моя чест. Знаеш как е.

Лара чу смях на жена.

- Да, знам как е.
- Ще се прибера в сряда.
- Филип?
- Да?
- Нищо, скъпи. Идвай си по-бързо.
- Добре. Довиждане.

Тя остави слушалката. Какво щеше да прави той след приема? Коя беше жената? Обзе я толкова силна ревност, че едва не се задуши. Никога в живота си не бе ревнувала никого.

„Всичко е толкова прекрасно. Не искам да го загубя. Не мога да го загубя.“

Лежеше будна и мислеше какво ли прави Филип.

Хауард Келър лежеше на Коуна Бийч пред малък хотел на остров Хавай. Времето беше идеално. Той плуваше всеки ден. Получи тен, играеше по малко голф и ходеше всеки ден на масаж. Чувстваше се напълно отпочинал и по-добре от всякога. *„Доктор Бенет беше прав, мислеше той. Преумора. Когато се върна, ще трябва да я карам по-кротко.“* В действителност епизодите със загубата на паметта го бяха изплашили повече, отколкото му се искаше да си признае.

Най-после дойде време да се върне в Ню Йорк. Той взе нощния самолет и пристигна в Манхатън в четири часа следобед. Отиде направо в службата. Секретарката му го посрещна усмихнато:

— Добре дошли, мистър Келър. Изглеждате чудесно.

— Благодаря ти... — той изведнъж пребледня. Не можеше да си спомни името ѝ.

XXVII

Филип пристигаше в сряда следобед и Лара отиде на летището с лимузината, за да го посрещне. Филип слезе от самолета и образът на Лохинвар отново изникна в съзнанието на Лара. „*Господи, колко е красив!*“ Тя се хвърли в прегръдките му.

— Липсваше ми — каза тя, прегръщайки го.

— И ти на мен, скъпа.

— Колко?

Той показва половин инч между палеца и показалеца си.

— Толкова.

— Звяр такъв! Къде ти е багажът?

— Идва.

След час бяха в апартамента. Мариан Бел йм отвори вратата.

— Добре дошли, мистър Адлър.

— Благодаря, Мариан — той се огледа. — Имам чувството, че съм отсъствал цяла година.

— Две години — поправи го Лара.

Понечи да каже: „*Вече никога не ме оставяй сама*“, но прехапа устни.

— Ще искате ли нещо от мен, мисис Адлър? — попита Мариан.

— Не. Всичко е наред. Можеш да си тръгваш. Утре ще ти продиктувам някои писма. Днес няма да идвам на работа.

— Добре. Довиждане — Мариан си тръгна.

— Мило момиче — забеляза Филип.

— Да, нали? — Лара се притисна до него. — Сега ми покажи колко ти липсвах.

Следващите три дни Лара не отиде на работа. Искаше да бъде с Филип — да разговаря с него, да го докосва, да се увери, че наистина си е дошъл. Сутрин закусваха заедно, после, докато Лара диктуваше на Мариан, Филип свиреше.

На третия ден, докато обядваха, Лара разказа на Филип за откриването на казиното.

— Много исках да бъдеш там, скъпи. Беше фантастично.

— Много съжалявам, че го изпуснах.

Той свири на пиано някъде по света.

— Е, ще имаш тази възможност следващия месец, когато кметът ще ми връчи ключовете на града.

Филип придоби нещастен вид.

— Скъпа, боя се, че ще пропусна и тази възможност.

Лара се втрещи.

— Какво означава това?

— Елърби ми е уредил ново турне. След три седмици заминавам за Германия.

— Това е невъзможно? — възкликна Лара.

— Договорът вече е подписан. Не мога да направя нищо.

— Но ти току-що се завърна! Как може да заминеш отново толкова скоро?

— Това е много важно турне, мила.

— А нашият брак не е ли важен?

— Лара...

— Не си задължен да заминеш — ядосано продължи Лара. — Искам да имам съпруг, а не временен...

Мариан Бел влезе в стаята с някакви писма.

— О, извинете, не исках да ви прекъсна. Тези писма са готови за подпис.

— Благодаря — сдържано отвърна Лара. — Ще ви извикам, когато ми потрѣбвате.

— Да, мис Камерън.

Изчакаха Мариан да се прибере в кабинета.

— Знам, че трябва да изнасяш концерти, но не е нужно да бъде толкова често. Ти да не си търговски пътник?

— Не, не съм — тонът му бе хладен.

— Защо не останеш за церемонията, а след това да заминеш на турне?

— Лара, знам, че това е важно за теб, но трябва да разбереш, че и концертните турнета са важни за мен. Гордея се с теб и с това, което правиш, но искам и ти да бъдеш горда с мен.

— Аз съм горда, Филип — рече Лара. — Прости ми, аз просто...
— тя едва се сдържаше да не заплаче.

— Знам, любима — той я прегърна. — Ще измислим нещо.
Когато се върна, двамата ще заминем на дълга почивка.

„За мен е невъзможно да замина на почивка. Захванала съм се с
твърде много проекти“, мислеше си Лара.

— Къде отиваш този път, Филип?

— В Германия, Норвегия, Дания, Англия и се връщам.

Лара дълбоко въздъхна.

— Разбирам.

— Бих искал да можеше да дойдеш с мен, Лара. Много съм
самотен без теб.

Тя си спомни женския смях.

— Така ли? — после се отърси от това настроение и успя да се
усмихне. — Слушай какво, взemi самолета — ще ти бъде по-удобно.

— Сигурна ли си, че...?

— Абсолютно. Ще се оправя и без него, докато се върнеш.

— Няма друга като теб на този свят — промълви Филип.

Лара бавно погали с пръст бузата му.

— Не го забравяй.

Турнето на Филип премина при грандиозен успех. В Берлин
публиката полудя, а отзивите бяха възторжени.

След концертите приемната на артистите бе постоянно
препълнена от горещи почитатели, главно жени.

— Изминах триста мили, за да мога да ви чуя...

— Имам малък замък тук наблизо и се питах дали...

— Приготвила съм късна вечеря само за нас двамата...

Някои от тях бяха богати и красиви, а повечето — твърде
благоклонни. Но Филип беше влюбен. След концерта в Дания той се
обади на Лара.

— Липсваш ми.

— И ти на мен, Филип. Как мина концертът?

— Е, никой не излезе, докато свирех.

Лара се разсмя.

— Това е добър признак. В момента имам съвещание, скъпи. Ще ти се обадя след един час в хотела.

— Няма да се прибера веднага в хотела, Лара. Директорът на залата дава вечеря в моя чест и...

— О? Така ли? А има ли красива дъщеря? — тя моментално съжали за думите си.

— Какво?

— Нищо. Трябва да свършвам. Ще се чуем по-късно.

Тя затвори и се обърна към мъжете в кабинета. Келър я наблюдаваше.

— Всичко наред ли е?

— Да — безгрижно отвърна Лара. Беше й трудно да се съсредоточи. Представяше си Филип с красиви жени, които му даваха ключовете от хотелските си стаи. Изгаряше от ревност и се ненавиждаше за това.

Кметската церемония за награждаването на Лара беше събитие, което се провеждаше на крак. Пресата се бе развихрила с пълна сила.

— Може ли една снимка заедно със съпруга ви?

И Лара бе принудена да каже отново:

— Той много искаше да присъства, но...

Присъстваше Пол Мартин.

— Него пак го няма, а?

— Той наистина имаше желание да бъде тук, Пол.

— Глупости! Това е голяма чест за теб. Той трябваше да е редом с теб. Що за съпруг е той, по дяволите? Някой трябва да си поговори с него!

Тази нощ тя лежеше самотна и не можеше да заспи. Филип бе на десет хиляди мили от нея. В съзнанието й звучаха думите на Пол Мартин: *„Що за съпруг е той, по дяволите? Някой трябва да си поговори с него.“*

Когато се завърна от Европа, Филип изглеждаше щастлив, че отново си е у дома. Донесе на Лара куп подаръци — изящна порцеланова фигурка от Дания, прекрасни кукли от Германия,

копринени блузи, златна чантичка от Англия, в която имаше гривна с диаманти.

— Чудесна е — рече Лара. — Благодаря ти, скъпи.

На другата сутрин тя каза на Мариан Бел:

— Ще работя вкъщи целия ден.

Лара диктуваше на Мариан в кабинета си, а от хола се чуваха звуците на пианото. Филип свиреше. „Животът ни е толкова хубав така, мислеше Лара. *Защо Филип иска да го развали?*“

Уилям Елърби се обади на Филип.

— Поздравявам те. Чух, че турнето е преминало прекрасно.

— Така е. Европейската публика е страхотна.

— Обадиха ми се от управата на Карнеги Хол. Неочаквано имат свободна вечер следващия петък — на седемнадесети. Проявяваш ли интерес?

— И още как.

— Добре. Ще уточня условията. Между другото, смяташ ли да намалиш броя на концертите? — попита Елърби.

Филип бе изненадан.

— Да ги намаля ли? Не. Защо?

— Разговарях с Лара и тя ми намекна, че може би ще пожелаеш да правиш турнета само в Съединените щати. Може би е по-добре да поговориш с нея и...

— Да, добре — отвърна Филип. — Благодаря ти.

Той затвори телефона и отиде в кабинета на Лара. Тя диктуваше на Мариан.

— Може ли да останем сами? — помоли Филип.

— Разбира се — усмихна се Мариан и излезе.

Филип се обърна към Лара.

— Току-що ми се обади Уилям Елърби. Ти ли си му казала, че ще намаля задграничните си турнета?

— Може би съм споменала нещо такова. Мислех, че и за двама ни ще е по-добре, ако...

— Моля те, не го прави повече — каза Филип. — Знаеш колко много те обичам. Но освен съвместния ни живот всеки от нас има

своята кариера. Нека да, се разберем така — аз няма да се бъркам в твоята, а ти няма да се бъркаш в моята. Нали е справедливо?

— Разбира се — отвърна Лара. — Съжалявам, Филип. Просто страшно ми липсваш всеки път — тя го прегърна. — Прости ми.

— Вече е простено и забравено.

Хауард Келър донесе у дома на Лара договори, които тя трябваше да подпише.

— Как върви?

— Чудесно.

— У дома ли си е пътуващият музикант?

— Да.

— Значи сега музиката е твоят живот, а?

— Музикантът. Не можеш да си представиш какъв прекрасен човек е той, Хауард.

— Кога ще дойдеш на работа? Имаме нужда от теб.

— След няколко дни.

— Добре — кимна Келър.

Започнаха да преглеждат документите, които бе донесъл.

На другата сутрин се обади Тери Хил.

— Лара, току-що ми позвъниха от Комисията по хазарта в Рино. Ще разглеждат въпроса относно твоето разрешително за казиното — рече адвокатът.

— Защо?

— Има обвинения, че наддаването е било манипулирано. Искат да се явиш и да дадеш показания на седемнадесети.

— Сериозно ли е? — попита Лара.

Адвокатът се колебаеше:

— Известни ли са ти някакви нередности при наддаването?

— Не, разбира се.

— Тогава няма защо да се безпокоиш. Ще дойда с теб в Рино.

— А какво ще стане, ако не се явя?

— Ще ти изпратят призовка. Ще бъде по-добре, ако се явиш доброволно.

— Добре.

Лара набра номера на личния телефон в кабинета на Пол Мартин. Той веднага отговори:

— Лара?

— Да, Пол.

— Отдавна не си използвала този телефон.

— Да. Обаждам се за Рино...

— Чух.

— Има ли наистина някакъв проблем?

Той се засмя.

— Загубилите наддаването ги е яд на теб.

— Сигурен ли си, че всичко е наред, Пол? — тя се поколеба: — Ние действително обсъждахме другите оферти.

— Това се прави постоянно, повярвай ми. Както и да е, няма начин да го докажат. Не се тревожи за нищо.

— Добре.

Тя остави слушалката и остана да седи замислена и разтревожена.

На обяд Филип каза:

— Предложиха ми да изнеса концерт в Карнеги Хол и аз приех.

— Чудесно — усмихна се Лара. — Ще си купя нова рокля. Кога ще бъде това?

— На седемнадесети.

Усмивката ѝ угасна:

— О!

— Какво има?

— Боя се, че няма да мога да присъствам, скъпи. Трябва да бъда в Рино. Много съжалявам.

Филип сложи ръка върху нейната.

— Изглежда, че все не можем да се синхронизираме. Е, добре. Не се разстройвай. Ще има още много други концерти.

Лара се намираше в кабинета си в „Камерън Сентър“. Сутринта Хауард Келър ѝ се бе обадил вкъщи.

— Мисля, че трябва да дойдеш. Имаме куп проблеми.

— След час ще бъда там.

Бяха по средата на съвещанието.

— Няколко сделки се провалиха — говореше Келър. — Застрахователната компания, която щеше да се настани в нашата сграда в Хюстън, банкрутира. Бяха единствените ни наематели.

— Ще намерим други — отвърна Лара.

— Няма да е толкова просто. Законът за данъчната реформа ни причинява загуби. Той вреди на всички, по дяволите! Конгресът ликвидира корпоративната защита от данъци и премахна повечето облекчения. Мисля, че ни предстои адски спад. Спестовните компании, с които работим, са загазили. „Дрекъл Бърнам Ламбърт“ може и да фалира. Облигациите се превръщат в бомба със закъснител. Имаме проблеми с пет-шест от нашите сгради. Две от тях са готови едва до половината. Без финансиране тези разходи ще ни съсипят.

Лара седеше замислена.

— Ще се справим. Продай имотите, които имаме, за да покрием изплащането на ипотеките.

— Единственото хубаво нещо е, че приходите в брой от Рино са почти петдесет милиона долара годишно — рече Келър.

Лара не каза нищо.

В петък, на седемнадесети, Лара замина за Рино. Филип я изпрати на летището. Тери Хил я чакаше при самолета.

— Кога ще се върнеш? — попита Филип.

— Вероятно утре. Не би трябвало да продължи дълго.

— Ще ми липсваш — рече той.

— И ти на мен, скъпи.

Той остана, докато самолетът излети. *„Ще ми липсва, мислеше си Филип. Тя е най-фантастичната жена на този свят.“*

В централата на Комисията по хазарта Лара се изправи пред същата група мъже, с които се срещна, когато кандидатстваше за

разрешителното за казиното. Този път обаче те не бяха така дружелюбни.

Лара положи клетва и съдебният стенограф започна да записва показанията ѝ. Председателят каза:

— Мис Камерън, получени са някои бъдещи тревога обвинения относно даването на разрешително за вашето казино.

— Какви по-точно? — попита Тери Хил.

— Ще стигнем и до това — председателят отново насочи вниманието си към Лара. — Разбрахме, че преди това вие не сте правили опити да купите игрално казино.

— Така е. Казах ви го още първия път.

— Тогава как стигнахме до цената, която предложихте? Искам да кажа... как определихте точната сума?

Тери Хил го прекъсна:

— Бих желал да знам основанието ви да зададете този въпрос.

— След малко, мистър Хил. Ще позволите ли на клиентката си да отговори?

Тери Хил кимна на Лара. Тя каза:

— Накарах моите счетоводители и ревизори да изработят офертата според сумата, която можехме да си позволим да предложим, изчислихме малка печалба, която бихме могли да прибавим към нея, и така стигнахме до тази цена.

Председателят прегледа документите пред себе си.

— Вие сте предложили пет милиона повече от най-високата сред останалите оферти.

— Така ли?

— Не знаехте ли това, когато участвахте в наддаването?

— Не, разбира се.

— Мис Камерън, познавате ли Пол Мартин?

Тери Хил се намеси:

— Не виждам каква връзка има този въпрос с останалиге.

— Ще стигнем и до това, но бих искал мис Камерън да отговори.

— Нямам нищо против — каза Лара. — Да. Познавам Пол Мартин.

— Имате ли делови отношения с него?

Лара се подвоуми.

— Не, той е просто приятел.

— Мис Камерън, знаете ли, че Пол Мартин е известен с връзките си с мафията...

— Възразявам. Това са слухове, които нямат място в този протокол.

— Добре, мистър Хил. Оттеглям въпроса. Мис Камерън, кога за последен път се видяхте или разговаряхте с Пол Мартин?

Лара се колебаеше.

— Не съм съвсем сигурна. Честно казано, откакто се омъжих, рядко се виждам с мистър Мартин. Понякога случайно се срещаме на някой прием. Това е всичко.

— А нямате ли навика редовно да разговаряте с него по телефона?

— След женитбата ми, — не.

— Обсъждахте ли с Пол Мартин въпроси относно казиното?

Лара погледна Тери Хил. Той кимна.

— Да, мисля, че след като спечелих наддаването, той ми се обади да ме поздрави. И втория път беше, когато получих разрешителното.

— Но извън това не сте разговаряли с него?

— Не.

— Напомням ви, че сте под клетва, мис Камерън.

— Да.

— Известно ли ви е наказанието за лъжесвидетелстване?

— Да.

Той вдигна още един лист.

— Тук имам списък на петнадесет телефонни разговора между вас и Пол Мартин, проведени по времето, когато са предавани запечатаните оферти за казиното.

XXVIII

Повечето изпълнители изглеждат нищожно малки в огромната зала с две хиляди и осемстотин места в „Карнеги Хол“. Малко са музикантите, които могат да запълнят тази реномирана зала, но в петък вечерта тя бе претъпкана. Филип Адлър излезе на сцената под бурните аплодисменти на публиката. Седна пред пианото и след кратка пауза засвири. Програмата включваше сонати от Бетховен. С годините той се беше научил да се концентрира само върху музиката. Но тази вечер мислите му се насочиха към Лара и техните проблеми, за частица от секундата пръстите му се объркаха и го изби студена пот. Това премина толкова бързо, че публиката не забеляза нищо.

В края на първата част го наградиха с бурни аплодисменти. В антракта Филип отиде в гримьорната си. Мениджърът му каза:

— Прекрасно, Филип. Накара ги да те слушат със затаен дъх. Искаш ли да ти донеса нещо?

— Не, благодаря — Филип затвори вратата.

Искаше му се концертът да е свършил. Ситуацията с Лара много го безпокоеше. Обичаше я силно, знаеше, че и тя го обича, но сякаш бяха стигнали до задънена улица. Преди заминаването на Лара за Рино отношенията им бяха извънредно напрегнати. *„Трябва да направя нещо, мислеше Филип. Но какво? Какъв да бъде този компромис?“* Все още мислеше за това, когато на вратата се почука и гласът на помощник-режисьора обяви:

— Пет минути, мистър Адлър.

— Благодаря.

Втората част на концерта включваше сонатата „Hammerklavier“. Това бе вълнуващо, емоционално произведение и след като последните тонове отекнаха в огромната зала, публиката скочи на крака с луди аплодисменти. Филип се покланяше, но мислите му бяха другаде. *„Трябва да се прибера и да поговоря с Лара. Спомни си, че тя замина. Трябва да решим този въпрос сега, мислеше той. Повече не може да продължава така.“*

Ръкоплясканията не спираха. Публиката викаше „браво“ и „бис“. Обикновено Филип изсвирваше нещо, но тази вечер бе прекалено разстроен. Върна се в гримьорната и се преоблече в ежедневното си облекло. Отвън долетя далечен тътен на гръмотевица. Във вестниците пишеше че ще вали, но това не спря тълпите. Стаята на артистите бе пълна с хора, които чакаха да го поздравят. Винаги се вълнуваше, когато чувстваше и чуваше одобрението на почитателите си, ала тази вечер нямаше настроение за това. Остана в гримьорната си, докато не се убеди, че хората са си отишли. Когато излезе, беше почти полунощ. Премина през празните коридори зад кулисите към служебния вход. Лимузината не го чакаше. „Ще намеря такси“, реши Филип.

Излезе в проливния дъжд. Духаше студен вятър, Петдесет и седма улица бе тъмна. Филип се отправи към Шесто Авеню, когато от сянката излезе едър мъж, облечен в дъждобран, и се приближи към него.

— Извинете — рече той, — как се стига до „Карнеги Хол“?

Филип се сети за стария виц и се изкуши да му каже „С упражнения“, но после посочи сградата зад себе си.

— Ето го там.

Докато Филип се обръщаше, мъжът го притисна към стената. В ръката му проблясваше смъртоносно острие на нож.

— Дай ми портфейла си.

Сърцето на Филип силно заби. Огледа се за помощ. В силния дъжд улицата бе пуста.

— Добре — отвърна Филип, — не се вълнувай. Вземи го.

Ножът опря в гърлото му.

— Слушай, не е нужно да...

— Млъквай! Просто ми го дай.

Филип бръкна в джоба си и измъкна портфейла. Мъжът го сграбчи със свободната си ръка и го прибра. Гледаше часовника на Филип. Пресегна се и го откъсна от китката му. Докато го вземаше, той сграбчи лявата ръка на Филип, стисна я здраво и замахна с острия като бръснач нож, прерязвайки китката му до костта. Филип силно извика от болка. Започна да шурти кръв. Мъжът избяга.

Испаднал в шок, Филип гледаше как кръвта му се смеси с дъжда и закапа на улицата.

Припадна.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

XXIX

Лара научи за станалото с Филип в Рино. Почти изпаднала в истерия, Мариан Бел ѝ се обади по телефона.

— Много ли е лошо? — попита Лара.

— Още не знаем никакви подробности. Той е в отделението за спешна помощ в болницата „Рузвелт“.

— Веднага се връщам.

Шест часа по-късно Лара пристигна в болницата. Хауард Келър я чакаше. Изглеждаше потресен.

— Какво точно е станало? — попита Лара.

— Очевидно Филип е бил нападен, след като е излязъл от „Карнеги Хол“. Намерили са го в безсъзнание на улицата.

— Много ли е сериозно?

— Прерязаната му е китката. Натъпкали са го с успокоителни, но е в съзнание.

Влязоха в стаята. Филип лежеше в леглото на системи.

— Филип... Филип... — гласът на Лара долиташе до него от много далеч.

Той отвори очи. Видя Лара и Хауард Келър — и двамата двойни. Устата му бе пресъхнала, чувстваше се замаян.

— Какво е станало? — промълви Филип.

— Наранили са те — отвърна Лара, — но ще се справиш.

Филип погледна лявата си китка, която беше бинтована. Изведнъж си спомни.

— Аз бях... много ли е лошо?

— Не знам, любими — отвърна Лара. — Сигурна съм, че всичко ще се оправи. Лекарят ще дойде след малко.

Келър го успокои.

— В наши дни лекарите правят чудеса.

Филип отново се унасяше.

— Казах му да вземе каквото иска. Не биваше да ми наранява китката — промълви той. — Не биваше да ми наранява китката...

След два часа доктор Денис Стантън влезе в стаята и в момента, в който видя изражението му, Филип разбра какво щеше да му каже.

Филип пое дълбоко дъх:

— Слушам ви.

Доктор Стантън въздъхна.

— Съжалявам, че трябва да ви съобща не особено добра новина, мистър Адлър.

— Много ли е лошо?

— Прекъснати са флексорните сухожилия, поради което няма да можете да движите пръстите си и ще ги чувствате постоянно схванати. Освен това са засегнати медианният и улнарният нерв — той посочи на своята ръка. — Медианният нерв влияе на палеца и първите три пръста, а улнарният — на всички пръсти.

Вълна на внезапно отчаяние заля Филип и той стисна здраво очи. След малко попита:

— Искате да кажете, че... че никога вече няма да мога да движа лявата си ръка?

— Да. Въсъщност имате късмет, че изобщо останахте жив. Той е прерязал и артерията. Чудо е, че не сте умрял от кръвоизлива. Трябваше да направим шестдесет шева на китката ви.

Отчаян, Филип попита:

— Боже мой, съвсем нищо ли не можете да направите?

— Да, можем да имплантираме протеза, за да дадем известна възможност за движение, но то ще бъде съвсем ограничено.

„По-добре да ме беше убил“, отчаяно мислеше Филип.

— Когато ръката ви започне да оздравява, ще чувствате сериозни болки. Ще ги контролираме с медикаменти, но мога да ви уверя, че след време болките ще изчезнат.

„Но не и истинската болка, каза си Филип. Не и истинската.“

Беше попаднал в някакъв кошмар, от който нямаше изход.

Един детектив посети Филип в болницата. Той застана до леглото му. Беше от старата генерация, над шейсетте, уморен, а очите му сякаш бяха виждали вече всичко, и то неведнъж.

— Аз съм лейтенант Манчини. Съжалявам за случилото се, мистър Адлър. Как не можа да ви счупи крака, вместо това. Искам да

кажа... ако изобщо трябваше да се случи.

— Разбирам какво искате да кажете — сухо отвърна Филип.

Хауард Келър влезе в стаята.

— Търся Лара — той съзря непознатия. — О, извинете.

— Тя е някъде тук — отвърна Филип. — Това е лейтенант Манчини. Хауард Келър.

Манчини го гледаше втренчено.

— Изглеждате ми познат. Среждали ли сме се някога?

— Не мисля.

Изведнъж лицето на Манчини просия.

— Келър! Боже мръ, играехте бейзбол в Чикаго.

— Така е. Откъде...?

— Едно лято бях селекционер на „Къбс“. Още те помня как хвърляше. Можеше да направиш голяма кариера.

— Да. Е, извинявайте — той погледна Филип. — Ще почакам Лара отвън. — И излезе.

Манчини се обърна към Филип:

— Видяхте ли мъжа, който ви нападна?

— Беше бял. Едър мъж. Около шест фута и два инча висок. Може би към петдесетте.

— Ще го разпознаете ли, ако го видите?

— Да — никога нямаше да забрави лицето му.

— Мистър Адлър, мога да ви помоля да разгледате много снимки на заподозрени престъпници, но честно казано, смятам, че само ще ви загубя времето. Имам предвид, че това не е особено сложно престъпление. В града има стотици подобни нападатели. Ако не бъдат заловени на местопрестъплението, обикновено успяват да се измъкнат — той извади бележника си. — Какво ви взе?

— Портфейла и часовника ми.

— Каква марка беше часовникът ви?

— „Пиаже“.

— Някакви отличителни белези? Например — надпис?

Това бе часовникът, който Лара му подари.

— Да. На гърба е написано „На Филип с любов от Лара.“

Лейтенантът си записваше.

— Мистър Адлър, трябва да ви попитам още нещо. Виждали ли сте друг път този човек?

Филип изненадано го погледна.

— Не. Защо?

— Просто се питах — Манчини прибра бележника си. — Е, ще видим какво можем да направим. Имате късмет, мистър Адлър.

— Така ли? — гласът на Филип бе изпълнен с горчивина.

— Да. В този град имаме хиляди нападения годишно и нямаме възможност да им отделяме много време, но капитанът ни е ваш почитател. Събира всичките ви плочи. Ще направи всичко възможно да залови този кучи син. Ще разпратим описание на часовника ви до всички зложни къщи в страната.

— И ако го хванете, мислите ли, че той може да ми върне ръката?
— горчиво запита Филип.

— Какво?

— Нищо.

— Ще поддържа връзка. Приятен ден.

Лара и Келър чакаха детектива в коридора.

— Искали сте да ме видите — обърна се към него Лара.

— Да. Бих искал да ви задам няколко въпроса. Мисис Адлър, знаете ли дали мъжът ви има врагове?

Лара се намръщи.

— Врагове ли? Не. Защо?

— Някой, който да му завижда? Може би друг музикант? Някой, който иска да му причини нещо лошо?

— Какво намеквате? Нали е било просто едно улично нападение?

— Честно казано, не съответства по стил на обикновено нападение. Нападателят е срязал китката на съпруга ви, след като е взел портфейла и часовника му.

— Не виждам разликата...

— Било е съвсем безсмислено, освен ако не е било нарочно. Съпругът ви не е оказал съпротива. Е, някой дрогиран хлапак би могъл да направи подобно нещо, но... — той сви рамене. — Ще се чуем пак.

Тръгна си, а те останаха загледани след него.

— Господи! — възкликна Келър. — Той мисли, че е било организирано.

Лара бе пребледняла, Келър я погледна и бавно изрече:

— Боже мой! Някой от гангстерите на Пол Мартин! Но защо?

Лара проговори с мъка:

— Той... може да го е направил заради мен. Филип... често отсъстваше, а Пол все повтаряше, че... това не е хубаво, че някой трябва да си поговори с него. О, Хауард! — тя зарови глава в рамото му, борейки се със сълзите.

— Кучи син! Предупреждавах те да стоиш настрана от този човек!

Лара пое дълбоко дъх.

— Филип ще се оправи. Той трябва да се оправи.

След три дни Лара прибра Филип от болницата в дома им. Той изглеждаше блед и унил. На вратата ги посрещна Мариан Бел. Тя всеки ден посещаваше болницата, за да предава съобщенията за Филип. Валяха съболезнования от цял свят — картички, писма, телефонни разговори с обезумели почитатели. Вестниците бяха раздули случилото се, заклеявайки насилието по улиците на Ню Йорк.

Лара беше в библиотеката, когато телефонът иззвъня.

— За вас е — каза Мариан Бел. — Мистър Пол Мартин.

— Аз... не мога да говоря с него — отвърна Лара. Стоеше разтреперана и се опитваше да се овладее.

XXX

Изведнъж съвместният им живот се промени. Лара каза на Келър:

— Вече ще работя вкъщи. Филип има нужда от мен.

— Добре. Разбирам.

Обажданията и картичките с пожелания за оздравяване продължаваха да валят и Мариан Бел се оказа дар божи. Държеше се настрана и никога не им се пречеше.

— Не се тревожете, мисис Адлър, аз ще им отговоря, ако искате.

— Благодаря, Мариан.

Уилям Елърби се обади няколко пъти, но Филип отказа да разговаря с него.

— Не желая да говоря с никого — рече той на Лара.

Доктор Стантън се оказа прав за болката. Тя бе мъчение. Филип се опитваше да избягва болкоуспокояващите до момента, когато не можеше повече да издържа.

Лара винаги беше до него.

— Ще намерим най-добрите лекари в света, любими. Трябва да има някой, който може да излекува ръката ти. Чух за един лекар в Швейцария...

Филип поклати глава и погледна ръката си.

— Няма смисъл. Аз съм сакат.

— Не говори така — разпалено отвърщаше Лара. — Все още можеш да вършиш хиляди неща. Обвинявам само себе си. Ако не бях заминала този ден за Рино, ако бях с теб на концерта, това не би се случило. Ако...

Филип се усмихна накриво.

— Искаше да си стоя повече вкъщи. Е, сега нямам къде другаде да отида.

С дрезгав гласа Лара каза:

— Някой беше казал „Внимавай какво искаш, защото желанието ти може да се сбъдне.“ Искях да бъдеш вкъщи, но не така. Не мога да понасям, когато изпитващ болка.

— Не се тревожи за мен. Просто трябва да осмисля някои неща. Всичко това стана толкова внезапно. Аз... мисля, че все още не съм го осъзнал напълно.

Хауард Келър дойде в дома им с някакви договори.

— Здравей, Филип. Как се чувстваш?

— Прекрасно — рязко му отвърна Филип. — Просто прекрасно!

— Това беше глупав въпрос. Съжалявам.

— Не ми обръщай внимание — извини се Филип. — Напоследък не съм на себе си — той удари с юмрука на дясната си ръка по стола. — Да ми беше срязало дясната ръка, онова копеле! Има една дузина концерти за лява ръка, които бих могъл да изпълнявам.

Тогавя Келър си спомни разговора на един прием. „Пет-шест композитори са написали концерти за лява ръка — Демут, Франц Шмит, Корнголд, Равел има един прекрасен концерт.“

Пол Мартин също беше там и бе чул всичко това.

Доктор Сантън дойде да види Филип. Той внимателно свали превръзката, разкривайки дълъг, възпален белег.

— Можеш ли изобщо да движиш дланта си?

Филип опита. Невъзможно.

— Как е болката? — попита лекарят.

— Зле е, но не искам да взимам повече от тези проклети успокоителни.

— Все пак ще оставя една рецепта. Ще ги вземаш, ако се наложи. Повярвай ми, след няколко седмици болката ще премине — той стана да си върви. — Наистина съжалявам. Аз съм твой голям почитател.

— Купи си плочите ми — рязко рече Филип.

Мариан Бел се обърна с едно предложение към Лара:

— Мислите ли, че би помогнало на мистър Адлър, ако терапевт започне да се занимава с ръката му?

Лара се замисли.

— Можем да опитаме. Да видим какво ще се получи.

Когато предложи това на Филип, той поклати глава:

— Не. Какъв е смисълът? Лекарят каза...

— Лекарите могат да грешат — твърдо рече Лара. — Ние ще опитаме всичко.

На другия ден в апартамента пристигна един млад, терапевт. Лара го доведе при Филип.

— Това е мистър Росман. Работи в болницата „Кълъмбия“. Ще се опита да ти помогне, Филип.

— Желая му успех — с горчивина подхвърли Филип.

— Я да видим тази ръка, мистър Адлър.

Филип протегна ръката си. Росмен внимателно я прегледа.

— Изглежда, че мускулите сериозно са засегнати, но ще видим какво ще успеем да направим. Можете ли да движите пръстите?

Филип се опита.

— Да, няма особено движение. Да пробваме с някои упражнения. Беше невероятно болезнено.

Позанимаваха се половин час, след което Росман каза:

— Утре пак ще дойда.

— Не — отвърна Филип. — Не си правете труда.

Лара беше влязла в стаята.

— Няма ли да се опиташ, Филип?

— Опитях — озъби се той. — Не разбираш ли, че ръката ми е мъртва? Нищо не може да й възвърне живота.

— Филип... — очите й се изпълниха със сълзи.

— Съжалявам — каза той. — Аз само... Дай ми време.

Тази нощ Лара се събуди от звуците на пиано. Стана от леглото и тихо се отправи към хола. Облечен в халата си, Филип седеше пред пианото и свиреше тихо с дясната ръка. Вдигна поглед към Лара.

— Извинявам се, че те събудих.

Лара се приближи към него.

— Любими...

— Голям смях, нали? Ти се омъжи за концертиращ пианист, а изведнъж се озова със сакат човек.

Тя го обви с ръце и силно го притисна към себе си.

— Ти не си сакат. Има толкова много неща, които можеш да вършиш.

— Престани да се правиш на фея, по дяволите!

— Съжалявам. Само исках да кажа...

— Знам. Прости ми. Аз... — той повдигна осакатената си ръка

— ... просто не мога да свикна с това.

— Ела да си легнеш.

— Не. Ти върви. Аз ще се оправя.

Цяла нощ той седя, мислейки за бъдещето си, питайки се ядосано, „Какво бъдеще?“

Всяка вечер Лара и Филип вечеряха заедно, после гледаха телевизия, четяха и заспиваха. Извинявайки се, Филип й каза:

— Знам, че не съм добър съпруг, Лара. Просто... просто не ми е до секс. Повярвай ми, това няма нищо общо с теб.

Лара седна в леглото, гласът й трепереше:

— Не се омъжих за теб заради тялото ти. Омъжих се, защото бях лудо влюбена в теб. И все още съм лудо влюбена. Дори никога вече да не се любим, за мен това няма да има значение. Само искам да си с мен и да ме обичаш.

— Аз наистина те обичам — каза Филип.

Непрекъснато получаваха покани за вечери и за благотворителни прояви, но Филип отказваше на всички. Не желаше да излиза от апартамента.

— Ти иди — повтаряше той на Лара. — Важно е за бизнеса ти.

— За мен няма нищо по-важно от теб. Ще си направим хубава и спокойна вечеря вкъщи.

Лара се грижеше готвачът да приготвя любимите ястия на Филип, но той нямаше апетит.

Лара уреди да провежда заседанията си вкъщи. Когато й се налагаше да излезе през деня, тя казваше на Мариан:

— Ще отсъствам няколко часа. Наглеждай мистър Адлър.

— Добре — обещавахе Мариан.

Една сутрин Лара рече:

— Скъпи, много ми е неприятно, но днес трябва да те оставя сам — заминавам за Кливланд. Ще се оправиш ли сам?

— Разбира се — отвърна Филип. — Аз не съм безпомощен. Върви, моля те. Не се тревожи за мен.

Мариан донесе няколко писма, които бе написала от името на Филип.

— Ще ги подпишете ли, мистър Адлър?

— Разбира се. Добре, че не съм левак, нали? — в гласа му имаше горчивина. Той погледна Мариан и рече: — Съжалявам. Не исках да си го изкарвам на теб.

Мариан тихо отвърна:

— Разбирам, мистър Адлър. Не мислите ли, че би било добра идея да излезете и да се видите с някои приятели?

— Всичките ми приятели работят — озъби се Филип. — Те са музиканти. Заети са с изнасяне на концерти. Как може да си толкова глупава?

Той изфуча навън от стаята. Мариан остана загледана след него. Един час по-късно Филип влезе в кабинета ѝ. Мариан пишеше на машината.

— Мариан? — тя вдигна поглед.

— Да, мистър Адлър?

— Моля да ме извиниш. Не съм на себе си. Не исках да те нагрубя.

— Разбирам — тихо рече тя.

Той седна срещу нея.

— Не излизам, защото се чувствам неадекватен. Сигурен съм, че всички ще се взират в ръката ми. Не желая ничие съжаление.

Тя го гледаше, без да проговори.

— Ти си много внимателна и аз наистина го оценявам. Но никой не може да направи нищо. Знаеш ли, че казват: „От по-високо се пада по-лошо.“ Е, аз бях на върха, Мариан, наистина бях известен. Кой ли не е идвал да ме слуша — крале и кралици и... — той замълча. — По целия свят слушаха музиката ми. Изнасял съм рецитали в Китай и Русия, в Индия и Германия — той се задави, по бузата му потекоха

сълзи. — Забелязала ли си, че напоследък много плача? — той се бореше да се овладее.

Мариан промълви тихо:

— Моля ви, недейте. Всичко ще се оправи.

— Не! Нищо няма да се оправи. Нищо! Аз съм сакат, по дяволите.

— Не говорете така. Знаете ли, мисис Адлър е права. Има стотици неща, които може да вършите. Когато тази болка премине, ще се захванете с тях.

Филип извади кърпа и избърса очите си.

— Исусе Христе, превърнал съм се в един проклет ревльо.

— Ако това ви помага, защо не?

Той вдигна поглед към нея и се усмихна.

— На колко години си?

— На двадесет и шест.

— Много си мъдра за своята възраст.

— Не. Просто разбирам какво преживявате и бих дала всичко, ако можех да го предотвратя. Но то вече е станало и съм сигурна, че ще намерите най-добрия начин да се справите.

— Губиш си времето тук — каза Филип. — Трябвало е да станеш психиатър.

— Искате ли да ви наля нещо за пиене?

— Не, благодаря. Искаш ли да изиграем една табла?

— С удоволствие, мистър Адлър.

— Ако ще ми бъдеш партньор по табла, по-добре ме наричай Филип.

— Филип.

От този момент те играеха табла всеки ден.

Тери Хил позвъни на Лара.

— Лара, опасявам се, че има лоши новини.

Лара се подготви.

— Да?

— Комисията по хазарта в Невада е гласувала да прекрати временно разрешителното ти за казиното за допълнително разследване. Може и да те подведат под отговорност.

Това ѝ подежда като шок. Спомни си думите на Пол Мартин — „Не се безпокой. Нищо не могат да докажат.“

— Не можем ли да направим нещо, Тери?

— В момента — не. Само стой мирно. Работя по въпроса.

Когато съобщи новината на Келър, той рече:

— Боже мой! Разчитахме на паричните постъпления от казиното, за да изплащаме ипотеката на три сгради. Ще възстановят ли разрешителното ти?

— Не знам.

Келър се замисли.

— Добре. Ще продадем хотела в Чикаго и ще използваме средствата да платим ипотеката на имота в Хюстън. Пазарът на недвижими имоти отиде по дяволите. Редица банки и спестовни каси сериозно са загазили. „Дрекъл Бъркам Ламбърт“ се провали. Дойде краят и за меда „Милкен“.

— Нещата пак ще се обърнат — каза Лара. — Дано това да стане по-бързо. От банките ми звънят за нашите заеми.

— Не се тревожи — уверено го успокои Лара. — Ако дължиш на една банка един милион долара, те те притежават. Ако ѝ дължиш сто милиона долара — *ти* ги притежаваш. Не могат да си позволят да ти се случи нещо лошо.

На другия ден в „Бизнес Уик“ излезе статия със заглавие „СЪТРЕСЕНИЯ В ИМПЕРИЯТА НА КАМЕРЪН — ВЪЗМОЖНО Е ЛАРА КАМЕРЪН ДА БЪДЕ ПОДВЕДЕНА ПОД СЪДЕБНА ОТГОВОРНОСТ В РИНО. ЩЕ МОЖЕ ЛИ ЖЕЛЯЗНАТА ПЕПЕРУДА ДА ЗАПАЗИ ЦЕЛОСТТА НА СВОЯТА ИМПЕРИЯ?“

Лара удари с юмрук по списанието.

— Как смеят да пишат това? Ще ги дам под съд.

— Идеята не е особено добра — рече Келър.

— Хауард, нали почти всички помещения в „Камерън Тауърс“ са дадени под наем? — настойчиво попита Лара.

— Седемдесет на сто досега, като процентът се повишава непрекъснато. „Съдърн Иншурънс“ нае двадесет етажа, а

„Интернешънъл инвестмънт Банкинг“ — десет етажа.

— Когато сградата бъде завършена, това ще отхвърли голяма част от паричните ни проблеми. Колко ни остава още?

— Шест месеца.

Гласът на Лара се изпълни с вълнение.

— Тогава ще видиш какво ще имаме. Най-високият небостъргач в света! Ще бъде прекрасен.

Тя се обърна към скицата, която бе окачена в рамка зад бюрок то й. Тя представляваше облицован в стъкло, извисяващ се монолит, в чиито прозорци се отразяваха околните сгради. На долните етажи имаше галерии с вътрешен двор и скъпи магазини, по-нагоре бяха апартаменти и канцелариите на Лара.

— Ще направим голяма рекламна кампания — каза Лара.

— Добра идея — той се намръщи.

— Какво има?

— Нищо. Просто си спомних за Стив Мърчисън. Той ужасно много искаше този парцел.

— Да, но ние го изпреварихме, нали?

— Да — бавно рече Келър. — Изпреварихме го.

Лара извика Джери Таунзенд.

— Джери, искам нещо по-специално за откриването на „Камерън Тауърс“. Имаш ли някаква идея?

— Имам страхотна идея. Нали откриването е на десети септември?

— Да.

— Това нищо ли не ви говори?

— Ами, това е рожденият ми ден...

— Точно така — усмивка озари лицето на Джери Таунзенд. — Защо не направим едно голямо тържество по случай рождения ден и да отпразнуваме построяването на небостъргача?

Лара се замисли за миг.

— Харесва ми. Идеята е чудесна. Ще поканим всички! Ще вдигнем такъв шум, че да се чуе по целия свят. Джери, искам да направиш списък на гостите — двеста души. Искам лично да се заемеш с това.

Таунзенд се ухили широко.

— Дадено. Ще ви представя списъка на гостите за одобрение.

Лара отново удари с юмрук по списанието.

— Ще им покажем на тях!

— Извинете, мисис Адлър, на трета линия се обаждат секретарят на Националната асоциация на строителите — каза Мариан. — Не сте отговорили на поканата им за вечеря в петък.

— Кажи им, че не мога и ме извини — отвърна Лара.

— Да, госпожо — Мариан излезе от стаята.

Филип рече:

— Лара, не може да се превръщаш в отшелник заради мен. За теб е важно да посещаваш тези събирания.

— Нищо не е по-важно от това да бъда тук с теб. Онова смешно дребно човече, което ни ожени в Париж, каза: „добро и зло.“ Или поне аз мисля, че каза така. Не говоря френски.

Филип се усмихна.

— Искам да знаеш, че съм ти много признателен. Имам чувството, че те карам да преживяваш един ад.

Лара се приближи до него.

— Сгреси думата — рече тя. — Един рай.

Филип се обличаше. Лара му помогна да закопчее копчетата на ризата си. Филип хвърли поглед в огледалото.

— Заприличал съм на хипи. Трябва да са подстрижа.

— Да кажа ли на Мариан да ти запази час при твоя бръснар?

— Не. Съжалявам, Лара, но просто не съм готов да изляза навън.

На другата сутрин в жилището им пристигнаха бръснарят на Филип и една маникюристка. Филип бе изненадан:

— Какво става?

— Щом Мохамед не отива при планината, планината идва при Мохамед. Ще идва всяка седмица.

— Ти си едно чудо — рече Филип.

— Още нищо не си видял — засмя се Лара.

На другия ден пристигна един шивач с мостри на платове за костюми и ризи.

— Какво става? — попита Филип.

Лара каза:

— Ти си единственият мъж, който познавам, с шест фрака, четири смокинга и два костюма. Мисля, че е време да ти направим свестен гардероб.

— Защо? — протестираше Филип. — Няма да ходя никъде.

Но се остави да му вземат мерки за костюми и ризи. След няколко дни се появи и обуцар.

— Сега пък какво? — попита Филип.

— Време е да си купиш нови обувки.

— Казах ти, че няма да излизам.

— Знам, бебчо. Но когато поискаш, обувките ти ще са готови.

Филип я прегърна силно.

— Не те заслужавам.

— Нали все това ти повтарям.

Съвещаваха се в кабинета ѝ. Хауард Келър рече:

— Губим търговския център в Лос Анжелос. Банките са решили да си събират кредитите.

— Не могат да го направят.

— Правят го — рече Келър. — Прекалено много сме се разпрострели.

— Можем да изплатим заемите, ако вземем такъв срещу някоя от другите сгради.

Келър търпеливо обясни:

— Лара, вече си затънала до гуша. Предстои ти изплащане на шестдесет милиона кредит за небостъргача.

— Знам, но пусковият срок е само след четири месеца. Ще можем да прехвърлим заема. Строежът е в графика, нали?

— Да — Келър я гледаше замислен. Никога не би задала този въпрос преди една година. Щеше да знае точно как върви всичко. — Мисля, че ще е по-добре ако прекарваш повече време в канцеларията

си. Много неща започнаха да се объркват. Някои решения можеш да вземеш само ти.

Лара кимна.

— Добре — неохотно рече тя. — Ще дойда утре сутрин.

— Уилям Елърби ви търси по телефона — съобщи Мариан.

— Кажи му, че не мога да говоря с него — Филип я гледаше как тя се отправи обратно към телефона.

— Съжалявам, мистър Елърби, но мистър Адлър не може да се обади в момента. Да му предам ли нещо? — тя се заслуша за малко. — Ще му кажа. Благодаря — остави слушалката и погледна Филип. — Той наистина много би искал да обядвате заедно.

— Сигурно иска да разговаря за комисионите, които вече не получава от мен.

— Вероятно сте прав — меко рече Мариан. — Сигурна съм, че ви мрази, защото са ви нападнали.

Филип тихо каза:

— Съжалявам. Така ли прозвуча?

— Да.

— Как ме търпиш?

Мариан се усмихна.

— Не е толкова трудно.

На другия ден Уилям Елърби отново се обади. Филип не беше в стаята. Мариан поговори няколко минути с него, после потърси Филип.

— Беше мистър Елърби.

— Следващият път му кажи да престане да се обажда.

— Може би трябва да му го кажете сам — отвърна Мариан. — Ще обядвате с него в четвъртък в един часа.

— Какво?

— Той предложи в „Льо Сирк“, но според мен ще бъде по-добре в някой по-малък ресторант — тя погледна бележника в ръката си: — Ще ви чака в ресторанта на Фу в един. Ще уредя Макс да ви закара.

Филип я бе зяпнал, вбесен.

— Уредила си ми среща за обед, без да ме питаш?

Тя спокойно отговори:

— Ако бях попитала, щяхте да откажете. Ако искате, можете да ме уволните.

Той дълго и гневно я изглежда, после по лицето му бавно се изписа усмивка.

— Знаещ ли, отдавна не съм ял китайска кухня.

Когато Лара се върна от работа, Филип ѝ каза:

— В четвъртък ще отида на обяд с Елърби.

— Чудесно, скъпи! Кога го реши?

— Мариан го реши вместо мен. Смята, че за мен ще бъде добре да изляза навън.

— Така ли? — *„Но не искаше да излезеш, когато аз ти предлагам.“* — Много мило от нейна страна.

— Да. Тази жена си я бива.

„Колко съм глупава, мислеше Лара. Не биваше да ги сближавам така. Точно сега Филип е прекалено уязвим.“ В този миг Лара разбра, че трябва да се отърве от Мариан.

На другия ден, когато Лара се прибра, Филип и Мариан играеха табла.

„Нашата игра“, помисли Лара.

— Как мога да те бия, когато непрекъснато хвърляш чифтове? — питаше, смеейки се, Филип.

Лара стоеше на прага и ги гледаше. Отдавна не бе чувала смеха на Филип.

Мариан вдигна поглед и я видя.

— Добър вечер, мисис Адлър.

Филип скочи прав.

— Здравей, скъпа — той я целуна. — Ще ми смъкне гащите от бой.

„Но аз не бих го позволила“, рече си Лара.

— Ще имате ли нужда от мен тази вечер, мисис Адлър?

— Не, Мариан. Можеш да си вървиш. Ще се видим утре сутрин.

— Благодаря. Лека нощ.

— Лека нощ, Мариан.

Наблюдаваха я как си тръгна.

— Тя ми е добра компания — рече Филип.

Лара го погали по бузата.

— Това ме радва, скъпи.

— Как вървят нещата в службата?

— Добре — тя нямаше намерение да обременява Филип с проблемите си. Налагаше се да отлети до Рино и отново да говори пред Комисията по хазарта. Ако я принудеха, трябваше да намери начин да оцелее и след забраната на хазартните игри в хотела, но щеше да бъде много по-лесно, ако можеше да ги разубеди.

— Филип, опасявам се, че ще се наложи да прекарвам повече време в службата. Хауард не може да решава всичко сам.

— Няма проблеми. Ще се оправя.

— След ден-два ще пътувам до Рино. Не искаш ли да дойдеш с мен?

Филип поклати глава:

— Още не съм готов — той погледна осакатената си лява ръка.

— Още не.

— Добре, любими. Няма да отсъствам повече от два-три дни.

Когато рано на другата сутрин Мариан дойде на работа, Лара я чакаше. Филип още спеше.

— Мариан... знаеш ли диамантената гривна, която мистър Адлър ми подари за рождения ден?

— Да, мисис Адлър.

— Кога я видя за последен път?

Тя се замисли.

— Беше на тоалетката в спалнята ви.

— Значи си я видяла?

— Но, да. Нещо неприятно ли се е случило?

— Боя се, че да. Гривната е изчезнала.

Мариан я гледаше втренчено.

— Изчезнала? Кой би могъл?...

— Разпитах обслужващия персонал. Не знаят нищо.

— Да се обадя ли в полицията, да...?

— Не е необходимо. Не бих искала да те поставям в неудобно положение.

— Не разбирам.

— Така ли? Мисля, че за теб самата ще бъде най-добре, ако забравим тази история.

Мариан я зяпна шокирана.

— Знаете, че не съм взела гривната, мисис Адлър.

— Не знам нищо подобно. Ще трябва да напуснеш. — Тя самата се мразеше за това, което правеше.

„Но никой няма да ми отнеме Филип. Никой.“

Когато Филип слезе за закуска, Лара каза:

— Между другото ще намеря нова секретарка, която да работи тук.

Филип изненадано я погледна.

— Какво е станало с Мариан?

— Тя напусна. Предложили й... работа в Сан Франсиско.

Той я гледаше учудено.

— О, много жалко. Мислех, че тук й харесва.

— Убедена съм в това, но не бихме искали да й попречим, нали?

„Прости ми“, рече си Лара.

— Не, разбира се — каза Филип. — Бих искал да й пожелаем късмет. Тя...?

— Отиде си.

— Предполагам, че ще трябва да си намеря нов партньор за табла.

— Когато нещата малко се поутоложат, ще бъда на твое разположение.

Филип и Уилям Елърби седяха на една ъглова маса в ресторанта на Фу.

— Радвам се, че те виждам, Филип — каза Елърби. — Обаждах ти се, но...

— Знаем. Съжалявам. Не ми беше до разговори с никого, Бил.

— Надявам се, че ще заловят това копеле.

— Полицаите бяха така любезни да ми обяснят, че нападенията като това не се ползват с предимство в ежедневието им. Поставят ги малко по-високо от случаите на загубени котки. Никога няма да го хванат.

Елърби колебливо рече:

— Разбрах, че вече няма да можеш да свириш.

— Правилно си разбрал — Филип повдигна осакатената си ръка:

— Тя е мъртва.

Елърби се наведе напред и настойчиво заговори:

— Но ти не си, Филип. Животът ти все още е пред теб.

— И какво да правя?

— Да преподаваш.

На устните на Филип се появи крива усмивка.

— Каква ирония на съдбата, а? Мислех, че някой ден ще се захвана с това, след като приключа с концертната си дейност.

Елърби тихо каза:

— Е, този ден е настъпил, нали? Позволих си да разговарям с директора на музикалното училище „Истман“ в Рочестър. Биха дали всичко възможно, ако се съгласиш да преподаваш там.

Филип се намръщи.

— Това би означавало да се преместя да живея там. Седалището на Лара е в Ню Йорк — той поклати глава. — Не мога да й причиня това. Не знаеш колко чудесна беше тя към мен, Бил.

— Сигурен съм, че е така.

— Буквално заряза бизнеса си, за да се грижи за мен. Тя е най-грижовната и внимателна жена, която съм срещал. Луд съм по нея.

— Филип, поне помисли върху предложението на „Истман“.

— Кажим им, че благодаря, но се боя, че отговорът е не.

— Ако промениш мнението си, ще ми кажеш ли?

— Ти ще бъдеш първият — кимна Филип.

Когато Филип се прибра, Лара беше отишла на работа. Неспокоен, той се разхождаше из апартамента. Мислеше за разговора с Елърби. *„Много бих искал да преподавам, но не мога да поискам от Лара да се премести в Рочестър, а не мога да отида там без нея.“*

Чу, че външната врата се отваря.

— Лара?

Беше Мариан.

— О, съжалявам, Филип. Не знаех, че тук има някой. Дойдох да върна ключа си.

— Мислех, че вече си в Сан Франсиско.

Тя го погледна озадачена.

— Сан Франсиско ли? Защо?

— Нали там е новото ти работно място?

— Нямам нова работа.

— Но Лара каза...

Мариан изведнъж разбра.

— Разбирам. Тя не ти ли каза защо ме уволни?

— Уволнила ли те е? Каза ми, че си напуснала... че си получила по-добро предложение.

— Не е вярно.

— Мисля, че е по-добре да седнеш — бавно рече Филип.

Седнаха един срещу друг.

— Какво става? — попита Филип.

Мариан си пое дълбоко дъх.

— Мисля, че жена ти смята, че аз... имам някакви намерения към теб.

— За какво говориш?

— Обвини ме, че съм откраднала диамантената гривна, която ти й подари, като повод да ме уволни. Сигурна съм, че тя е прибрала гривната някъде.

— Не мога да повярвам — запротестира Филип. — Лара никога не би направила подобно нещо.

— Тя би направила всичко, за да те задържи.

Той я гледаше изумен.

— Аз... не знам какво да кажа. Нека поговоря с Лара и...

— Не. Моля те, недей. Ще бъде по-добре, ако не й казваш, че съм идвала — тя стана.

— Сега какво ще правиш?

— Не се безпокой. Ще си намеря друга работа.

— Мариан, ако мога да направя нещо...

— Няма какво.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм. Грижи се за себе си, Филип — тя си тръгна.

Филип гледаше разтревожен след нея. Не можеше да повярва, че Лара е способна на такава измама и се питаше защо нищо не му е казала. Помисли, че може би Мариан наистина е откраднала гривната, а Лара не е искала да го тревожи. Мариан лъжеше.

XXXI

Заложната къща се намираше на Саут Стейт Стрийт в сърцето на Лууп. Когато Джеси Шоу влезе, старецът зад щанда вдигна глава.

— Добро утро. Какво обичате?

Шоу сложи на щанда един ръчен часовник.

— Колко ще ми дадете за това?

Собственикът на заложната къща взе часовника и го разгледа.

— „Пиаже“. Хубав часовник.

— Аха. Адски ми е неприятно да се разделя с него, но късметът нещо ми изневери. Нали разбирате?

Собственикът сви рамене.

— Това ми е работата. Няма да повярвате какви истории за лош късмет съм чувал.

— След някой друг ден ще си го откупя. В понеделник започвам нова работа. Но дотогава имам нужда от пари.

Собственикът разгледа часовника по-внимателно. На гърба на капака личеше, че някакъв надпис е бил изстърган. Той погледна клиента:

— Извинете ме за миг, но бих искал да погледна механизма. Понякога тези часовници са произведени в Бангкок и вътре няма нищо.

Той отиде в задната стаичка. Сложи лупа на окото си и разгледа следите от издраскването. Едва се различаваха буквите „НФипслвоЛра.“ Понечи да вдигне телефона, но клиентът извика:

— Хей, аз бързам. Вземате ли часовника, или не?

— Идвам — собственикът се върна в магазина. — Мога да ви дам петстотин долара.

— Петстотин? Тоя часовник струва...

— Както искате.

— Добре — неохотно рече Шоу. — Ще ги взема.

— Трябва да попълните този формуляр.

— Разбира се.

Той написа „Джон Джоунс, Хънт Стрийт № 21“. Доколкото знаеше, в Чикаго нямаше Хънт Стрийт и той с положителност не беше

Джон Джоунс. Сложи парите в джоба си.

— Много съм ви задължен. След няколко дни ще дойда да си го взема обратно.

— Добре.

Собственикът на заложената къща вдигна телефона и набра някакъв номер.

След двадесет минути дойде един детектив.

— Защо не се обадохте, докато е бил тук? — попита той.

— Опитах, но той бързаше и беше неспокоен.

Детективът разгледа формуляра, попълнен от клиента.

— Това няма да ви свърши никаква работа — рече собственикът.

— Сигурно и адресът, и името са фалшиви.

Детективът изсумтя:

— Без майтап. Той лично ли попълни това?

— Да.

— Тогава ще го открием.

На компютъра в полицейското управление бяха нужни по-малко от три минути, за да идентифицира отпечатъците от пръстите на формуляра. Джеси Шоу.

Икономът влезе в хола.

— Извинете, мистър Адлър, един господин ви търси по телефона. Някой си лейтенант Манчини. Да ви...?

— Ще се обадя — Филип вдигна слушалката. — Ало?

— Филип Адлър?

— Да.

— Тук е лейтенант Манчини. Идвах при вас в болницата.

— Помня.

— Искам да ви уведомя какво сме направили досега. Имахме късмет. Нали ви казах, че шефът ни ще разпрати описания на часовника ви до заложените къщи?

— Да.

— Открили са го. Часовникът е бил заложен в Чикаго. Издирват лицето, което го е заложило. Казахте, че можете да разпознаете

нападателя, нали?

— Точно така.

— Добре. Ще ви държим в течение.

Джери Таунзенд влезе в кабинета на Лара. Беше въодушевен.

— Направих списъка на гостите за приема, както говорихме. Колкото повече мисля за това, толкова повече ми харесва идеята. Ще отпразнуваме четиридесетия ви рожден ден в деня, в който ще бъде открит най-високият небостъргач в света — той подаде списъка на Лара. — Включил съм и вицепрезидента. Той е ваш голям почитател.

Лара набързо го прегледа. Все едно, че четеше справочника „Кой кой е“ за Вашингтон, Холивуд, Ню Йорк и Лондон. Бяха включени представители на правителството, филмови знаменитости, рокзвезди... беше впечатляващо.

— Харесва ми — каза Лара. — Действай.

Таунзенд сложи списъка в джоба си.

— Добре. Ще отпечатаме поканите и ще ги разпратим. Вече се обадох на Карлос да запази голямата бална зала и да подготви любимото ви меню. Ще осигурим места за двеста души. Винаги можем да прибавим или да махнем известен брой, ако се наложи. Между другото има ли нещо ново за положението в Рио?

Лара бе разговаряла с Тери Хил сутринта.

Случаят се разследва от съдебните заседатели, които ще решат дали въпросът да се предаде на съда. Съществува вероятност те да предявят съдебно обвинение.

„Как биха могли? Фактът, че съм водила телефонни разговори с Пол Мартин, не доказва нищо. Бихме могли да обсъждаме международното положение, или неговата язва, или дузина други неща, по дяволите.“

„Лара, не се ядосвай на мен. Аз съм на твоя страна.“

„Тогава направи нещо. Ти си мой адвокат. Измъкни ме от това положение, по дяволите.“

— Не, всичко е наред — каза Лара на Таунзенд.

— Хубаво. Разбрах, че двамата с Филип ще отидете на вечерята, давана от кмета в събота.

— Да — тя бе искала да откаже поканата, но Филип бе настоял.

— Тези хора са ти нужни. Не можеш да си позволиш да ги обидиш. Искам да отидеш.

— Не и без теб, скъпи. Той бе поел дълбоко дъх.

— Добре. Ще дойда с теб. Предполагам, че вече е време да престана да се правя на отшелник.

В събота вечерта Лара помагаше на Филип да се облече. Сложи копчетата и ръкавелите на ризата му, върза връзката му. Той стоеше и мълчаливо проклинаше своята безпомощност.

— Като Кен и Барби сме, нали?

— Какво?

— Нищо.

— Готово, скъпи. Ще бъдеш най-красивият мъж там.

— Благодаря.

— По-добре да се обличам — рече Лара. — Кметът не обича да го карат да чака.

— Ще бъда в библиотеката — каза ѝ Филип.

След тридесет минути Лара влезе в библиотеката. Изглеждаше възхитително. Носеше красива бяла рокля от Оскар де ла Рента. На китката ѝ беше диамантената гривна, подарена ѝ от Филип.

Филип не можа да заспи в събота през нощта. Гледаше Лара в леглото и се чудеше как е могла да обвини Мариан, че е откраднала гривната. Знаеше, че трябва открито да разговаря с нея, но преди това би искал да поговори с Мариан.

Рано сутринта в неделя, докато Лара все още спеше, Филип тихо се облече и излезе от апартамента. Взе такси до дома на Мариан. Позвъни на вратата и зачака. Сънлив глас попита:

— Кой е?

— Филип. Трябва да говоря с теб.

Вратата се отвори и се появи Мариан.

— Филип? Какво се е случило?

— Трябва да поговорим.

— Влез.

Той влезе в жилището.

— Съжалявам, че те събудих, но това е важно.

— Какво е станало?

Той пое дълбоко дъх.

— Беше права за гривната. Лара я носеше снощи. Дълга ти извинение. Мислех... може би... че ти... Просто искам да ти кажа, че съжалявам.

Мариан тихо промълви:

— Разбира се, че би й повярвал. Тя ти е жена.

— Днес сутринта ще говоря направо с Лара за това, но първо исках да чуя теб.

Мариан се обърна към него.

— Радвам се, че си решил така. Не искам да обсъждаш този въпрос с нея.

— Защо? — попита Филип. — И защо го е направила?

— Не разбираш, нали?

— Честно казано — не. Няма никакъв смисъл.

— Мисля, че аз я разбирам по-добре, отколкото ти. Лара е лудо влюбена в теб. Би направила всичко, за да те задържи. Ти сигурно си единственият човек, когото е обичала през целия си живот. Тя има нужда от теб. А мисля, че и ти имаш нужда от нея. Ти много я обичаш, нали, Филип?

— Да.

— Тогава нека да забравим всичко това. Ако й поставиш този въпрос, няма да направиш нищо, само ще влошиш нещата между вас двамата. Мога лесно да си намеря друга работа.

— Но това не е честно спрямо теб, Мариан.

Тя криво се усмихна.

— Животът невинаги е справедлив, нали? — „Ако беше, аз щях да съм мисис Филип Адлър.“ — Не се безпокой. Ще се оправя.

— Но тогава поне ме остави да направя нещо за теб. Нека ти дам пари, за да...

— Благодаря ти, но не.

Искаше да му каже толкова много неща, ала знаеше, че е безнадеждно. Той беше влюбен. Тя каза:

— Върни се при нея, Филип.

Строежът се намираше в Чикаго на Уобаш Авеню, южно от центъра на града. Това беше двадесет и пет етажна сграда, изградена до половина. Една полицейска кола без отличителни знаци спря на ъгъла и от нея слезоха двама детективи. Приблизиха се и спряха един от минаващите работници.

— Къде е техническият ръководител?

Той посочи едър, плещест мъж, който ругаше един работник.

— Ей го там.

Детективите отидоха при него:

— Вие ли ръководите тук?

Той се обърна и нетърпеливо отвърна:

— Не само ръководя, но и съм много зает. Какво искате?

— Имате ли във вашата бригада човек на име Джеси Шоу?

— Шоу? Разбира се. Ето го там горе — той посочи един мъж, работещ на желязното скеле десетина етажа по-нагоре.

— Бихте ли го повикали да слезе, моля?

— По дяволите, не. Той има работа...

Един от детективите извади значката си.

— Извикайте го долу.

— Какво има? Загазил ли е Джеси?

— Не. Просто искаме да поговорим с него.

— Добре — ръководителят се обърна към един от мъжете, работещ наблизко. — Качи се горе и кажи на Джеси да слезе тук.

— Дадено.

След няколко минути Джеси Шоу се приближи към двамата детективи.

— Тези мъже искат да говорят с теб — рече ръководителят и се отдалечи.

Джеси се ухили на двамата.

— Благодаря. Почивката ще ми дойде добре. С какво мога да ви бъда полезен?

Един от детективите извади ръчен часовник.

— Твой ли е този часовник?

Усмивката на Шоу угасна:

— Не.

— Сигурен ли си?

— Аха — той посочи китката си. — Аз нося „Сейко“.

— Но ти си заложил този часовник.

Шоу се поколеба.

— О, да. Копелето ми даде само петстотин за него. Той струва поне...

— Каза, че часовникът не е твой.

— Така е. Не е мой.

— Откъде го взе?

— Намерих го.

— Наистина ли? Къде?

— На тротоара близо до сградата, в която живея — той се вживяваше постепенно в измислицата си. — Лежеше в тревата. Излязох от колата си и ето ти — слънцето падаше върху гривната и тя блестеше. Затова и го видях.

— Имал си късмет, че денят не е бил облачен.

— Да.

— Мистър Шоу, обичате ли да пътувате?

— Не.

— Лошо. Ще направите малко пътуване до Ню Йорк. Ще ви помогнем да си съберете багажа.

Когато отидоха в апартамента на Шоу, двамата детективи започнаха да разглеждат наоколо.

— Стойте! — викна Шоу. — Момчета, имате ли заповед за обиск?

— Не ни трябва. Ние само ти помагаме да си събереш нещата. Единият погледна в гардероба. На една от полиците имаше кутия от обувки. Той я свали и я отвори.

— Исусе! Виж какво е оставил Дядо Мраз.

Лара беше в кабинета си, когато по уредбата се чу гласът на Кати.

— Мистър Тили е на четвърта линия, мис Камерън.

Тили беше проектант-ръководителят на „Камерън Тауърс“. Лара вдигна телефона:

— Ало?

— Днес сутринта имахме малък проблем, мис Камерън.

— Да?

— Избухна пожар. Вече е угасен.

— Какво стана?

— Имаше експлозия в един от агрегатите на климатичната инсталация. Изгоря трансформаторът. Стана късо съединение. Изглежда, че някой го е свързал погрешно.

— Много ли е лошо?

— Ами, ще изгубим май ден-два. За това време ще успеем да изчистим всичко и да го свържем наново.

— Стой там и ме дръж в течение.

Всяка вечер Лара се прибираще вкъщи разтревожена и изтощена.

— Тревожа се за теб — каза ѝ Филип. — Мога ли да помогна с нещо?

— С нищо, скъпи. Благодаря ти — тя успя да се усмихне. — Просто имам проблеми в работата.

Той я прегърна.

— Казвал ли съм ти някога, че съм луд по теб?

Тя го погледна и се усмихна.

— Каж ми го пак.

— Луд съм по теб.

Тя се притисна към него и си рече: *„Ето това искам. От това имам нужда.“*

— Любими, когато разреши своите дребни проблеми, хайде да заминем някъде само двамата.

— Дадено.

„Някой ден трябва да му кажа как постъпих с Мариан. Знам, че е лошо. Но бих умряла, ако го загубя“, помисли Лара.

На другия ден Тили отново се обади:

— Вие ли отменихте поръчката за мрамора за пода във фойето?

— Защо бих направила подобно нещо? — бавно попита Лара.

— Не знам. Някой го е направил. Мраморът трябваше да бъде доставен днес. Когато се обадох, ми обясниха, че поръчката е отменена

преди два месеца по ваше нареждане.

Лара кипеше от гняв.

— Разбирам. С колко ще ни забави това?

— Още не съм съвсем сигурен.

— Кажи им да го ускорят.

В кабинета ѝ влезе Келър.

— Опасявам се, че банките започват да нервничат, Лара. Не знам още колко време ще мога да отлагам.

— Само докато завършим „Камерън Тауърс“. Ние сме почти на финала, Хауард. Остават ни само три месеца до пусковия срок.

— Казах им го — въздъхна той. — Добре. Пак ще разговарям стях.

Гласът на Кати прозвуча по уредбата:

— Мистър Тили е на първа линия.

Лара погледна Келър и каза:

— Не си отивай. Да? — вдигна телефона тя.

— Имаме още един проблем, мис Камерън.

— Слушам.

— Асансьорите не работят както трябва. Програмите не са синхронизирани, всички сигнали са объркани. Натискате копче за надолу и се качвате нагоре. Натискате осемнадесетия етаж, слизате в мазето. Никога досега не бях виждал подобно нещо.

— Мислиш ли, че е направено нарочно?

— Трудно е да се каже. Би могло да бъде и нехайство.

— Колко време ще е нужно, за да ги оправят?

— Вече съм извикал специалисти.

— Пак ми се обади — тя остави слушалката.

— Наред ли е всичко? — попита Келър.

Лара отбегна отговора.

— Хауард, чувал ли си нещо за Стив Мърчисън напоследък?

Той я погледна изненадан.

— Не. Защо?

— Просто се питах.

Консорциумът от банкери, финансирани „Камерън Ентърпрайзис“ имаше значителни основания за тревога. Не само

„Камерън Ентърпрайзис“ имаха неприятности, повечето от корпорациите, които им бяха клиенти, се натъкнаха на сериозни проблеми. Спадането на рисковите облигации се превърна в истинска катастрофа, в осакатяващ удар за корпорациите, разчитали на тях.

В стаята с Хауард Келър седяха шестима банкери. Атмосферата беше мрачна.

— Имаме изтекли полици за почти сто милиона долара — каза техният говорител. — Боя се, че повече не можем да се съобразяваме с „Камерън Ентърпрайзис“.

— Забравяте няколко неща — припомни Келър. — Първо, очакваме буквално всеки ден да бъде възстановено разрешителното за казиното ни в Рино. Паричните приходи от него ще бъдат повече от достатъчно, за да покрият всеки дефицит. Второ, „Камерън Тауърс“ върви точно по график. Ще бъде завършен след деветдесет дни. Вече седемдесет процента от сградата са дадени под наем и мога да ви уверя, че в деня на завършването всички ще се борят за място в нея. Господа, парите ви не могат да бъдат на по-сигурно място. Не забравяйте, че имате работа с вълшебството на Лара Камерън.

Мъжете се спогледаха. Говорителят рече:

— Нека да обсъдим това помежду си и после да ви се обадим.

— Чудесно. Ще предам това на мис Камерън.

Келър докладва на Лара.

— Мисля, че ще се съгласят с нас. Но през това време ще се наложи да продадем още някои от авоарите ни, за да се задържим над повърхността.

— Направи го.

Лара отиваше на работа рано сутрин и се прибираще късно вечер, като отчаяно се бореше да запази империята си. Двамата с Филип се виждаха твърде рядко. Лара не искаше той да знае колко много неприятности има. *„Той си има достатъчно проблеми, мислеше тя. Не мога да го натоварвам допълнително.“*

В шест часа сутринта в понеделник Тили позвъни по телефона:

— Мисля, че е най-добре да дойдете тук, мис Камерън.

Прониза я лошо предчувствие.

— Какво е станало?

— Бих искал да видите сама.

— Тръгвам.

Лара се обади на Келър.

— Хауард, отново е възникнал някакъв проблем в „Камерън Тауърс“. Ще мина да те взема.

След половин час двамата пътуваха към строежа.

— Тили не каза ли какъв е проблемът? — попита Келър.

— Не, но аз вече не вярвам в нещастни случайности. Мислех за това, което ти ми каза. Стив Мърчисън ужасно искаше този имот, но аз му го отнех.

Когато пристигнаха на обекта, видяха каси с огромни оцветени стъклени плоскости. Продължаваше разтоварването на още каси от камиони. Тили забърза към Лара и Келър.

— Радвам се, че дойдохте.

— Какъв е проблемът?

— Това не са стъклата, които сме поръчали. Сгрешен е и цветът, и размерите. Няма начин да паснат на строежа ни.

Лара и Келър се спогледаха.

— Не може ли да ги режем на място? — попита Келър.

Тили поклати глава.

— В никакъв случай. Ще получим планина от силикат.

Лара проговори:

— На кого сме ги поръчали?

— На „Ню Джързи Панел енд Глас Къмпани“.

— Ще им се обадя. Какъв да бъде крайният срок?

Тили започна да пресмята.

— Ако ги доставят до две седмици, ще можем да се вместим в графика. Ще видим зор, но ще успеем.

— Да вървим — обърна се Лара към Келър.

Ото Карп беше директорът на „Ню Джързи Панел енд Глас Къмпани“. Той веднага взе телефона.

— Да, мис Камерън? Разбрах, че имате някакъв проблем.

— Не — рязко отвърна Лара, — вие имате проблем. Доставили сте несъответстващи стъкла. Ако до две седмици не получа правилната поръчка, ще ви съдя, докато ви ликвидирам. Бавите строеж за триста милиона долара.

— Не разбирам. Бихте ли почакали малко, моля?

Той се бави почти пет минути и когато отново се обади по телефона, каза:

— Ужасно съжалявам, мис Камерън. Поръчката е била погрешно записана. Станало е...

— Не ме интересува какво е станало — прекъсна го Лара. — Това, което искам, е да изпълните и да доставите поръчката ни.

— Ще се радвам да го направя.

Лара изпита чувство на облекчение.

— Кога най-бързо можем да я получим?

— След два или три месеца.

— Два или три месеца! Невъзможно? Трябва ни сега.

— Бих бил щастлив да ви услужа, но за нещастие доста сме закъснели с поръчките — каза Карп.

— Не ме разбрахте — рече Лара. — Случаят е спешен...

— Оценявам го, разбира се. Ще направим всичко възможно. Ще получите поръчката след два или три месеца. Съжалявам, но не можем по-скоро.

Лара трясна слушалката.

— Не мога да повярвам — тя погледна Тили. — Не можем ли да го поръчаме на друга компания?

Тили потърка с ръка челото си.

— Не и за толкова кратък срок. Ако се обърнем към някой друг, трябва да се започне отначало, а другите им клиенти ще бъдат преди нас.

Келър каза:

— Лара, мога ли да поговоря с теб за минута? — той я дръпна настрана: — Не ми е приятно да ти го предложа, но...

— Продължавай.

— ... може би твоят приятел Пол Мартин има връзки някъде там. Или може би познава някой.

Лара кимна:

— Добра идея, Хауард. Ще проверя.

След два часа Лара седеше в кабинета на Пол Мартин.

— Не знаеш колко съм щастлив, че ми се обади — каза адвокатът. — Мина толкова време. Господи, изглеждаш прекрасно, Лара.

— Благодаря ти, Пол.

— Какво мога да направя за теб?

Колебливо, Лара промълви:

— Изглежда, че всеки път, когато съм в беда, идвам при теб.

— Аз винаги съм бил на твое разположение, нали?

— Да. Ти си добър приятел — тя въздъхна. — Точно сега ми е нужен добър приятел.

— Какъв е проблемът? Отново стачка?

— Не. Става дума за „Камерън Тауърс“.

Той се намръщи:

— Чух, че върви по график.

— Да. Или поне досега. Мисля, че Стив Мърчисън се опитва да саботира строежа. Замислил е вендета срещу мен. Внезапно на строежа започнаха да се объркват много неща. Досега успяхме да се оправим. Сега... имаме сериозен проблем. Може да отложи пусковия ни срок. Тогава двама от най-големите ни наематели ще се откажат. Не мога да позволя да се случи това.

Тя въздъхна дълбоко, опитвайки се да овладее гнева си.

— Преди шест месеца поръчахме оцветено стъкло на „Ню Джързи Панел енд Глас Къмпани“. Получихме доставката тази сутрин. Не беше това, което сме поръчали.

— Обади ли им се?

— Да, но те ми говорят за два или три месеца. Това стъкло ми трябва след четири седмици. Докато не го поставят, хората няма какво да правят. Спряха работа. Ако сградата не е завършена в срок, ще загубя всичко, което имам.

Пол Мартин я погледна и тихо каза:

— Не, няма. Нека видя какво мога да направя.

Заля я чувство на облекчение.

— Пол... аз... — трудно ѝ беше да го изрази с думи. — Благодаря ти.

Той взе ръката ѝ в своята и се усмихна. — Динозавърът все още е жив. До утре ще имам някаква новина за теб.

На другата сутрин личният телефон на Лара иззвъня за пръв път от месеци наред. Тя нетърпеливо го вдигна:

— Пол?

— Здравей, Лара. Поговорих си с някои от моите приятели. Няма да е лесно, но ще стане. Обещаха да го доставят след една седмица, считано от понеделник.

В деня, когато очакваше доставката на стъклото, Лара отново се обади на Пол Мартин.

— Стъклата все още не са дошли, Пол.

— О? — мълчание. — Ще проверя — гласът му стана по-нежен. — Знаеш ли, единственото хубаво нещо на всичко това е, че отново разговарям с теб, бебче.

— Да. Аз... Пол... ако не получа стъклата навреме...

— Ще ги имаш. Не се предавай.

До края на седмицата все още нямаше никаква вест. Келър дойде в кабинета на Лара.

— Току-що говорих с Тили. Крайният срок е петък. Ако стъклата пристигнат дотогава, ще успеем. Иначе — край.

До четвъртък — нищо.

Лара отиде на строежа. Там нямаше работници. Небостъргачът се издигаше величествено в небесата, засенчвайки всичко наоколо. Щеше да бъде красива сграда. Нейният паметник. „*Няма да оставя да го провалят*“, с ярост си каза Лара.

Тя отново се обади на Пол Мартин.

— Съжалявам, но мистър Мартин не е в кабинета си. Да му предам ли нещо? — попита секретарката му.

— Помолете го да ми се обади, моля — каза Лара. Обърна се към Келър. — Имам подозрение, което бих искала да провериш. Проучи дали собственикът на тази фабрика за стъкло случайно не е Стив Мърчисън.

След тридесет минути Келър се върна в кабинета ѝ. Беше пребледнял.

— Е? Разбра ли чия собственост е компанията за стъкло?

— Да — бавно рече той. — Регистрирана е в Делауер. Собственост е на „Етна Ентърпрайзис“.

— „Етна Ентърпрайзис“?

— Точно така. Те са я купили преди една година. „Етна Ентърпрайзис“ е Пол Мартин.

XXXII

Негативните публикации за „Камерън Ентърпрайзис“ продължаваха. Репортерите, който по-рано с готовност възхваляваха Лара, сега се нахвърлиха срещу нея. Джери Таунзенд отиде да поговори с Хауард Келър.

— Безпокоя се — каза Таунзенд.

— Какъв е проблемът?

— Следиш ли пресата?

— Да. Развихрили са се.

— Тревожа се за приема по случай рождения й ден, Хауард. Изпратих поканите. Откакто започнаха тези лоши публикации, получавам само откази. Копелетата се страхуват да не би да се заразят. Пълно фиаско.

— Какво предлагаш?

— Да отменим приема. Ще измисля някакво извинение.

— Мисля, че си прав. Не бих искал да изпадне в неловко положение.

— Добре. Тогава ще го отменя. Ще кажеш ли на Лара?

— Да.

Обади се Тери Хил.

— Току-що ме уведомиха, че си призована да дадеш показания пред съдебните заседатели, които ще решат дали да изпратят делото в съда. Вдругиден в Рино. Ще дойда с теб.

XXXIV

Стенограма от разпита на Джеси Шоу, проведен от лейтенант Сал Манчини.

М. Добро утро, мистър Шоу. Аз съм лейтенант Манчини. Знаете ли, че разговорът ни ще бъде записван от стенограф?

Ш. Разбира се.

М. И се отказвате от правото си на адвокат?

Ш. Не ми трябва адвокат. Просто намерих един часовник, за бога, а те ме довлякоха чак тук, като че ли съм някакво животно.

М. Мистър Шоу, знаете ли кой е Филип Аддър?

Ш. Не. Трябва ли да знам?

М. Никой ли не ви плати, за да го нападнете?

Ш. Казах ви. Никога не съм чувал за него.

М. Полицайте в Чикаго са намерили петдесет хиляди долара в апартамента ви. Откъде са тези пари?

Ш. (Не отговаря.)

М. Мистър Шоу?

Ш. Спечелих ги на комар.

М. Къде?

Ш. На състезания... футболни залагания... нали знаете.

М. Късметлия сте, нали?

Ш. Да. Предполагам.

М. В момента работите в Чикаго. Така ли е?

Ш. Да.

М. Някога работили ли сте в Ню Йорк?

Ш. Ами, да, веднъж.

М. Тук имам един полицейски доклад, в който се казва, че сте работили на един строеж в Куинс като кранист и кранът е убил техническия ръководител Бил Уитман. Вярно ли е?

Ш. Да. Беше нещастен случай.

М. Колко време работехте на строежа, когато това се случи?

Ш. Не помня.

М. Нека опресня паметта ви. Работили сте там от седемдесет и два часа. Долетели сте от Чикаго един ден преди инцидента и след два дни сте отлетели обратно. Вярно ли е?

Ш. Предполагам.

М. Според статистиката на Америкън Еърлайнс вие сте долетял от Чикаго в Ню Йорк и два дни преди нападението срещу Филип Адлър, а на следващия ден сте отлетели обратно. Каква беше целта на това кратко посещение?

Ш. Искях да гледам някои пиеси.

М. Помните ли заглавията на пиесите, които гледахте?

Ш. Не. То не беше скоро.

М. По време на нещастния случай с крана кой беше ваш работодател?

Ш. „Камерън Ентърпрайзис“.

М. А на строежа, на който работите сега в Чикаго?

Ш. „Камерън Ентърпрайзис“.

Хауард Келър беше на съвещание с Лара. През последния час обсъждаха как да контролират щетите и как да компенсират отрицателните публикации срещу компанията. В края на съвещанието Лара попита:

— Има ли нещо друго?

Хауард се намръщи. Някой му беше казал да предаде нещо на Лара, но той не можеше да си спомни какво. *„Е, както и да е, сигурно не беше нещо важно.“*

Симс — икономът — каза:

— Търсят ви по телефона, мистър Адлър. Лейтенант Манчини. Филип вдигна телефона.

— С какво мога да ви услужа?

— Имам новини за вас, мистър Адлър.

— Какви? Открихте ли човека?

— Бих предпочел да дойда и да поговоря лично с вас. Може ли?

— Разбира се.

— Ще бъда при вас след половин час.

Филип остави слушалката, питайки се какво е това, което детективът не искаше да му каже по телефона. Когато Манчини дойде, Симс го отведе в библиотеката.

— Добър ден, мистър Адлър.

— Добър ден. Какво става?

— Заловихме мъжа, който ви е нападнал.

— Така ли? Изненадан съм. Казахте ми, че е невъзможно да се заловят тези нападатели.

— Той не е обикновен нападател.

Филип се намръщи.

— Неви разбирам.

— Той е строителен работник. Действа в Чикаго и Ню Йорк; Има полицейско досие — нападение с взлом. Заложил е часовника ви и така получихме отпечатъците му — Манчини му показва един ръчен часовник. — Това е часовникът ви, нали?

Филип го гледаше втренчено, но не искаше да го докосне. Видът му отново го върна към ужасния миг, когато мъжът сграбчи китката му и замахна с ножа. Неохотно се пресегна и взе часовника. Погледна отзад на капака, където някои от буквите бяха издраскани.

— Да, това е моят часовник.

Лейтенант Манчини взе обратно часовника.

— Засега ще го задържим като веществено доказателство. Бих искал утре да дойдете в центъра, за да разпознаете мъжа в полицията.

Мисълта, че отново ще се срещне със своя нападател лице в лице изведнъж изпълни Филип с гняв.

— Ще дойда.

— Адресът е Полис Плаза номер едно, стая двеста и дванадесет. В десет часа?

— Добре — той се намръщи. — Какво искахте да кажете е това, че той не е обикновен нападател?

Лейтенант Манчини се поколеба.

— Било му е платено, за да ви нападне.

Филип го зяпна изумен.

— Какво?

— Това не е просто нещастен случай. Били са му платени петдесет хиляди долара, за да ви пореже.

— Не вярвам — бавно промълви Филип. — Кой би платил петдесет хиляди долара, за да ме осакати?

— Вашата жена.

XXXIII

Той е бил нает от вашата жена!

Филип бе зашеметен.

„Лара?“ Би ли могла Лара да направи такова ужасно нещо? И каква можеше да бъде причината?

„Не разбирам защо се упражняваш всеки ден. Не ти предстои концерт...“

„Не се налага да заминеш. Искам да имам съпруг, а не временен заместител... Да не си пътуващ търговец...“

„Тя ме обвини, че съм откраднала диамантената гривна, която ти ѝ подари... Би направила всичко, за да те задържи...“

И Елърби: „Смяташ ли да намалиш концертите?... Говорих с Лара.“

Лара.

На Полис Плаза номер едно имаше съвещание между прокурора, полицейския комисар и лейтенант Манчини. Прокурорът казваше:

— Имаме си работа не с кого да е. Дамата има голямо влияние. Какви сигурни доказателства имате, лейтенанте?

Манчини отговори:

— Направих проверка в отдел „Кадри“ на „Камерън Ентърпрайзис“. Джеси Шоу е бил назначен по молба на Лара Камерън. Попитах дали и друг път тя лично е наемала строителни работници. Отговорът беше „Не“.

— Нещо друго?

— Говори се, че един от шефовете на строителите на име Бил Уитман се е хвалил пред приятели, че знае нещо за Лара Камерън, което ще го направи богат. Малко след това е бил убит от крана, управляван от Джеси Шоу. Шоу е бил изтеглен от Чикаго и преместен в Ню Йорк. След инцидента веднага се завърнал в Чикаго. Няма съмнение, че ударът е бил подготвен. Между другото самолетният му билет е платен от „Камерън Ентърпрайзис“.

— А нападението срещу Адлър?

— Същият маниер на действие. Шоу е долетял от Чикаго два дни преди нападението и си е заминал на следващия ден. Ако не беше проявил алчност, решавайки да получи още малко пари като заложи часовника, вместо да го хвърли, никога не бихме го заловили.

Полицейският комисар попита:

— Ами мотивите? Защо би причинила това на съпруга си?

— Разговарях с някои от прислужниците. Лара Камерън е луда по своя мъж. Единственото, за което някога са се карали, са били концертните му турнета. Тя искала той да си стои у дома.

— И сега той си стои у дома.

— Точно така.

Прокурорът запитва:

— А тя какво казва? Отрича ли?

— Още не съм разговарял с нея. Искан преди това да обсъдим с вас дали е налице казус.

— Каза, че Филип Адлър може да разпознае Шоу?

— Да.

— Добре.

— Защо не изпратиш някой от хората си да разпита Лара Камерън? Да видим какво ще каже тя.

Лара се съвещаваше с Хауард Келър, когато по уредбата се чу:

— Дошъл е лейтенант Манчини, който иска да говори с вас.

— За какво? — намръщи се Лара.

— Не каза.

— Нека влезе.

Лейтенант Манчини се намираше в деликатно положение. Без сигурни доказателства щеше да е трудно да изкопчи каквото и да е от Лара Камерън. „*Но трябва да опитам*“, мислеше той. Не очакваше, че ще види Хауард Келър.

— Добър ден, лейтенанте.

— Добър ден.

— Нали познавате Хауард Келър?

— Разбира се. Най-добрият питчър в Чикаго.

— С какво мога да ви бъда полезна? — попита Лара.

Това беше най-трудното. „Първо да установим, че тя е познавала Джеси Шоу и да започнем оттам.“

— Арестувахме нападателя на съпруга ви — той наблюдаваше изражението ѝ.

— Така ли? Какво...?

Хауард Келър се намеси:

— Как го заловихте?

— Заложил часовника, който мис Камерън е подарила на съпруга си. — Манчини отново погледна Лара. — Името му е Джеси Шоу.

Изражението ѝ не се промени изобщо. „Бива си я, рече си Манчини. *Дамата си я бива.*“

— Познавате ли го?

Лара се намръщи.

— Не. Трябва ли да го познавам?

„Първата ѝ грешка, помисли Манчини. *Ще я хвана.*“

— Работи като строител на един от вашите обекти в Чикаго. Работил е и на строежа ви в Куинс. Управлявал е крана, който е убил един човек — престори се, че проверява в бележника си. — Някой си Бил Уитман. Определили са го като нещастен случай.

Лара преглътна:

— Да...

Преди да може да продължи, Келър проговори:

— Вижте, лейтенанте, в компанията работят стотици хора. Нали не очаквате, че познаваме всички?

— Не познавате ли Джеси Шоу?

— Не. И съм сигурен, че мис Камерън...

— Бих предпочел да го чуя от нея самата, ако нямате нищо против.

Лара каза:

— Изобщо не съм чувала за него.

— Били са му платени петдесет хиляди долара, за да нападне вашия съпруг.

— Аз... не мога да повярвам! — лицето ѝ внезапно пребледня.

„*Сега ще се заема с нея*“, рече си Майчини.

— Нищо ли не знаете за това?

Лара се втрени в него, очите ѝ изведнъж заблестяха гневно.

— Нима предполагате...? Как смееете?! Ако някой го е изпратил, искам да знам кой!

— Това иска и съпругът ви, мис Камерън.

— Говорили сте за това с Филип?

— Да. Аз...

След миг Лара излетя от кабинета си.

Когато Лара пристигна в апартамента им, Филип си събираше багажа непохватно, заради осакатената си ръка.

— Филип... какво правиш?

Той се обърна да я погледне, сякаш я виждаше за пръв път.

— Заминавам.

— Защо? Не вярваш на тази... тази ужасна история, нали?

— Стига вече лъжи, Лара.

— Но аз не лъжа. Трябва да ме изслушаш. Нямам нищо общо със случилото се. Не бих ти причинила болка за нищо на света. Обичам те, Филип.

Той се обърна към нея.

— Полицаяте казаха, че този човек работи при теб. Че са му били платени петдесет хиляди долара, за да... направи това.

Тя поклати глава.

— Не знам нищо. Знам само, че нямам нищо общо с това. Вярваш ли ми?

Той я гледаше мълчаливо.

Лара остана дълго така, после се обърна и слепешката излезе от стаята.

Филип прекара безсънна нощ в един хотел в центъра. Образът на Лара непрестанно изникваше в съзнанието му. *„Искам да науча нещо повече за тази фондация. Бихме могли да се видим и да поговорим...”*

„Женен ли сте? Разкажете ми за себе си...”

„Когато слушам изпълнението ти на Скарлати, аз се пренасям в Неапол...”

„Сънувам една мечта от тухли, бетон и стомана и я осъществявам...”

„Дойдох в Амстердам, за да те видя...“
„Искаш ли да дойда с теб в Милано...?“
„Ще ме разглезииш“ — „Точно това смятам да направя...“
„А топлотата, съчувствието, грижите на Лара? Нима толкова много съм се лъгал в нея?“

Филип отиде в полицейския участък, където го очакваше лейтенант Манчини. Той го отведе в малка зала с подиум в единия край.

— Искаме само да го посочите сред наредените в редица мъже.

„За да го свържат с Лара“, помисли Филип.

В редицата бяха строени шестима мъже, приблизително с еднаква конструкция и на еднаква възраст. Джеси Шоу беше по средата. Когато Филип го видя, усети, че нещо в главата му започна да пулсира. Чуваше гласа му — „Дай портфейла! — Усещаше ужасната болка от ножа, разрязал китката му. Нима Лара би ми причинила това?“

„Ти си единственият мъж, когото съм обичала“.

Лейтенант Манчини му говореше:

— Гледайте добре, мистър Адлър.

„Отсега нататък ще работя вкъщи. Филип има нужда от мен...“

— Мистър Адлър...

„Ще ти намерим най-добрите лекари в света...“ — Тя бе до него всеки миг, обслужваше го, грижеше се за него. „Щом Мохамед не отива при планината...“

— Бихте ли го посочили?

„Омъжих се за теб, защото бях лудо влюбена в теб. Все още съм влюбена. Дори никога вече да не се любим, за мен няма значение. Искam само да си смени да ме обичаш...“

Тя беше казала истината.

И последната сцена в жилището им.

Нямам нищо общо със случилото се. Не бих ти причинила болка за нищо на света...

— Мистър Адлър...

„Полицайте сигурно са сгрешили, помисли Филип. В името на бога, аз ѝ вярвам. Не би могла да го направи!“

Манчини отново му говореше:

— Кой е той?

Филип се обърна към него и рече:

— Не знам.

— Какво?

— Не го виждам.

— Казахте, че сте го разгледали добре.

— Точно така.

— Тогава посочете кой е.

— Не мога — отвърна Филип, — той не е тук.

Лицето на лейтенант Манчини бе мрачно.

— Сигурен ли сте в това?

— Разбира се — изправи се Филип.

— Е, тогава това е всичко, мистър Адлър. Много ви благодаря за съдействието.

„Трябва да намеря Лара, мислеше Филип. Трябва да намеря Лара.“

Тя седеше на бюрото си и се взираше през прозореца. Филип не ѝ повярва. Това ѝ причиняваше ужасна мъка. И Пол Мартин. Зад всичко това беше той, разбира се. Но защо го е направил? *„Помниш ли, че казах, че съпругът ти трябва да се грижи за теб? Той не се справя много добре, както изглежда. Някой трябва да поговори с него!“* Нима го е направил, защото я обича? Или като акт на отмъщение, защото я мрази?

Влезе Хауард Келър. Изглеждаше блед и измъчен.

— Току-що говорих по телефона. Изгубихме „Камерън Тауърс“, Лара. И Съдърн Иншурънс и Мючуъл Овърсийс Инвестмънт се отказват, защото не можем да спазим пусковия срок. Няма начин да покрием плащанията ни по ипотеките. Почти успяхме, нали? Най-високият небостъргач в света. Аз... аз съжалявам. Знам колко много означаваше това за теб.

Лара се обърна към него и Келър бе шокиран от вида ѝ. Беше бледа, под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Изглеждаше замаяна, сякаш

не ѝ бе останала никаква сила.

— Лара... чу ли какво казах? Изгубихме „Камерън Тауърс“.

Тя заговори с неестествено спокоен глас:

— Чух. Не се безпокой, Хауард. Ще вземем заем срещу някои от другите ни сгради и ще изплатим всичко.

Тя го плашеше.

— Лара, не остана нищо, което да ипотекираме. Ще трябва да обявиш банкрут и...

— Хауард...?

— Да?

— Възможно ли е една жена да обича един мъж прекалено много?

— Какво?

Гласът ѝ бе мъртъв.

— Филип ме напусна.

Това изведнъж му обясни всичко.

— Аз... съжалявам, Лара.

На лицето ѝ се появи странна усмивка.

— Смешно е, нали? Изведнъж губя всичко. Първо Филип, сега моите сгради. Знаеш ли какво е това, Хауард? Това е Съдбата. Тя е срещу мен. Не можеш да се бориш със Съдбата, нали?

Никога не я беше виждал, изпаднала в такова отчаяние. Това го разкъсваше.

— Лара...

— И това не е всичко. Следобед трябва да замина за Рио. Да дам показания пред съдебните заседатели...

От уредбата прозвуча:

— Дошъл е лейтенант Манчини.

— Да влезе.

Хауард Келър погледна питащо към Лара.

— Манчини? Какво иска?

Лара пое дълбоко дъх.

— Дошъл е да ме арестува, Хауард.

— Да те арестува? Какво говориш?

Гласът ѝ беше много тих.

— Смятат, че аз съм организирала нападението над Филип.

— Това е абсурдно! Не могат...

Вратата се отвори и лейтенант Манчини влезе. Спря за миг и изгледа и двамата, после пристъпи напред.

— Имам заповед за арестуването ви.

Хауард Келър бе пребледнял. Той застана пред Лара, сякаш да я защити и дрезгаво проговори:

— Не може да направите това. Тя не е виновна.

— Прав сте, мистър Келър. Аз няма да арестувам нея. Заповедта е за вас.

Стенограма от разпита на Хауард Келър, проведен от лейтенант Манчини.

М. Прочетохте ли правата си, мистър Келър?

К. Да.

М. И се отказвате от правото си на адвокат?

К. Не ми трябва адвокат. И без това сам щях да дойда при вас. Не мога да позволя това да се случи на Лара.

М. Вие ли платихте на Джеси Шоу петдесет хиляди долара, за да нападне Филип Адлър?

К. Да.

М. Защо?

К. Той я караше да се чувства нещастна. Тя го молеше да остане с нея, но той все заминаваше.

М. И затова вие организирахте осакатяването му?

К. Не беше така. Изобщо не съм искал Джеси да стига чак дотам. Той се е увлякъл.

М. Разкажете ми за Бил Уитман.

К. Той беше едно копеле. Опитваше се да изнудва Лара. Не можех да го допусна. Щеше да я съсипе.

М. Затова уредихте да бъде убит?

К. Да, заради Лара.

М. Тя знаеше ли това?

К. Не, разбира се. Никога не би го позволила. Не. Аз трябваше да я закрилям, разбирате ли. Всичко, което правех, го правех заради нея. Бих умрял за нея.

М. Или убил за нея.

К. Мого ли да ви задам един въпрос? Как разбрахте, че съм замесен аз?

Край на разпита.

На Полис Плаза номер едно капитан Бронсън попита Манчини:

— Наистина, как разбра, че той стои зад всичко това?

— Бе оставил едно свободно крайче и аз го разплетох. Почти го бях пропуснал. В досието на Джеси Шоу се споменава, че за първи път е загазил на седемнадесет години с кражбата на екипировка за бейзбол от младежкия отбор на „Чикаго Къбс“. Проверих и се уверих, че наистина са били в един отбор. Тук беше грешката на Келър. Когато го попитах, той ми каза, че никога не е чувал за Джеси Шоу. Обадих се на един приятел, който беше спортен редактор в чикагския „Сън Таймс“. Той си спомни и за двамата. Били са приятели. Предположих, че Келър е намерил работа на Шоу „Камерън Ентърпрайзис“. Лара Камерън назначила Джеси Шоу, защото Хауард Келър я помолил. Вероятно изобщо не е виждала Шоу.

— Добра работа, Сал.

Манчини поклати глава:

— Знаеш ли какво? В крайна сметка това нямаше значение. Ако не бях го хванал, а бяхме обвинили Лара Камерън, Хауард Келър щеше да дойде и да си признае.

Нейният свят се сригваше. Лара не можеше да повярва, че от всички хора именно Хауард Келър носи отговорност за всички ужасни неща, които се случиха. *„Направил го е заради мен, мислеше тя. Трябва да се опитам да му помогна.“*

Кати й позвъни:

— Колата дойде, мис Камерън. Готова ли сте?

— Да. — Тя тръгваше за Рино, за да даде показания пред съдебните заседатели.

Пет минути след тръгването й Филип се обади в кабинета й.

— Съжалявам, мистър Адлър. Изпуснахте я. Тя замина за Рино.

Прободе го силно разочарование. Искаше отчаяно силно да я види, да я помоли за прошка.

— Когато говорите с нея, кажете ѝ, че я чакам.

— Ще ѝ предам.

Той отново набра някакъв номер, поговори десет минути, после телефонира на Уилям Елърби.

— Бил... Ще остана в Ню Йорк. Ще преподавам в „Джулиард“.

— Какво могат да ми направят? — попита Лара.

Тери Хил отговори:

— Зависи. Ще изслушат показанията ти. Или ще решат, че си невинна и в такъв случай ще ти върнат казиното, или ще преценят, че има достатъчно доказателства, за да те подведат под отговорност. Ако решението им е такова, ще те съдят за углавно престъпление, а може да те очаква и затвор.

Лара промърмори нещо.

— Извинявай, не разбрах.

— Казах, че татко е бил прав. Това е Съдбата.

Даването на показанията пред съдебните заседатели, които трябваше да решат дали да се изпрати делото в съда, продължи четири часа. Разпитваха Лара относно придобиването на „Камерън Палас Хотел енд Казино“. Когато излязоха от залата, Тери Хил стисна ръката на Лара.

— Беше много добре, Лара. Смятам, че наистина им направи силно впечатление. Няма сериозни доказателства срещу теб, така че има голяма вероятност да... — той замлъкна, изумен. Лара се обърна. В преддверието бе влязъл Пол Мартин. Бе облечен в старомоден двуреден костюм с жилетка, а бялата му коса бе сресана по същия начин, както когато Лара се запозна с него.

Тери Хил възкликна:

— О, господи! Той е дошъл, за да даде показания — обърна се към Лара: — Много ли те мрази?

— Какво искаш да кажеш?

— Лара, ако са му обещали снисходителност, за да свидетелства срещу теб, с тебе е свършено. Ще те пратят в затвора.

Лара гледаше към Пол Мартин в другия край на стаята.

— Но... така той би унищожил и себе си.

— Затова те попитах много ли те мрази. Би ли жертвал себе си, за да унищожи теб?

Вцепенена, Лара отвърна:

— Не знам.

Пол Мартин се приближи към тях.

— Здравей, Лара. Чух, че нещо не ти върви — очите му не издаваха нищо. — Съжалявам.

Лара си спомни думите на Хауард Келър: *„Той е сицилианец. Те никога не прощават и никога не забравят.“* Той е носил в себе си изгарящата жажда за отмъщение, а тя нищо не е подозирала.

Пол Мартин понечи да си тръгне.

— Пол...

Той спря.

— Да?

— Нужно ми е да поговоря с теб.

За миг той се поколеба.

— Добре.

Кимна към един празен кабинет в дъното на коридора.

— Можем да поговорим там.

Тери Хил гледаше как двамата влизат в кабинета. Вратата зад тях се затвори. Би дал всичко на света да можеше да чуе разговора им.

Тя не знаеше как да започне.

— Какво искаш, Лара?

Беше много по-трудно, отколкото бе предполагала. Когато проговори, гласът ѝ бе дрезгав:

— Искам да ме оставиш да си ида.

Веждите му се вдигнаха.

— Как бих могъл? Та ти не си моя — той ѝ се подиграваше.

Беше ѝ трудно да диша.

— Не смяташ ли, че си ме наказал достатъчно?

Пол Мартин стоеше като вкаменен, с неразгадаемо изражение.

— Времето, докато бяхме заедно, беше прекрасно, Пол. С изключение на Филип, ти си означавал за мен много повече от всеки друг в живота ми. Дълга ти повече, отколкото мога да ти се отблагодаря някога. Изобщо не съм искала да те наранявам. Трябва да ми повярваш.

Беше ѝ трудно да продължи.

— Ти притежаваш властта да ме унищожиш. Наистина ли го искаш? Ще бъдеш ли щастлив, ако ме изпратиш в затвора? — тя се бореше със сълзите си. — Моля те, Пол, върни ми живота. Моля те, престани да се отнасяш с мен като с враг...

Пол Мартин стоеше неподвижен с безизразни очи.

— Моля те за прошка... Аз... Прекалено съм уморена, за да се боря повече, Пол. Ти победи... — гласът ѝ пресекна.

На вратата се почука и един пристав надникна.

— Съдебните заседатели ви очакват, мистър Мартин.

Той не помръдна и дълго гледа Лара, после се обърна и излезе, без да каже дума. *„Край, каза си Лара. Всичко е свършено.“* Тери Хил влезе забързан в кабинета.

— Ужасно бих искал да знам какви показания ще даде там вътре. Не можем да направим Нищо, освен да чакаме.

И зачакаха. Стори им се цяла вечност. Когато Пол Мартин най-после излезе, изглеждаше уморен и измъчен. *„Той е остарял, помисли си Лара. И обвинява мен за това.“* Той я гледаше. Поколеба се за миг, после приближи към нея.

— Не мога никога да ти простя. Ти ме направи глупак. Но ти беше най-хубавото нещо в живота ми. Предполагам, че ти дължа нещо за това. Там вътре не им казах нищо, Лара.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— О, Пол. Не знам как да...

— Приеми го като подарък от мен по случай рождения ти ден. Честит рожден ден, бебче.

Тя го гледаше как си отива и изведнъж осъзна думите му. „Беше рожденият ѝ ден!“ Толкова много събития ѝ се струпаха едно след друго, че съвсем бе забравила. И приемът. Двеста гости щяха да я чакат в „Манхатън Камерън Плаза“!

Лара се обърна към Тери Хил:

— Тази вечер трябва да се върна в Ню Йорк. Има прием в моя чест. Ще ме пуснат ли да отида?

— Един момент — Тери Хил влезе в залата и когато се появи отново след пет минути, рече: — Можеш да заминеш за Ню Йорк.

Съдебните заседатели ще обявят решението си сутринта, но това вече е просто една формалност. Довечера можеш да се върнеш тук отново. Между другото, твойт приятел ти каза истината. Нищо не е признал.

След тридесет минути Лара замина за Ню Йорк.

— Добре ли си? — бе я попитал Тери Хил.

Тя го погледна и отвърна:

— Разбира се.

Стотици важни личности щяха да дойдат да я почетат тази вечер. Тя ще вдигне гордо глава. Тя е Лара Камерън.

Тя стоеше в центъра на Голямата бална зала и се оглеждаше. „Аз създадох това. Създадох паметници, които се издигат в небето, които промениха живота на хиляди хора по цяла Америка. А сега всичко това ще принадлежи на безлични банкери, чуваше съвсем ясно гласа на баща си. — Съдбата. Тя винаги е била против мен, спомни си за Глейс Бей и за малкия пансион, в който отрасна. Спомни си колко бе ужасена в първия учебен ден. — Кой ще каже дума, която започва с «Е»? — Спомни си за наемателите. Бил Роджърс... — Първото правило в бизнеса с недвижими имоти е ПДХ. Не го забравяй никога. И Чарлз Коун. — Ям само храна, приготвена по европейските религиозни изисквания, а се боя, че в Глейс Бей няма такава...“

„Ако получа тази земя, ще сключите ли с мен договор за наем за срок от пет години?“

„Не, Лара, трябва да бъде за срок от десет години...“

И Шон Макалистър... „Ще ми трябва много специално основание, за да ти дам такъв заем... имала ли си любовник?...“

И Хауард Келър: „... подходът ви е изцяло погрешен...“

„Искам да дойдеш да работиш при мен...“

После успехите. Прекрасни, бляскави успехи. И Филип. Нейният Лохинвар. Мъжът, когото обожаваше. Това бе най-голямата ѝ загуба.

Един глас я повика:

— Лара...

Беше Джери Таунзенд.

— Карлос ми каза, че сте тук — той се приближи към нея. — Съжалявам за приема по случай рождения ден.

Тя го погледна.

— Какво... какво се е случило?

Той се втренчи в нея.

— Хауард не ви ли каза?

— Какво да ми каже?

— Имаше много откази заради отрицателните публикации и решихме, че ще бъде най-добре, ако го отменим. Помолих Хауард да ви каже.

„Да ти призная истината, имам проблеми с паметта.“

Лара промълви тихо:

— Няма значение — хвърли последен поглед на красивата зала.

— Аз получих своите петнадесет минути, нали?

— Какво?

— Нищо — тя тръгна към вратата.

— Лара, нека да се качим до канцелариите. Трябва да се довършат някои неща.

— Добре. *„Сигурно никога вече няма да се върна в тази сграда“*, рече си Лара.

Докато се изкачваха с асансьора към канцелариите, Джери каза:

— Чух за Келър. Трудно е да се повярва, че той е виновен за всичко станало.

Лара поклати глава.

— Аз съм виновна, Джери. Никога няма да си го простя.

— Вината не е ваша.

Внезапно я завладя чувство на самота.

— Джери, ако все още не си вечерял...

— Съжалявам, Лара. Тази вечер съм зает.

— О! Няма нищо.

Вратата на асансьора се отвори и двамата слязоха.

— Документите, които трябва да подпишете, са в залата за конференции — каза Джери.

— Добре.

Вратата на залата беше затворена. Той я остави тя да я отвори. В този миг четиридесет гласа запяха „Честит рожден ден, честит рожден ден...“.

Лара стоеше слисана. Залата бе пълна с хора, с които бе работила през всичките тези години — архитекти, предприемачи, технически ръководители. Тук беше и Чарлс Коун, и професор Майърс, Хорас

Гутман и Кати, и бащата на Джери Таунзенд. Но единственият, когото Лара виждаше, беше Филип. Той вървеше към нея, протегнал ръце, и тя изведнъж усети, че не може да диша.

— Лара... — прозвуча ѝ като милувка.

И тя се намери в прегръдките му, бореца се със сълзите и си каза: „Аз съм си у дома. Тук ми е мястото.“

Това беше изцеление, благословено чувство за спокойствие. Докато го прегръщаше, усети, че я обгърна някаква топлина. „Това е единственото, което има значение“, помисли Лара.

Хората се тълпяха около нея и сякаш всички говореха едновременно.

— Честит рожден ден, Лара...

— Изглеждаш чудесно...

— Изненадана ли си?...

Лара се обърна към Джери Таунзенд:

— Джери, как можа...

Той поклати глава.

— Това го организира Филип.

— О, скъпи...

Влязоха келнери с ордъври и питиета. Чарлс Коун каза:

— Няма значение какво ще стане, аз се гордея с теб, Лара. Ти казваше, че искаше да направиш нещо по-различно и успя.

Бащата на Джери Таунзенд говореше:

— Дължа живота си на тази жена.

— Аз също — усмихна се Кати.

— Предлагам да прием тост за най-добрия шеф, който съм имал или някога ще имам! — рече Джери Таунзенд. Чарлс Коун вдигна чашата си.

— За едно чудесно малко момиче, което стана чудесна жена!

Тостовете продължиха и най-после дойде ред и на Филип. Имаше да казва толкова много и той го каза с четири думи:

— За жената, която обичам.

Очите на Лара преливаха от сълзи. Беше ѝ трудно да говори.

— Аз... дължа толкова много на всички вас. Никога не бих могла да ви се отплатя. Искам само да ви кажа — тя се задави, не можеше да продължи. — Благодаря ви.

Лара се обърна към Филип.

— Благодаря ти за това, любими. Това е най-хубавият ми рожден ден. — Изведнъж си спомни. — Тази вечер трябва да се върна в Рино! Филип я погледна и се усмихна широко.
— Никога не съм бил в Рино...

След половин час те седяха в лимузината на път към летището. Лара държеше ръката на Филип и си мислеше: *„В крайна сметка не загубих всичко. Ще прекарам остатъка от живота си в стремежа да му компенсирам всичко това. Нищо друго няма значение. Единственото важно нещо е да бъда с него и да се грижа за него. Не ми е нужно нищо друго.“*

— Лара?...

Тя гледаше през прозореца.

— Макс, спри!

Лимузината веднага закова спирачки.

Филип я погледна озадачен. Бяха спрели пред огромен празен парцел, покрит с бурени. Лара го гледаше втренчено.

— Лара...

— Погледни, Филип! Погледни!

Той обърна глава.

— Какво?

— Не го ли виждаш?

— Какво да виждам?

— О, прекрасно е! Търговски център там — в отдалечения ъгъл! По средата ще издигнем луксозни жилищни сгради. Има достатъчно място за четири здания. Сега виждаш, нали?

Той я гледаше като хипнотизиран.

Лара се обърна към него, гласът ѝ преливаше от въодушевление:

— Ето и моя план...

Издание:

Издателство „Хемус“, 1994

ISBN 954–428–067–7

Редактор Олга Шурбанова

Художник Тотко Кьосемарлиев

Художествен редактор Веселин Цаков

Технически редактор Веселин Сеизов

Коректор Уляна Петрова

Формат 16/60/90. Печатни коли 19

Печат: ЕАД „Образование и наука“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.